

Giới thiệu Tao Yêu Mây, Bạn Thân

Tao Yêu Mây, Bạn Thân là tựa truyện teen hay nhất hiện nay với văn phong gần gũi đầy mộc mạc của Thu Trâm. Truyện nói về các nhân vật sau:

1. Nó-Nguyễn Hạ Nhi-15 tuổi-Xinh đẹp, học giỏi chỉ sau hấn. Top 4 của trường luôn được đám khi của nó giữ.
2. Hấn-Trần Hoàng Nam-15 tuổi-Đẹp trai, học giỏi. Hotboy của trường.
3. Cô-Phạm Ngọc Quỳnh Thư-15 tuổi-xinh đẹp, lạnh lùng. Nói chuyện cực thâm nhưng không bao giờ cãi lại được nó, Nam và Phong.
4. Anh-Hoàng Quốc Phong-15 tuổi- thanh mai trúc mã của Thư. Luôn tìm cách chọc Thư và nó khủng lên là sở thích chung của anh và hấn. Đẹp trai, lạnh lùng.

Mời các bạn cùng theo dõi truyện để tìm hiểu hoặc đến với Bảo Bối Của Hàn Thiếu Gia.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mây, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tuổi Thơ Hoàn Hảo

Nó và hấn gặp nhau từ lúc một tuổi. Quán tã chạy lòng vòng quanh nhà và tiếng cười khúc khích là tuổi thơ của chúng.

Mẫu giáo

Nó và hấn đến trường thì thấy một bạn nữ ngồi bệt dưới đất. Nó kéo áo hấn rồi chạy đến hỏi:

- Sao bạn ngồi ở đây?
- Mình đợi Phong.
- Vậy à ? Mình làm bạn nhé ?
- Không – Câu trả lời cụt ngắn của cô bé làm nó sững lại – Làm bạn thân nhé – Bàn tay nhỏ bé của cô bé chìa ra làm nó rất ngạc nhiên.
- Ủ! Mình là Nhi, đây là Nam.
- Mình là Thư, đây là Phong.

Bốn cái bóng nhỏ bé tung tăng chạy vào trường.

Cấp một

Nó và hấn vẫn cùng nhau đi học. Vẫn hai cái bóng đồ dài trên đường. Một trước một sau. Nó đi đằng trước tự cảm thấy lạ rồi quay lại. Không thấy bóng dáng của hấn làm nó hoảng loạn, chạy khắp khu để tìm hấn. Nó tìm mọi góc ngách, cửa hàng mà không thấy hấn. Chân cứ tiến về phía trước mà không biết mình đã vào công viên từ lúc nào. Nó ngồi xuống ngôi nhà bằng nhựa. Còn nhớ hấn từng bảo rằng: “Nếu như cậu cảm thấy buồn, hãy đến đây và ở yên đây. Tớ sẽ tìm cậu, nhớ đấy.” Đồ gỗ nhà cậu đi đâu vậy hả, tớ ở yên đây rồi, cậu đến tìm tớ đi. Nó khóc òa lên.

Hấn từ cổng công viên chạy vào ôm chầm lấy nó rồi nói:

- Cậu đi đâu vậy hả? Sao lại khóc?
- Cậu ý. Cậu biết tớ sợ lắm không? Tại cậu hết đó – Nó vừa nói vừa nấc lên rồi bỗng nhiên khóc to.
- Nín đi. Tớ thương.
- Cậu sẽ không bỏ tớ lại chứ?
- Ủ. Tớ hứa đấy.

Rồi nó và hấn đi về. Hai cái bóng nhỏ nhấn dính vào nhau trên đường làm người ta cảm thấy thật ấm áp.

Cấp hai.

Nó càng lớn càng xinh nhưng khép kín và ít nói hẳn đi. Hẳn càng lớn càng đẹp trai, lạnh lùng chẳng kém nó. Chưa ai trong lớp thấy hẳn cười ngoại trừ nó, Thư và Phong. Thành tích đứng nhất khối của bốn đứa chúng nó luôn luôn làm đứa khác phải ghen tị.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hoàng Tử Và Công Chúa

Sáng sớm, nắng nhẹ chiếu vào phòng qua cửa sổ phòng nó.

Reng... reng... reng...

Nó với tay tắt nốt lần báo thức lần cuối. Đã là lần thứ 4 nó với tay qua tắt báo thức mà cuối cùng nó vẫn không dậy. Sờ dĩ nó có thể như vậy vì một lí do rất là tuyệt vời, đó là:

– 1...2...3...-Mắt vẫn lim dim nhưng miệng thì lẩm nhẩm đếm như một thói quen.

– Nhi ơi. Nhi à. Nhi của tao ở đâu? Lợn ơi. Nhi ơi. Úi dà ơi. Lợn mán nhà ai còn ở đây thế này. Chà chà. Lợn này so big... Tìm được Nhi tỷ tỷ, ta sẽ mổ xẻo người ăn.

Đây là điều tuyệt vời mà nó vừa nhắc đấy. Từ ngày nhà nó đeo thêm cái ban công, hẳn cứ thế trèo sang gọi tung cả cửa phòng nó ra cơ. Nghe cái câu vừa gọi nó dậy mà xem, có ai nghĩ rằng câu đấy được nói bởi Trần Hoàng Nam – Hoàng tử lạnh lùng no.1 của trường. Thật bất ngờ!!!

Nó cầm bộ đồng phục trên mắc áo rồi bước vào phòng tắm. Nó nói với ra:

– Tao thấy mày rảnh tay quá. Soạn... – Nó chưa kịp nói hết câu thì hẳn chen vào.

– Biết rồi. Đang làm đây. Ai mà biết một con lợn nái như mày lại đứng hạng 2 khối chứ...

Chỉ có hẳn hiểu nó. Nó ngó đầu ra thấy hẳn trên vai vẫn vác cái cặp sách và tay thì liên tục nhét sách vào cặp cho nó. Nó còn chưa nói hết câu thì hẳn đã làm rồi. Đáng yêu chết nó.

– Mà này, bảo bao nhiêu lần rồi. Phòng tao có cửa để đi chứ mày cứ trèo như thế nhờ có ngày ngã lợn cổ đâm đầu xuống hố bùn thì quay qua bắt đền tao.

– Tao thích đi đường này. Ngã tao sẽ không bắt đền con lợn như mày đền đâu.

– Kệ mày.

Nó vừa bước từ phòng tắm ra. Trên người là bộ đồng phục trường nó. Áo dài tay sơ mi được nó xắn lên tận khuỷu với túi đen trước ngực, váy đồ kẻ caro đi thêm đôi giày Nike trắng đôi với hẳn là hết ý. Trông nó thật đáng yêu.

– Tao không ngờ một con lợn nái như mày cũng có lúc đáng yêu như thế này đấy.

– Sao mày thích nói móc tao thế hả thằng kia?

– Sờ thích từ bé của tao. Đó là quyền tự do ngôn luận hiểu chưa hả đồ lùn.

Nó ngược lên nhìn hẳn. Lâu lắm rồi hẳn mới để ý đấy. Hẳn đã cao hơn nó cả một cái đầu rồi.

– Mày tưởng mày cao 1.85 là mày ngon hử?

– Còn hơn là đồ lùn 1.58.

Hẳn vừa cãi vừa giúp nó đeo cặp sách. Nó và hẳn là thế đấy. Miệng thì cứ nói về nhau như vậy nhưng chưa bao giờ giận hay đổi nhau cả. Nó nghĩ hẳn chỉ nói sự thật nó cần nghe và biết chứ không như những đứa bạn ở trường chỉ biết đánh bóng nó lên tận mây xanh.

– Hai đứa xuống ăn sáng này. – Mẹ nó nói.

– Vâng.

Hai đứa bước xuống cầu thang. Trông nó và hấn thật đẹp đôi trong bộ đồng phục dễ thương. Vừa ăn nó vừa cãi nhau chỉ chóc với hấn. Vừa lúc định với tay lấy hộp mìlo trên bàn thì hấn kéo nó đi mất.

– Milo của tao. Tại mày nên tao không cao được đấy.

Bỏ qua lời nói của nó, hấn lấy cho nó đôi Nike trắng trên giá rồi nói:

– Chào bố mẹ con đi học.

Nó và hấn làm bạn hơn mười năm. Chuyện gì của nó hấn cũng biết mà chuyện gì của hấn nó cũng biết nên bố mẹ của nó và hấn cũng như nhau. Nó quá quen thuộc với chuyện này rồi.

Gần đến cổng trường, thì gặp Thư và Phong. Nó gọi:

– Ô đây nè! Mày ơi.

– Nghe rồi. Đợi tí. – Vừa nói Thư và Phong chạy đến chỗ nó.

Bốn đứa chạy vào trường. Vừa vào trường khuôn mặt nó khác hấn. Nụ cười trên môi tắt hấn thay vào đó là một khuôn mặt lạnh lẽo. Hấn, Thư và Phong cũng như vậy. Đám bạn xung quanh rì rào khi chúng nó đến.

– Hoàng tử kia... Anh Nam và Phong đẹp trai quá à...

– Ô! Công chúa khối 9 kia. Nhi và Thư đó. Xứng đôi thật đó...

Hàng nghìn lời nói cứ ở quanh chúng nó.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lời Thách Đồ Kì Lạ

Bước vào lớp với khuôn mặt không thể lạnh hơn. Chúng nó bước xuống hai bàn cuối – địa bàn của chúng nó. Nó ngồi cạnh hấn còn Thư ngồi cạnh Phong trên chúng nó. Ở góc khuất này, nó có thể ngủ thoải mái còn ăn chơi buôn bán với Thư được nữa chứ. Ai không biết nhìn qua tường nó là đứa xếp chót chứ chẳng phải trong top 4 của trường đâu.

– Vừa vào lớp đã học rồi. Xem ra con lợn này cũng không phải dạng lười cho lắm nhì...

Đấy. Phong cứ phát ngôn câu nào là lại động chạm đến nó, không thì cũng động đến Thư. Xem ra càng ngày anh lại càng rảnh rồi.

– Tao thấy mày nên học tập tao đi, Phong ạ.-Nó hất mặt lên nói với Phong

– Đương nhiên rồi tỷ tỷ. Ta có Nam ca ca ở đây rồi. Không phải lo cho ta.-Vừa nói anh vừa kéo hấn về phía mình.

– Mơ hả con. Nam là của tao thôi. Chỉ mình tao. Hiểu chưa muội muội? – Nó lại kéo hấn về phía mình rồi kéo đầu hấn xuống.

– Đúng rồi đấy. Tao là của Nhi thôi. Mày xê xê tao ra đi. – Hấn tiến lại gần xoa đầu nó rồi tuyên bố – Về với Thư của mày đi.

– Tình cảm sắt son của tụi mày làm tao muốn tan chảy quá – Thư quay xuống nói.

– Ghen hả? Kiếm anh nào đi. – Hấn nói

– Hôm nào tao với mày đi kiếm đi Nhi đi. – Thư biết nếu động đến nó thì thể nào hấn cũng lên tiếng.

– Mày rủ Phong đi. Đừng lời Nhi Nhi của tao vào chuyện vô bổ này. – Đấy, y như rằng hấn một hai “Nhi của tao”.

– Chắc chắn, đòi nhiều cạm bẫy lắm. – Thư và Phong quay lên.

– CÔ ĐẾN CHÚNG MÀY ƠI...CÔ VÀO...TEACHER IS COMING...-Cái loa phát thanh của lớp kêu lên làm mọi hoạt động sống của tập thể 9B dừng lại.

Cô bước vào rồi nói:

– Nhi, Nam, Thư và Phong. Có chuyện cần nhờ mấy đứa đây.

Nó nhìn hẩn với vẻ mặt khó hiểu. Sống và làm việc trong cái tập thể này hơn ba năm chứ ít gì, mỗi lần cô kêu tên chúng nó không phải chuyện than gia hoạt động cũng là chuyện đoàn đội.

– Có chuyện hà cô?

– Ừ. Ai đó đã gửi lời thách đấu với top 4 bọn con đây.

Sau ba giây im lặng, cả lớp cùng phá lên cười. Hẩn cũng khẽ nhếch môi. Từ khi top 4 được lập ra, đã có rất nhiều lớp đi thách đấu với tụi nó. Kết quả là không về tay không thì cũng top 5 trở xuống. Chưa ai thay thế được top 4 bọn nó cả.

– Luật như thế nào hà cô? – Thư hỏi.

– Không như mọi lần. Lần này thách giải đồ. Bọn con có chơi không?

Ái chà chà ời. Thách gì không thách đi thách giải đồ à. Nó và hẩn ngày nào cũng cầm tờ tuần báo của bố chạy vào phòng rồi giải. Xem ra lần này có trò vui để xem rồi...

– Thua thì sao mà thắng thì sao cô?

– Thua thì hai ngày cắntin và bốn vé công viên Thế kỉ. Còn thắng thì...

– Thì sao cô?

– Top 4 phải nói rằng bọn họ giỏi hơn bọn em về mọi mặt.

Hay rồi đây. Thắng thì không nói làm gì nhưng thua cơ. Xưa nay ai mà không biết tính tự ái của nó và hẩn cao gấp mấy tòa nhà cao tầng. Bắt nó đứng trước mà tuyên bố bọn họ giỏi hơn à. Khó hơn cả đi xuống cống bắt chim vành khuyên ý.

– Bọn em chấp nhận. – Phong nói to.

– Cô sẽ gửi lại lời. – Cô nói rồi vước ra cửa lớp – Chúc các em may mắn!

Bốn đứa tụ tập lại ở một cái bàn góc khuất cắntin.

– Ăn gì?

– Muốn ăn socola.

– Uống milo há? Có ngay.

– Socola cơ mà. – Nó nói với theo.

Sau khi hẩn và Phong nhận được sự ủy thác đi mua đồ ăn thì nó và Thư bàn tán xôn xao vụ giải đồ.

– Không ngờ có đứa lại thách đấu bọn mình.- Nó nói

– Đấy không phải điều đáng ngạc nhiên mà là về phần luật chơi cơ. Ai trong cái trường này không biết mày và thằng Nam tự trọng cao ngang ngửa trời mà còn ra luật như thế.

– Xem ra lần này phải thắng bằng mọi cách rồi-Nó nở nụ cười như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Ngày Dài

– Chúng mày ơi! Thư khiêu chiến này. Thư khiêu chiến đẹp dữ dội luôn.

– Đâu...đâu...-Cả đám nhao nhao lên.

– Đưa đây – Phong lấy lá thư từ tay con trưởng.

Lá thư khiêu chiến mà nó hình dung là một lá thư màu đen huyền bí, đầy mùi chết chóc tang thương. Đẳng này, thư khiêu chiến màu hồng nhạt, bên ngoài còn có trái tim với nét chữ nắn nót: “Gửi top 4”. Thằng nào đi gửi thư khiêu chiến mà cứ như đi gửi thư tình cho chúng nó không chứ?

– Để tao đọc cho. – Nó giằng từ tay Phong rồi xé ra. Giọng nói lạnh lót vang lên:

“Gửi top 4, Nhi, Nam, Thư, Phong.

Nhận được thư này là khi trò chơi đã bắt đầu. Mật mã là:

#9+(=83+ 5)3 ;8

Bóng xế tà

Chúc may mắn! Top 4!

Nên nhớ là chỉ có đến sáng ngày kia thôi đấy. Cẩn thận với mật mã.”

Nó và hấn nhận ra điều gì đó nên cầm cúi viết. Thư và Phong không ngừng nói để giải mật mã. Ra chơi, thấy nó vẫn ngồi cầm cúi với cái mật mã, hấn nói:

– Không đi ăn hả?

– Mày nói chuyện với tao hả? – Nó chỉ ngón tay về phía mình rồi hỏi hấn.

– Không nói với mày thì nói với con lợn nái nhà tao hở?

– Có chứ. Đợi tí. Mang luôn xuống nhớ. Vừa ăn vừa giải, biết đâu tìm được cái gì mới thì sao.

– Ừ.

Hấn và Phong chạy đi mua đồ ăn cho hai đứa. Nó và Thư vẫn cầm cúi giải mật thư.

– Ê! Hai đứa một sách vẫn không giải được hả? Vậy mà mang tiếng học giỏi nhất nhồi hả? Nực cười quá nha.-Một đứa đứng trước mặt tụi nó lên tiếng.

– Bạn này hả Thư?-Nó hỏi Thư.

– Không! Chắc chó nhà ai đi lạc thôi. Nghe nhiều điếc tai quá mày ạ. Tao giải sắp ra rồi mà cứ làm phiền tao.-Thư tuôn một tràng rồi lại cầm mặt xuống bàn.

– Mày...mày... – Cô gái đứng bên cạnh liền vung tay lên định tát nó thì bị tay của ai đó giữ lại.

– Thư đừng vào xem. – Hấn đẩy người cô ta ra rồi chắn trước mặt nó – Người của tôi, cấm ai đụng vào. Lỡ mà đụng thì cũng chạy cho xa vào, đừng ngoái đầu lại.

– Mà cứ cố tình làm phiền tôi thì gặp tôi-Phong chắn trước Thư rồi nói.

– Mấy nhóc đó có gì mà các cậu thích vậy hả?-Một nhóc không biết điều lên tiếng.

Nó đẩy hấn qua một bên rồi tiến tới vuốt vuốt áo của nhóc lại nói:

– Cô bé à, chuyện không liên quan đến em thì tránh đi, sao cứ phải dính vào làm gì. Chị đây không có gì tốt đâu em ạ. Chị biết em tốt hơn chị, học giỏi trong top 50 của trường, xinh đẹp với cả tá phần trên mặt vân vân và vân vân. Thích anh Nam từ khi mới vào trường, đúng chứ? Mà không là thích nhan sắc của anh ý chứ nhỉ? Chà chà. Tiếc cho em một điều là Nam là của chị. Em an phận đi. Đừng để chị phải lên tiếng.

Quay qua Thư, nó nói:

– Đi thôi mày. Lên lớp ăn cho đỡ buồn, mất vệ sinh. Dạ dày chúng mày có tốt đâu. Đi thôi.

Nó lên đến lớp thì bóc gói snack ra nhai. Vừa nhai vừa nhồm nhoàm nói:

– Ngày gì thế không biết. Đen quá. Vừa nhận được thư khiếu chiến vừa phải phí lời nữa chứ.

– Mà Nhi nè, Nam là của mày từ bao giờ vậy? – Thư nói.

– Tao thích mặc định vậy đó được không hả. – Nó ôm lấy hần hần rồi chu mỏ cái lại. Nhìn đáng yêu hết sức.

Ăn xong, nó nằm úp mặt xuống bàn. Cảm giác da mặt tiếp xúc với bàn thật dễ chịu, lạnh và mát nữa. Bàn tay hần to luồn vào tóc nó. Nó ngủ suốt hai tiết cuối. Nhờ hần tìm đủ mọi cách che cho nó lên nó an toàn suốt quá trình lên cung trăng của mình.

Về đến trước cửa nhà, hần nói:

– Hôm nay nhiều chuyện quá. Nghỉ sớm đi. Tối lạnh. Tắm và ăn cơm cho sớm vào. Tí tao qua giải mật thư với mày.

– Ừ. Mà mày qua bằng cửa ý nhớ. Ngã lộn cổ xuống rồi bảo tao không nói trước.

– Vào đi. Hay tao về bằng đường nhà mày nhớ.

– Thôi khỏi. Tí nhớ qua đây. Bai bai.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mật Thư Được Giải

7h tối.

Hần đang chuẩn bị qua nhà nó thì có tiếng nói từ ban công.

– Nam oi, đỡ tao xuống cái coi.

Nó đứng trên lan can ôm ở giữa. Hần thấy thế mặt tái mét chạy lại đỡ nó. Bế nó xuống xong hần hằm hằm bước vào phòng.

– Đã không biết trèo thì đi bằng cửa ý. Chân ngắn mà thích trèo leo vớ vẩn. Nhờ đâu ngã xuống thì tao phải làm sao. Đúng là... Lần sau tao cấm mày không được trèo nữa nghe chưa hả. Tao thấy mày trèo một lần nữa thôi thì chuẩn bị đốt mấy cái ảnh vớ vẩn trong phòng mày đi.

– Biết rồi.

– Bảo tí nữa tao qua sao mày còn qua?

– Tao mới nghĩ ra cái này này.

Nó với cái laptop của hần rồi mở webcam kết nối với Thư và Phong. Đèn xanh nhấp nháy rồi báo đã kết nối. Đầu bên kia là giọng to oành của nhò Thư.

– Mày chết với tao Phong ạ. Đợi tao nói chuyện xong đã.-Thư quay qua hỏi nó-Giải được chưa?

– Sắp rồi. Còn chúng mày?

– Bọn tao mới giải được phần bóng xế tà thôi mày. Nó có nghĩa là chiều mai đó.

– Ừ. Sáng mai qua nhà tao đi.

– Ok. Nghĩ ra cái gì tao sẽ gọi cho mày.

Nó tắt cái webcam rồi quay qua hần hỏi rõ ngớ ngẩn:

– Ủa sao lại là chiều mai?

– Nhìn kĩ này lộn – Hần kéo nó ngồi xuống giường còn mình thì ngồi ngay cạnh nó – Đây nè. Bóng xế tà nghĩa là buổi chiều mà cũng chỉ có khoảng thời gian từ 5 đến 6 giờ chiều thôi. Còn ngày mai là vì hạn cuối của bức thư là sáng ngày kia mà lại được đưa cho mình vào sáng nay nên ám chỉ rằng ngày mai 5 giờ chiều. Hiểu chưa?

– Rồi.

Nó ngả người xuống giường vừa nhắn tin cho Thư vừa nhai mấy gói snack. Trong phòng hán lúc nào cũng có sẵn snack, socola cho nó. Hán biết nó thích ăn mấy đồ này nên mua để ở trong phòng sợ nó qua chơi. Ngồi trên chiếc ghế đối diện cái giường nhìn nó thì bỗng nhiên nó reo lên:

– Ra rồi mày ơi. Tao thông minh quá.

– Nói xem nào.

– Đây nè. Mật thư là “#9+(=83+ 5)3 ;8” đúng không. Nhìn bàn phím điện thoại tao này. – Nó vừa nói vừa gõ chiếc điện thoại trước mặt hán. – Nó có nghĩa là ...

– “Cong vien the ki” chứ gì?

– Hà? Sao mày biết? Tưởng chỉ có mình tao nghĩ ra chứ?

– Còn non lắm. – Hán xoa đầu nó về mặt đầy đắc ý.

– Vậy cuối cùng là mật thư có nghĩa là “CÔNG VIÊN THỂ KỈ, 5 GIỜ CHIỀU MAI”.

– Ủ. Giải xong rồi đó. Mày về ngủ sớm đi mai còn đi.

– Chiều cơ mà. Đi từ sáng làm gì?

– Đẳng nào chẳng đợi đến chiều, sáng đi chơi luôn.

– Mà này, Nam đẹp trai ga lăng phong độ ời. Tao có chuyện muốn nói với mày này.

– Nhờ vả gì nói luôn đi. Muốn ăn socola thì ở trên kệ tủ kia, mới mua đó. Không với tới hả, tao lấy ghế cho mày trèo nha.

– Không phải cái đó. Hôm nay ý, bố mẹ tao ý, đi dự tiệc khuya ý, ...

– Mày hết ý chưa. Ý lắm thế. Nhờ tao qua hả? Sợ ma thì nói hán ra cứ ý mãi.

– Ủ đúng rồi. Qua nha. Mang luôn quần áo qua mai thay đồ phải về. Mang luôn đôi giày Converse đen sang đi. Cả mấy gói Poca, socola nữa. Tao về trước.

– Tao vác cả nhà tao sang nhà mày nha. Về bằng ban công hả?

– Ủ.

– Chưa chừa à. Đợi tao tí tao vác mày sang.

Hán gom vội mấy thứ rồi ném qua ban công nhà nó. Vác nó trên vai như bao tải, hán trèo sang phòng nó. Nó tiến tới cái tủ lấy thêm một cái gối và một cái chăn đưa cho hán.

– Mày ngủ đâu? Phòng tao hay phòng mày?

Không biết từ khi nào mà nhà nó có phòng cho hán. Tuần nào hán cũng qua ngủ nhà nó. Lúc thì phòng nó lúc lại là phòng bên cạnh. Thấy thế thì bố mẹ nó cũng sắm cho hán một căn phòng đối diện phòng nó luôn.

– Tao ngủ đây cho ấm. – Hán vừa bước tới giường nó vừa nằm gọn sang một bên. – Mày nằm trong hay nằm ngoài.

– Tao nằm trong. Mày ra ngoài đi.

Nó trèo lên giường rồi quay qua ôm hán. Thói quen đi ngủ của nó là phải ôm. Trên giường nó không có gấu bông thì cũng có vài cái gối ôm to bự. Hán vẫn là cái gối mềm nhất. Không biết nó có phải con gái hay không nữa. Ngủ với con trai mà không đỏ mặt hay xấu hổ gì hết. Hán vòng tay qua ôm nó rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nửa Ngày Của Mật Thư

“Because I’m too lonely lonely, girl

Xung quanh đông vui nhưng anh vẫn thấy sao mình thật cô đơn

Bao nhiêu suy tư hoang mang cứ dồn vào lòng

Chỉ riêng anh thôi

Nên đôi khi anh muốn tâm sự cùng người lạ

Một người không biết gì về đôi ta

Không kêu lên “Ôi sao anh ngốc quá sao còn yêu cô ta”

Không khuyên anh nên quên hay gắn hàn điều gì...”

Nhạc chuông điện thoại nó vang lên. Ngóc đầu dậy, nó với tay lấy cái điện thoại trên đầu giường.

– Alo-Nó vẫn nhắm mắt trả lời.

– Con quý cái, giờ này vẫn ngủ hả mày. Biết bà chờ mày từ sáng đói mốc meo không mày? Xuống mở cửa cho bà mau.

– Máy giờ rồi mày? Gọi sớm thế?

– Tao phá nát nhà mày mày tin không hả. 8 giờ rồi mà còn bảo sớm hả.

– Ok bạn hiền. Chờ tao năm phút.

Nó tung cái chăn lên rồi chạy vào vệ sinh cá nhân. Khoác cái áo khoác vào rồi gọi Nam dậy. Nó phi xuống nhà mở cửa cho Thư.

– Hề hề, xin lỗi bạn. Mời bạn vào hôm nay mình đãi mấy bạn ăn sáng.

– Chuộc lỗi đi con gái. – Thư cứ thế lôi Phong vào nhà nhà mà không thèm nhìn mặt nó.

– Chờ tao năm phút thay đồ đã.

Nó lại chạy lên phòng. Phóng vào tủ đồ nó ngoái lại nhìn Nam một cái rồi vào. Năm phút sau, nó bước ra với cái áo phông trơn màu đen và cái yếm đen ni lông. Hắn cũng thế. Áo phông đen đôi với nó, quần bò đen thật bụi và chất. Nó và hắn bước xuống nhà. Bây giờ nó mới để ý nha. Thư và Phong trái ngược hoàn toàn với chúng nó. Thư thì áo phông trắng và chân váy thể thao trắng luôn. Phong thì áo phông trắng đôi với Thư, quần jean trắng rách. Thật đẹp đôi à nha. Thư nói:

– Ăn gì đi Nhi ơi. Tao chờ mày đói sắp chết rồi.

– Mì tôm trứng nha. – Phong nói.

– Mình mày ăn mì tôm với Thư đi Phong. Tao với Nhi đi ăn phở bò.

– Uầy, mấy bạn phải bao mình nha. Mà mình thích ăn mì tôm trứng ý bạn. – Thư hùa theo Phong.

Nó định lên tiếng thì hắn kéo nó ra sau rồi nói:

– Tao không cho Nhi Nhi ăn mấy đồ vớ vẩn đó đâu. Bình siêu tốc ở cạnh bồn ý, mì tôm thì trên tủ. Không với tới thì lấy ghế mà bắc lên. Tao với Nhi đi ăn phở bò.

– Bình tỉnh bạn. Tụi tao đi ăn phở tụi mày trả tiền coi như chuộc lỗi nha.

– Ừ. Nhanh không thì thôi này.

– Ăn miễn phí mà. Đi thôi Thư.

Hắn lấy đôi Converse đen cho nó rồi cũng xỏ giày vào.

Ăn xong, chúng nó ngồi nghỉ ngơi một lúc rồi đi bộ tới công viên. Trên đường đi, bao nhiêu cặp mắt hướng vào chúng nó. Phần vì ghen tị với nhan sắc mà phần cũng vì ngạc nhiên vì sự phối đồ đôi của tụi nó. Thư hỏi nhỏ nó:

- Tối qua nó ngủ lại nhà mày hả Nhi?
- Ừ. Chuyện này bình thường mà.
- Đâu có bình thường. Nam nữ ở chung một nhà buổi tối mà bảo bình thường.
- Đâu có chung nhà đâu.
- Thế sao mày vừa bảo...
- Tao với nó ở chung giường buổi tối mà.
- Tao chết với mày thôi ý Nhi Nhi ạ.
- Bình thường nó cũng qua nhà tao ngủ giống như thằng Phong qua nhà mày ngủ vậy đó.
- Thôi bỏ đi. – Thư phát tay lên rồi chạy lên trước làm nó đứng đơ ở đó một mình.

Hắn tiến đến khoác vai nó rồi hỏi

- Nói gì vậy hả?
- Không có gì. Đi thôi.

Bốn đứa chúng nó tiến vào cổng công viên. Oa! Thật đông vui. Lâu lắm rồi nó không tới đây chơi. Nó kéo hắn chạy đến quầy mua vé rồi chạy lại khu trò chơi. Tàu lượn à! Nó nhìn hắn rồi nhìn về phía cái tàu lượn màu đỏ đang đi trên cao. Như hiểu được nó muốn gì, hắn kéo nó lại xếp hàng chờ tới lượt.

Sau một hồi lâu thì cái tàu lượn đó cũng dừng lại. Nó kéo hắn ngồi vào ghế thứ 3-sau ghế của Thư và Phong. Trong lúc đi, tiếng hét của người đằng sau cứ vang bên tai nó. Tàu lượn một vòng rồi đâm thẳng xuống đất. Nó theo đà cứ cúi người xuống phía trước. Hắn bên cạnh thấy thế kéo nó ôm sát vào lòng mình. Tàu đi thêm một vòng rồi dừng lại. Nó loạng choạng bước xuống tàu, may mà có hắn ngồi bên cạnh ôm nó chứ không thì nó cũng vỡ giọng ngay trên tàu lượn rồi.

- Thư này, ăn kem không? – Nó quay qua Thư hỏi.
- Có. Phong và Nam đi mua cho bọn tao đi.
- Cũng được. Ăn vị gì đây? – Phong hỏi – Tao mời nhé.
- Tao ăn dâu còn Nhi Nhi thì chắc Nam biết khỏi hỏi đi.
- Mà nè, hai...
- Một thôi. Vừa nãy hết đâu hòng rồi còn muốn ăn hai viên nữa hả. – Nam vừa nói vừa kéo Phong đi.

Nó định bảo hắn mua hai viên thì hắn lại đoán được. Thư ngạc nhiên quay qua nhìn nó với một ánh mắt kì lạ. Nó và Thư ngồi nói chuyện ở chiếc ghế đã nhỏ thì bỗng nhiên một bàn tay to lớn đặt lên vai nó. Chủ cái bàn tay lên tiếng:

- Mấy em đi đâu đây? Đi với bọn anh đi cho vui. Ngồi đây chán lắm đó. – Vừa nói hắn vừa giơ tay vỗ vào mặt Thư.
- Biến ra chỗ khác đi. Đừng đụng vào bọn tôi. – Nó hất bàn tay của tên kia ra.
- Mày bảo ai biến hả con nhỏ láo toét này. – Một tên bọn chúng định giơ tay ra tát nó thì dừng lại giữa không trung.
- Cô ý nói mày đấy. Còn chưa biến. Hay không hiểu tiếng người. – Hắn và Phong tiến lại kéo nó và Thư ra đằng sau.

Mặc dù đông nhưng bọn chúng nhìn Nam và Phong có khí phách thế chắc không vừa nên co giò chạy thẳng. Hắn và Phong quay hai đứa tụi nó như để rồi liên tục hỏi:

- Tụi nó chạm vào đầu của mày rồi? Để tao kiểm tra xem nào. Có bị xây xát chỗ nào không? Đưa tay ra đây. Lần sau phải hét to lên nhé. Mà không cần phải hét, cứ kêu tên bọn tao là bọn tao có mặt. Hiểu chưa?
- Mày hỏi từ từ thôi để bọn tao tiếp thu. Kem của bọn tao đâu? – Nó chìa tay ra rồi chu mỏ lên hỏi.
- Không có kem. Bọn tao đưa chúng mày đi ăn cái khác. Chọn đi. KFC hay Mc.Donal? – Phong khoác vai Thư hỏi.
- Ăn Mc.Donal đi.
- Đi nhanh.

Bốn đứa lại tung tăng chạy vào quán gần đó. Vào nhà hàng nó và Thư gọi quá trời đồ ăn. Trong lúc đợi, Phong và Thư liên tục trêu nó:

- Nhi này, tao thấy có thằng Minh Hoàng lớp 9D thích mày đấy.
- Tao đẹp mà. Chuyện bình thường.
- Đồ lộn đẹp cái khi gì. Nó thích mày từ lớp 6 cơ. Lúc mới vào trường ý.
- Hay mày cho hắn cơ hội đi, Nhi Nhi.
- Ừ đúng đấy. Một cơ hội nghìn năm thôi cũng được.
- Không biết thằng ý làm bạn rề tao thì như thế nào Phong nhỉ?
- Ừ đúng đấy. Nghĩ thôi đã thấy hay rồi. Thằng ý nó tốt mà.
- Nhà giàu còn học giỏi chưa kể có tương lai sáng lạn nữa chứ. Ái dà. Nhi vớ được mỏ vàng rồi.

Xem chúng nó ngồi độc thoại về tương lai của nhân vật chính kia. Nhân vật chính thì cứ đờ ra còn chúng nó cứ bình phẩm cơ. Sao chúng nó không đi lấy thằng kia nhỉ? Tung hứng với nhau ăn ý hết chỗ chê. Có khi nào về sau thành một đôi không ta.

- Chúng mày muốn sao không lấy thằng ý đi. – Hắn nói.
- Nhưng nó chỉ thích Tiểu Nhi nhà mình thôi.
- Ai cho mà chỉ thích thôi. Nhi là của tao. Minh tao thôi.
- Ai bảo mày thế hả Nam.
- Tao thích đấy, có vấn đề hả.
- Thôi thôi. Đồ ăn tới rồi kìa. Ai thích thì cuộc gói sang nhà cậu bạn Hoàng hậu hay Hoàng kim đó mà ở nha.
- Minh Hoàng của người ta mà mày cho một phát thành Hoàng hậu luôn.
- Ha ha ha...- Vừa ăn chúng nó vừa cười rộ rã cả quán.

Trôi qua nửa ngày mà không ai nhắc đến cái mật thư kia – lý do chính để chúng nó đến và có khoảnh khắc tuyệt đẹp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Luật Chơi Thay Đổi

Một giờ chiều.

Chúng nó dừng cạnh cái ghế đá cạnh công viên. Nó kéo Thư ngồi xuống cạnh mình rồi nói:

- Mới một giờ mà năm giờ mới đến giờ hẹn.
- Lâu thật ý. – Thư dụi dụi mắt rồi nói.

Sau khi hoạt động hết công suất buổi sáng cộng với việc cái bao tử vừa nạp năng lượng đã tạo thành một phản ứng. Đó là: nó và Thư bắt đầu díp mắt vào.

- Tao buồn ngủ quá, Nam ơi. – Nó ngước lên nhìn hắn.
- Vậy đi ngủ. – Hắn kéo nó đứng dậy.
- Há? – Cả ba đứa cùng tròn tròn mắt lên nhìn hắn.

– Ý tao là đến thư viện công viên ý. Chứ không phải vào cái mà bọn mày đang nghĩ đâu. Đâu chứa gì không biết nữa. – Hấn tặc lưỡi.

Thư viện công viên.

Rộng thật nha! Nó đảo mắt một vòng rồi trầm trồ khen. Ở đây có đầy đủ các loại sách. Tuy ở cạnh công viên nhưng vẫn rất yên tĩnh như tách biệt với thế giới bên ngoài vậy. Hấn kéo nó đi chọn sách.

– Lấy hộ tao quyển sách kia đi. – Nó nói với hấn.

– Lùn quá hả? Mày buồn ngủ mà đọc cái này đi. – Hấn dúi vào tay nó quyển sách “Nghìn lẻ một đêm”.

– Bộ tao là trẻ con hả?

– Đâu có cao bằng người lớn đâu.

Hấn kéo nó qua cái bàn cạnh cửa sổ. Thư và Phong đã đến trước và đang giành nhau cuốn sách mới xuất bản “Học viện ma cà rồng”.

– Đưa tao đi, tao lấy trước mà. Đưa đây. – Thư giật cuốn sách từ tay Phong – Mày đọc gì vậy? “Nghìn lẻ một đêm”. Ha ha ha ha ha. Mày mấy tuổi vậy Nhi Nhi.

– Hấn bắt tao đọc đó. Tao phải đọc truyện cổ tích mà mày xem hấn đọc gì đi. “Chạng vạng” đó. Tiểu thuyết mà tao thích nhất đó. Thật là bất công quá đi mà.

Hấn ấn nó xuống ghế ngồi cạnh hấn rồi nói:

– Đọc đi. Nếu mệt thì dựa vào tao mà ngủ. Khi nào cần đi thì tao gọi mày dậy.

– Mày thấy chúng nó chưa Phong. Mày mà cũng như thằng Nam thì tao lên tiên vì sướng mắt. Ngưỡng mộ quá.

– Mày muốn dựa thì dựa đi, tao đâu có cấm mày đâu. Tí tao gọi. Tao đọc truyện cho mày nha.

Tiếng đọc của Phong đều đều cùng với không gian yên tĩnh của thư viện làm nó và Thư chìm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nó gật gù nhìn lướt qua như con búp bê vậy, thật đáng yêu. Bao nhiêu ánh mắt trong thư viện nhìn vào nó. Hấn thấy thế liền ấn đầu nó xuống vai mình rồi lấy cái áo khoác trùm lên mặt nó. Thư cũng chẳng khá hơn nó là bao. Cô cứ liên tục gật gù trên vai Phong. Anh thấy thế liền đẩy người cô ra xa rồi ấn đầu cô xuống đùi mình. Khung cảnh thật lãng mạn.

Sau ba tiếng rưỡi ngủ gà ngủ gật trong thư viện, nó và Thư phản chấn hấn lên. Bước ra ngoài thư viện, hít thở không khí trong lành vài cái rồi quay qua bảo:

– Đi ăn kem đi xong đợi đến năm giờ luôn. Bốn rưỡi rồi mà.

– Ừ. Đi.

Tình hình trong công viên là: hai đôi nam nữ rất đẹp đang ăn kem. Đôi trắng thì đang lấy kem trét lên mặt nhau còn đôi đen thì lau kem trên mặt họ nhau. Tình hình thật là tình hình...

3, 2, 1. Năm giờ tròn. Một chùm bóng bay to đầy màu sắc được thả lên bầu trời. Dưới chùm bóng bay là một bức thư màu xanh nước biển nhạt với dòng chữ quen thuộc “Gửi top 4”. Hấn với tay lên lấy bức thư rồi đưa chùm bóng cho nó và Thư thả. Phong đọc to mật thư:

“Gửi top 4,

Hôm nay vui chứ. Phần thưởng vì đã giải được mật thư hôm qua đây. Cứ nghĩ là top 4 không giải được nhưng không ngờ... Xem ra đã xem thường các bạn rồi. Luật chơi thay đổi. Nếu thắng, không còn là hai ngày cắntin và bốn vé Thế kỉ nữa mà sẽ là món sau từng mật thư được giải. Cứ mỗi tháng sẽ có một mật thư mới. Nếu đồng ý, hãy để bức thư này tại đây. Còn nếu không hãy cảm về. Quyền quyết định là ở các bạn. Nghĩ cho kĩ.

Chúc may mắn, top 4”

Bốn đứa nó ai cũng ngạc nhiên về bức mật thư này. Không những không muốn chúng nó thua mà còn muốn chúng nó có thật nhiều kỉ niệm nữa chứ. Nó và hấn bắt đầu tò mò về chủ nhân của bức thư này rồi đấy.

– Chấp nhận chứ?

– Ok.

Nó cầm bức thư lên thì đột nhiên một xấp hình rơi ra. Thật ngạc nhiên! Ảnh chúng nó cả ngày hôm nay đều ở đây. Nào là ảnh nó ăn kem, Thư và Phong giành nhau quyển sách, hấn lau kem trên mặt cho nó, cả cảnh nó và Thư tựa đầu vào hai chàng đẹp trai nữa chứ...

- Hay thật đó. Đẹp quá à.
- Ảnh này nhìn mày ngố quá nè Nam. Cả mày nữa Phong.
- Tưởng tụi mày đẹp hơn tụi tao hả? Nhìn mày đi Nhi. Khác gì con lợn thêm ăn không chứ.
- Mà để ảnh ở nhà tao đi. – Thư nói.
- Để ở nhà Nhi đi.
- Vậy cũng được. À, mày đưa cho tao cái ảnh tao và lão Phong trên tàu lượn đi. Về dán đầu giường chơi.
- Ủ. Nè.

Nó tạm biệt Thư rồi cùng hấn đi về. Đến nhà nó, hấn kéo tay nó lại và nói:

- Đưa tao tắm tao với mày ăn kem đi.
- Đây nè. Mày định làm gì?
- Dán trong phòng cho đẹp. Mày vào nghỉ sớm đi. Mệt rồi.
- Ủ. Ngủ ngon.

Hấn hôn lên trán nó rồi đi về nhà, trên tay vẫn là tấm hình đó, trên môi vẫn là nụ cười mãn nguyện thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tao Cắm Mày

7h sáng tại nhà nó.

Ánh sáng buổi sớm chiếu vào phòng nó. Ngoài ban công là bóng dáng hấn đang vác cái cặp sách treo qua ban công nhà nó. Nó bảo bao nhiêu lần rồi vẫn vậy. Hấn hít một hơi rồi nói liền tù tì:

- Dậy đi lợn ơi. Sáng bánh mứt rồi kìa. Con gái mà nướng thế không biết nữa. Hôm nay nhà mày không có ai, đi học sớm còn ăn sáng kìa. Nhanh lên, dậy đi. Tao đang soạn sách vở cho mày này. Dậy đi còn nằm à, Nhi Nhi.

Hôm nay thật lạ nha. Chỉ có mình hấn đọc thoại từ nãy tới giờ. Còn con lợn thì cứ ở trong chăn không nhúc nhích gì hết. Hấn lấy tay kéo tấm chăn trên người nó ra thì thấy nó đang đổ mồ hôi ướt sũng một mảng giường lớn. Mặt thì nhũn hết lại, tay thì ôm lấy bụng. Nó thều thào:

- Mày...Nam...tao đau...đau bụng...quá...à.....

- Mày làm sao vậy Nhi Nhi? – Hấn hốt hoảng tiến gần nó.

- Tối qua...ăn...mì... Lấy...lấy thuốc...chỗ cũ...

- Biết ngay mà. Tao cắm mày rồi mà, mày coi thường tao hả? Đợi mày khỏi đau bụng đi. Biết tay tao ngay lập tức.

Hấn vừa nói vừa chạy lại gần bàn lấy lọ thuốc cho nó. Hấn dốc ra ba viên rồi lấy một cốc nước đầy để ở đầu giường, đỡ nó ngồi dậy rồi đưa cho nó uống. Nó sau khi uống ba viên thuốc thì cũng đỡ hơn. Nó hỏi:

- Bộ mày tính không đi học à?
- Mày bị như thế làm sao tao yên tâm đi học để mày một mình được.
- Tốt bụng quá à. – Nó ôm cánh tay hấn rồi dụi dụi đầu vào.
- Chưa xong việc đâu. Nghỉ đi. Tao gọi điện cho ba mẹ Lưu xin cho tao và mày nghỉ học. Tao đi xuống nấu cháo.

– Ừ.

Hắn đỡ nó nằm xuống rồi đi xuống nhà. Sau ba mươi phút, một bát cháo hành nóng hổi có ngay trên phòng nó. Hắn đút cho nó ăn xong bắt đầu ngồi khoanh chân trên giường nó. Hắn nên biết ơn vì là bạn thân của nó đi. Nếu là thằng cha nào bước chân vào cửa phòng nó, đương nhiên là trừ ba mẹ nó và ba mẹ Lưu thì bị nó sút một phát thoi thì bay sang Ô Me Ri Cờ rồi. Nó cũng ngồi khoanh chân đối diện mặt hắn. Hắn lên tiếng:

– Phạm nhân Hạ Nhi, cô có gì để bào chữa cho việc ăn mì tôm không hả? – Hắn phải nói là số lần gọi nó là “Hạ Nhi” có thể đếm bằng một bàn tay. Một khi hắn đã gọi như thế có nghĩa là “Nhi à, ừ thì mày rất tốt nhưng ừ thì tao rất tức đấy”.

– Tại vì tao đói ý. Mà mày biết đấy, nhà chẳng có gì ăn cả. Tao đói thì không ngủ được. – Nó cúi gằm mặt xuống.

– Sao không sang nhà tao? Nhà tao thiếu đồ ăn cho mày à? Tao mua một đồng socola ở trong phòng làm gì.

– Lúc đấy là mấy giờ mày biết không, 2h sáng đấy. Tao sợ mày đang ngủ nên ...

– Mày đã bao giờ qua phòng tao mà không được tao chào đón chưa? Không thấy cửa ban công phòng tao lúc nào cũng mở à?

– ...

– Đây, Nhi Nhi. Mày coi thường tao đúng không?

– Đâu có. – Nó vừa lắc đầu vừa xua xua tay.

– Mày không nghe lời tao có nghĩa là mày coi thường lời nói của tao. Mà coi thường lời nói của tao nghĩa là coi thường tao rồi.

– ...

Hắn lấy đầu ra cái lý luận cụt ngủn như thế chứ. Cái đấy cũng phát biểu ra được. Có phải xếp thứ 1 khối không chứ?

– Tao nói lại lần cuối. Đồng tai lên đây. Mày – Nguyễn Hạ Nhi, tao – Trần Hoàng Nam cấm mày ăn mì tôm, mà không, cấm mày chạm vào gói mì tôm luôn, cũng không được, cấm mày nhìn gói mì tôm. Nếu không tao xé ngay cái áo đôi của mày với Thư, nghe chưa hả?

– Đã rõ. – Nó giơ tay lên theo kiểu quân đội rồi mở chu chu lên, thật dễ thương. – Mà nè, tao có cái này muốn hỏi mày này.

– Hỏi gì? – Hắn ngả người xuống giường nó rồi vớ cái chăn đắp lên, tiện tay kéo nó xuống nằm cạnh mình.

– Tao thấy con bé Vân Nhi hôm trước gây sự với tao đó, nó thích mày đấy.

– Ừ, kệ nó.

– Mày thích nó không?

– Không.

– Vậy là tao yên tâm. Mày hứa với tao đi. Nếu mày có người yêu, tao phải là người biết đầu tiên đó.

– Ừ, tao hứa. – Hắn thầm nghĩ rằng “đương nhiên mày biết rồi, vì biết đầu lại là mày thì sao”. – Nhi Nhi nè, ...

Hắn gọi tên nó rồi nhìn xuống đã thấy nó ngủ mất. Tay nó quàng qua người hắn. Hắn cũng quay lại ôm người nó rồi cùng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Valentine

Sau ngày hôm qua, phòng nó được hắn chất đầy đồ ăn vặt. Từ snack cho đến sữa, từ thuốc đau bụng đến thuốc đi “ấy”. Cái gì cũng có, chỉ thiếu mỗi mấy em Hào Hào. Sáng nay, hắn vừa qua gọi nó rồi dặn nó xuống dưới nhà. Nó vừa bước xuống bậc thềm nhà thì ngạc nhiên. Hôm nay, Nam ca ca đi xe đạp điện.

Mẹ hắn mua xe cho hắn từ hồi lớp 6 cơ, nhưng hắn chỉ đi đúng một lần vì lí do rất củ chuối: nó thích lãng mạn. Còn nhớ hôm đấy, hắn chờ trước cổng nhà nó. Nó ra ngoài thì thấy hắn đứng cạnh xe chờ nó. Nó đi đến rồi bảo:

– Mà thích đi xe lắm hả?

– Ừ. Vừa nhanh vừa mát nữa.

– Tao không thích mày đi xe. Không an toàn lại chẳng lãng mạn gì hết. – Nó nhấn mạnh từ “lãng mạn”.

– Vậy đi nốt hôm nay thôi. Lần sau tao đi bộ cùng mày được chưa. – Hấn vừa đội mũ cho nó vừa nói. – Lên xe.

Trở về với thực tại, hấn đứng cạnh con xe điện rồi cầm mũ bảo hiểm đưa cho nó.

– Hôm nay mày đi xe hả?

– Ừ. Tao đi để đón mày đi ăn bánh mì chảo phố bên kia.

– Vậy đi nhanh. – Nghe đến ăn, mắt nó sáng lên rồi nhảy tót lên xe hấn.

Hấn đưa nó sang phố bên rồi nắm tay nó đi vào cửa hàng.

– Cho hai phần chị ơi. Một phần có sữa Milo, một phần có hai trứng chị nhớ. – Hấn gọi to.

– Hôm nay mày chơi sang vậy. Hôm nay ngày gì vậy?

– Thích vậy đó.

Hấn ăn nhanh hơn nó. Đang ngồi nhìn nó ăn thì một bàn tay bé chìa ra trước mặt hấn.

– Mua hoa hồng tặng chị gái xinh đẹp này đi anh. – Một cô bé khoảng 5, 6 tuổi cất tiếng. Trên tay cô bé là một giỏ hoa hồng gói trong một tờ giấy.

– A, đúng rồi. Hôm nay là Valentine đó. – Nó reo lên.

– Mày thích chứ? – Hấn hỏi.

– Ừ ừ.

– Ở đây có bao nhiêu bông vậy cô bé?

– Có tất cả là 11 bông ạ.

– Vậy anh lấy mười bông nha. – Hấn đưa tiền cho cô bé rồi nhận lấy 10 bông hồng. – Tặng mày này.

– Cảm ơn bạn Nam đẹp trai.

– Mà này, hôm nay là Valentine đó. Có thằng nào ngu si đến tỏ tình thì từ chối đi, nếu không gọi tao ra.

– Rồi. Tao biết mà. Ăn xong rồi. Đi thôi. – Nó kéo hấn đứng dậy rồi đi đến trường.

Sắp đến cổng trường đã gặp ngay Thư và Phong. Nó gọi:

– Thư, Phong.

– Ê. Khởi ốm chưa mày? Nghe thằng Nam kể là mày đói quá xong ăn đồ hết hạn hả? Sao không gọi tao cứu viện cho?

Nó mắt tròn mắt dẹt nhìn Thư rồi trợn ngược mắt lên nhìn hấn. Hấn thấy thế liền khoác vai nó, nói nhỏ:

– Phải nói thế chứ, không lẽ lại kể là: 2h sáng, có một cô bé đói quá bóc gói mì tôm lên nấu xong rồi lăn quay cu đơ ra vì bị kích ứng à? Tao không thể làm như vậy được.

– Vậy mày nói tao ăn đồ hết hạn là được hả?

– Chắc được. – Hấn cười trừ.

Bước chân vào cổng trường thì có một hai chàng đến dúi vào tay nó và Thư hộp quà rồi chạy đi mất. Bọn người bên cạnh cũng bàn tán xôn xao.

– Nhìn kia. Anh chị đó khoác vai nhau đi vào trường đó.

– Đẹp đôi thật.

– Nghe nói anh Minh Hoàng và anh Gia Bảo vừa tặng quà cho hai chị ý đấy.

Nghe thấy tên hai thằng vừa tặng quà cho Nhi Nhi và Tiểu Thu, hấn và anh chạy lại chỗ hai đứa kia vừa nói. Chờ cho nó và Thu đi khuất, hấn nói:

– Nói lại tên hai thằng vừa này?

– Minh Hoàng và... và Gia Bảo. – Hai cô gái vừa này còn nói hùng hồn lắm bây giờ lại lấp ba lấp bấp.

– Là ai. Kể rõ. – Lần này lại đến Phong nói.

– Hotboy khối 9 năm nay đó anh. Đứng thứ ba và bốn của khối. Gia cảnh giàu, theo đuổi chị Nhi và Thu từ lớp 6 ạ. – Hai cô bé cứ nói mà không để ý rằng mặt hai anh chàng đen lại.

– Hón bọn tôi ?

– Đương nhiên là không. Anh đứng nhất trường còn hai anh ấy chỉ đứng nhất khối thôi. – Hai cô bé vừa lắc đầu vừa nói.

Hấn và Phong vác cái bộ mặt đen sì, sừng xia tiến vào lớp. Thấy nó và Thu thân nhiên gác chân lên bàn ôm hộp quà của tên Minh Hoàng gì đó mà vừa được tặng, hấn và anh bắt đầu sôi tiết. Hấn và Phong tiến đến rồi bắt đầu nói nhảm:

– Mê trai bỏ bạn. Không xứng quân tử.

– Đúng vậy. Có mỗi hộp quà cũng vui thế. Về nhà tao tặng mày một đồng.

– Sáng nay tặng hoa chưa đủ nữa à.

– Sáng nay tặng socola cũng chưa no hả?

Nó và Thu nghe được một lúc cũng hết kiên nhẫn, gào to vào mặt hấn và Phong:

– Hai thằng mày bị ngộ hả? Nói nhảm lắm thế.

– Nói từ sáng đến giờ không mệt mỏi à?

Bực mình, nó và Thu đi xuống cắntin. Chỉ còn một bước chân nữa ra khỏi lớp thôi thì va vào một người.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Mày Sẽ Là Người Trên Mức Tình Bạn Với Tao Chứ?

– Ai da. Đau quá đi mắt. – Nó vừa xoa đầu vừa lồm cồm bò dậy.

– Đau thật đó. Các anh có mắt không vậy hả? – Thu vừa xoa xoa cánh tay bị trầy của mình vừa chỉ thẳng vào mặt hai anh chàng kia. – Chảy máu rồi nè.

– Anh xin lỗi. Hai em có sao không vậy ?

Nó chẳng thèm trả lời, tiến lại chỗ Thu. Nó cầm cánh tay Thu bị chảy máu lên, hít một hơi dài rồi nói:

– Bộ hai anh bị mù hả? Đường rộng không đi chen vào lớp tôi làm gì. Hai anh đâu phải học sinh lớp tôi đâu. Đồ vô duyên làm bạn tôi chảy máu rồi này.

Hấn và anh ngồi trong lớp thấy ở ngoài tập trung đông, lại còn nghe thấy tiếng nó nói gì mà “máu”, vội vã chạy ra ngoài xem. Hấn tiến tới rồi vội hỏi:

– Bị thương ?

– Ừ. Tại đồ vô duyên đó đó. – Nó chỉ thẳng vào mặt Minh Hoàng.

– Tao mới là người bị thương nha. Chúng mày vô tâm thật đấy. – Thu giả vờ khóc.

– Đề tao đưa mày đi xuống phòng y tế. – Phong chạy lại kéo Thu đi. – Mày giải quyết nốt đi Nhi, Nam.

– Ok.

Anh đưa Thư đi khuất, nó mới lên tiếng:

– Đến đây làm gì? Nhảm lộp rồi kìa.

– Anh đến đây tìm em và Thư mà.

– Anh em gì ở đây. Bằng tuổi. – Hấn cáu.

– Không phải chuyện của anh. – Minh Hoàng nói.

– Chuyện của tôi là chuyện của cậu ấy. – Nó lên tiếng. – Có việc gì?

– Anh đến đây để hỏi em thích món quà sáng nay chứ.

– Quà nào mà? – Nó quay ra hỏi Nam.

– Quà hồi sáng ở cổng trường đó.

– Chưa mở. Làm sao, đòi quà à?

– Không có ý đó. – Minh Hoàng mếu máo rồi lấy lại vẻ mặt bình tĩnh lúc đầu. – Bọn anh đến đây chỉ để nói với em và Thư rằng. ...

– BỌN ANH SẼ THEO ĐUỔI EM VÀ THU TỪ HÔM NAY. – Minh Hoàng và Gia Bảo cùng nói.

– Tùy. – Nó bỏ lại một từ rồi kéo tay hấn đi mất.

Phòng y tế. ....

Nó tiến đến cửa phòng thì thấy cô y tế đứng bên ngoài. Nó thấy lạ bèn hỏi:

– Sao cô lại đứng đây? Ai băng bó cho Thư vậy cô?

– Suyt. Lại đây, nhìn này.

Nó và Nam thò đầu qua khe cửa phòng y tế. Thư đang ngồi trên giường ôm lấy cái gối và mếu máo. Phong thì cắn nhảu không ngừng. Được một lúc thì anh nói:

– Bất cần quá. Lần sau phải gọi to tên tao nghe chưa.

– Mày cắn nhảu từ nãy tới giờ rồi đó. Tao bị thương chứ có phải mày đâu? Aaaaa...Nhẹ thôi. – Thư hét lên khi Phong bôi thuốc sát trùng lên.

– Mày đau như vậy nhưng có người còn đau hơn mày.

– Ai mà tốt bụng vậy?

– Tao. Xong rồi đó. – Phong bước ra sau hai bước.

Thư còn chưa quay trở về hiện thực sau câu nói ấy thì đột nhiên Phong nói to:

– Tao biết mày từ khi một tuổi. Năm tuổi, tao có ý nghĩ muốn bảo vệ cho mày. Mười tuổi, tao nghĩ rằng một ngày nào đó, mày sẽ lấy người khác làm chồng, mà còn xấu hơn tao, tao tức không chịu được. Năm nay, mười lăm tuổi, tao nhận ra tao thích mày đấy. Hôm nay, khi thấy mày bị thương, tao đau lòng lắm. Tao nhận ra tao không thích mày nữa.

Thư ngược mắt lên nhìn anh. “Không thích mày nữa” có nghĩa là ghét cô sao? Ba người theo dõi từ nãy đến giờ chảy nước dãi à nhảm, nước mắt vì cảm động, nghe được câu nói cụt ngủn của anh, chỉ muốn xông vào đâm cho anh một phát.

– Vậy tao chúc mày tìm được hạnh phúc. – Thư quay đầu đi.

– Tao yêu mày, bằng cách nào đó mày đã ở trong trái tim tao. Tao sẽ không cho phép mày đi ra khỏi đó. – Phong ôm chặt Thư từ phía sau.

– Tao cũng vậy. – Thư xoay người lại ôm lấy anh.

– Mày sẽ là người ở trên mức bạn thân của tao chứ?

– Ừ.

Bỗng ở ngoài có tiếng động. Thư đang ôm lấy anh thì vội buông tay ra nhưng anh thì cứ ôm lấy cô không thả. Hai người ngoài phòng đận cô y tế không cho ai vào phòng, còn bọn nó thì bước vào.

– Tao thít mày Nam ạ. – Nó bắt chúc Thư ôm lấy hấn.

– Chúc mày hỉn phúc. – Hấn cũng giả vờ ôm lấy nó.

– Tao biết ngày này thế nào cũng đến mà. – Nó kéo Phong ra sau rồi ôm chầm lấy cô. – Mày sắp không là của tao nữa.

– Bỏ Thư ra mau. – Phong chạy lại chỗ nó kéo nó ra. Thấy dứt mãi mà không thả, anh chạy lại chỗ hấn rồi nói. – Lôi Nhi Nhi nhà mày ra mau.

– Qua đây với tao, Nhi Nhi. Chúng nó yêu nhau rồi mày ạ. – Hấn vẫy vẫy nó lại.

Nó cũng chạy lại chỗ hấn rồi ngồi xuống.

– À, quên mất. Vừa nãy, hai thằng hăm kia nói sẽ theo đuổi tao với mày đấy Thư ạ.

– Ài? Tên? Quê quán? Gia cảnh? Độ đẹp trai? Tao biết không? Trả lời đi Nhi. Không nói được à? – Phong lắc nó hỏi một tràng.

– Cứu... cứu tao... Nam... Nam...

Hấn chạy lại đẩy nó ra sau lưng rồi quay qua chửi anh:

– Mày làm trò gì vậy? Để tao kể cho, ngồi xuống. – Hấn kéo nó ra ghế rồi ngồi cạnh choàng tay qua vai nó.

Sau khi nghe hấn kể một mạch về chuyện vừa nãy, không khí im lặng một cách kì lạ. Chỉ nghe thấy tiếng lá xào xạc và tiếng chim hót ngoài cổng trường. Nó lên tiếng phá vỡ bầu im lặng trong phòng.

– Mày giữ người yêu cho cẩn thận vào Phong ạ.

– Yên tâm, tao biết mà. – Phong quay qua ôm lấy Thư.

– Tao thì khỏi lo đi, còn mày thì sao Nhi Nhi? – Thư hỏi nó.

– Chưa biết được. Lỡ đâu tao đồ thì sao. – Nó vừa nói vừa liếc hấn.

Xưa đến nay, hấn không thích con trai chơi với nó trừ hấn và Phong. Bất cứ ai chơi với nó, nếu không phải tự tay hấn đuổi cũng là Thư với Phong đuổi hộ nó, không đến lượt nó phải ra tay.

‘Rầm’

Hấn đập tay xuống bàn rồi bỏ đi. Thư và Phong lên tiếng trách mắng nó.

– Sao mày lại nói thế? Có phải mày không biết là nó thích mày đâu, Nhi Nhi.

– Đúng đấy. Mày đuổi theo nó đi.

– Chuyện của tao, không cần chúng mày lo. Tao biết nó thích tao chứ, bộ chúng mày tưởng tao không có tình cảm gì với nó à? Nhưng không thể như thế được, nó khổ vì tao quá nhiều rồi. Chúng mày cũng biết chuyện của tao rồi đấy. Để nó bước chân vào thế giới của tao, tao không đành. – Nó nói hết, nói hết tình cảm của nó với hấn ra.

– Nhưng mà Nhi Nhi à. Mày biết đó, tao cũng thuộc thế giới của mày. Nhưng Phong chấp nhận tao đấy. Mày nên mở lòng hơn đi. Dù sao nó cũng phải biết thôi. Kể hết luôn đi cho xong.

– Tao sẽ suy nghĩ. – Nó buồn rầu bỏ lên lớp.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lỡ Nó Không Thích Tao Thì Tình Bạn Của Tao Cho

Chó Gặm À?

Hắn bỏ nó lên lớp ngồi một mình. Nó sau khi nghe được lời khuyên bảo chân thành thì cúp hai tiết học để ngủ ở nhà. Cặp nó được hắn vác về nhà sau. Tối nay, nó quyết định sẽ kể cho hắn nghe mọi chuyện. Bố mẹ nó lại đi công tác. Đôi kia lười kéo sang nhà nó ngủ, mang cả quần áo đồng phục để mai đi học nữa.

8h tối tại nhà nó.

Nó và Thư ngồi đối diện hai anh chàng ở bộ ghế sofa trong phòng nó. Nó định lên tiếng bắt đầu câu chuyện thì tiếng chuông điện thoại vang lên:

– Alo. – Nó lên tiếng. Giọng vang 0°C làm hắn và anh ớn lạnh.

“...”

– 10’. – Nó cúp máy rồi quay qua Thư hỏi. – Đi không mày?

– Đi chứ. Tao mượn đồ nghề nhớ.

– Ok.

Nó và Thư bước vào phòng bên cạnh. Nhà nó có một căn phòng cửa màu đen bí mật. Hắn chưa bao giờ thấy ai trong nhà bước vào đây cả. Sau 3’, hai con người đi ra ngoài. Nó mặc chiếc áo da đen, quần bó bằng da nốt. Thư thì mặc chiếc váy đen bó sát. Cả hai đều đi đôi boots đen dài đến nửa gối, trên đùi có những khẩu súng lục. Hắn và Phong há hốc mồm nhìn nó với Thư. Nó quay ra nói:

– Hai người ở yên trong nhà. Đóng cửa cẩn thận. Khi về tao sẽ kể mọi chuyện. Không được mở cửa cho bất cứ ai vào nhà. – Quay qua Thư hỏi. – Chung hay riêng?

– Moto yêu của tao trong nhà xe chứ?

– Ừ. Trong đó.

– Vậy lượn moto thôi.

Nó và Thư kéo đến nhà xe lôi hai con phân khối lớn ra khỏi nhà rồi phóng đi trong màn đêm, để lại hai chàng ở nhà. Sau khi nó đi khoảng 5’ thì chuông điện thoại của hắn reo lên. Hắn bắt máy:

– Alo.

“...”

– 5’. – Y như nó, hắn cúp điện thoại rồi nói với Phong – Đi?

– Ừ. Moto?

– Ok.

Hắn và Phong quay lại nhà hắn. Sau 3’ thay đồ thì lên con xe phóng đi mất.

Bãi cỏ sân bóng.....

Nó và Thư đợi bên kia 5’. Nó hỏi:

– Thế nào? Đợi? – Nó dùng máy chuyển giọng hỏi bọn chúng. Mặt nó và Thư đều đeo chiếc mặt nạ.

– Đã đến. – Hắn nói to.

“Giọng này thật quen” Nó và Thư cùng nghĩ.

– Chà! Bang chủ bang NN, PT đều ở đây sao. – Thư nói. Sở dĩ bọn nó không nhận ra bọn hắn vì bọn hắn cũng mang chiếc mặt nạ như nó.

– Bang chủ bang HN, bang QT cũng ở đây mà. – Phong nói.

– Bắt đầu chứ. Luật như thế nào đây? – Nó hỏi.

– Thắng lấy bang, thua giao bang. Ok?

– Ok. Bắt đầu nào.

Người bên hấn xông vào người bên nó. Bên nó tuy nhiều nữ hơn nhưng cũng không phải dạng vừa, vì tự tay nó và Thư đã đào tạo ra. Đột nhiên, người bên hấn rút súng bắn vào Ly – thuộc hạ thân nhất của nó và Thư.

– Không. – Nó hét lên rồi chạy lại đỡ Ly.

– Chơi bản sao? Hừ. – Thư quay mặt đi.

Hấn và Phong đều không biết chuyện gì xảy ra, nhớ ra còn nó và Thư ở nhà nên vội về trước mà không kịp giải thích.

Về đến nhà, hấn và Phong thay quần áo rồi treo qua nhà nó ngay. Chờ nó 15', thì thấy nó và Thư rệu rã bước vào nhà, trên người dính đầy máu. Hấn và Phong hét hoảng hốt nói:

– Mày bị sao vậy Nhi Nhi, Tiểu Thư?

– Tao sẽ kể cho chúng mày nghe sau, đi tắm đã. – Nó kéo Thư lên phòng tắm.

– Này mày ơi, tao nghĩ...- Hấn lấy điện thoại gọi. – Điều tra bang chủ bang, bang chủ bang QT cho tôi.

– Mày cũng nghĩ thế à.

Sau 15', nó ra. Nó ngồi cạnh hấn rồi bắt đầu kể:

– Tao không phải người mà chúng mày hay biết. Tao là Nhi Nhi hiền lành nhưng về đêm, tao là Hạ Nhi, bang chủ bang HN.

– Tao cũng vậy. Tao là bang chủ bang QT. – Thư nói.

– Mày nói thật hả? – Phong xanh mặt hỏi nó.

– Ừ. Nếu vì chuyện này mà chúng mày không muốn chơi với bọn tao thì tao cũng hiểu. – Nó toan đi thì hấn kéo lại ôm nó vào lòng.

– Không. Tao muốn ở bên mày đến chết.

Nó và Thư ngủ sớm. Hấn và Phong ở trên phòng lại nói về chuyện vừa nãy.

– Sao mày không nói luôn cho Nhi Nhi biết?

– Chưa đến lúc thôi.

– Nói luôn tình cảm của mày cho Nhi Nhi biết luôn đi.

– Tao không muốn ép nó. Lỡ đâu nó không thích tao thì tình bạn của tao với nó đem cho chó gặm à?

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Nó Không Nữ

Reng... reng... reng...

Nó với tay tắt báo thức rồi quay qua gọi Thư.

– Dậy đi học mày ơi.

– Mày hâm à? Thứ bảy học hành gì. Xéo cho bà ngủ. – Thư không thèm mở mắt, đập cho nó bay ra khỏi giường rồi trùm chăn ngủ tiếp.

– Con hâm này nữa. Đập tao thế hả? Xích qua cho tao nằm mau. – Nó lồm cồm bò dậy.

– Xéo đi. – Thư lại đập cho nó phát nữa.

– Đợi tao đánh răng rửa mặt xong sẽ tính sổ với mày. – Nó bực tức đi vào phòng rửa mặt.

Sau 5' đáng rằng rửa mặt, nó trở lại với cái gối trên tay. Không thèm thay quần áo, nó trèo lên giường lấy cái gối đập vào mặt Thư.

– Chết này con. Đập bà hả?

– Biến cho tao ngủ. – Thư co chân lên đập cho nó phát nữa.

– Đau. Mày chết với tao. – Lại trèo lên giường.

– Cút sang bên kia đi. – Lại đập.

Sau khi bị đập lộn giường mà không đánh trả được cái nào, nó quyết định sống hòa bình.

– Không chơi nữa. Đi đánh răng rửa mặt đi, có trò khác vui hơn.

Thư vào phòng vệ sinh cá nhân xong quay ra hỏi nó:

– Không thay quần áo à? Định vác cả bộ váy ngủ HELLO KITTY đi khiêu chiến.

– Ừ. Kệ nó. Mày cũng có thay bộ váy ĐÔRAEMON đâu.

– Kệ đi. Kế hoạch là gì?

“...”

“...”

Nó và Thư rón rén mở cửa phòng đi sang phòng bên cạnh. Hai cô gái, một Hello Kitty cầm một đồng bút vẽ. Một Đôraemon ôm năm cái gối. Mở cửa, đi nhẹ, nói khẽ, cười duyên, tiến vào giường hai đứa con trai kia nằm. Hai thằng con trai vẫn ôm nhau ngủ mà không biết gì.

– Nhanh...nhanh...về đây này.

– Từ từ...đây nữa.

15' sau.

– Ôm gối chưa? Chuẩn bị nhớ. Bắt đầu.

Nó lấy cái thìa gỗ vào cái xoong nhôm.

– Cháy nhà Nam ơi. – Nó hét to.

– Lũ lụt Phong ơi. – Thư nói to vào tai Phong.

– Đâu, đâu. Nhi Nhi, Tiểu Thư. – Hấn và Phong bật dậy.

– Hahaha. – Nó và Thư lăn ra đất cười.

– Nhìn mặt mày kia Nam. Khác gì con mèo Hello Kitty không chứ. Hahaha. – Phong chỉ thẳng vào mặt hấn nói.

– Tường mày hơn à? Giống y hệt con mèo ú luôn. Ahaha.

Bây giờ hấn và Phong mới nhận ra. Hai đứa con gái lăn lộn dưới đất cười cũng nhin. Hấn và Phong mặt đỏ bừng tiến vào phòng tắm. Sau khi đi ra, hấn và anh túm lấy nó và Thư rồi hỏi:

– Chúng mày muốn chết à?

– Ai làm gì chúng mày đâu. Bọn tao vô tội mà. – Nó nói.

– Thế ai hâm vẽ vào mặt bọn tao như thế hả? – Phong gằn giọng

– Trộm, đúng rồi trộm đấy. – Thư vội nói.

– Chúng mày vẽ. Nói thật đi.

– Sao mày cứ nói là bọn tao vẽ hả?

– Nhìn lại cái váy ngủ đáng yêu của bọn mày đi.

Nó và Thư vội nhìn xuống rồi cười trừ.

– Đẻ bọn tao đền bù bằng ăn sáng nhớ. – Nó và Thư vội chuồn xuống nhà.

Sau 20 phút thì một bàn ăn hiện ra trước mặt. Đồ ăn của Thư và Phong là mì tôm trứng, còn của nó và hấn là sandwich xúc xích.

– Ủa, đổi tao ăn sandwich đi Nhi Nhi. – Phong chạy lại ôm tay nó.

– Ủ, này.

– Ăn sáng ngon miệng. – Cả bốn đứa đồng thanh.

Nó định đưa sợi mì vào mồm thì hấn giữ lại. Đẩy cái sandwich qua cho nó rồi kéo bát mì về phía mình ăn.

– Ăn cái đó đi. – Hấn nói. – Cầm mỳ rồi mà.

– Ủ. Tí quên.

– Mà tối nay bố mẹ mày có ở nhà không Nhi Nhi? – Thư hỏi.

– Không. Chắc khoảng tuần sau cơ. Để làm gì?

– Tao với Phong ngủ lại đây nha, tí bảo bác quản gia mang đồng phục đến. Bố mẹ tao cũng đi rồi.

– Ăn nhanh lên, tao dẫn đi chơi. – Hấn nói.

Sau khi ăn xong, chúng nó ngồi ngắm lại những bức ảnh hôm trước trong công viên. Thật nhiều kỉ niệm đẹp. Hấn tự nhiên nói:

– Nhi Nhi này, nếu tao có bí mật giấu mày thì sao?

– Tao sẽ bắt mày nói ra. Mà tự nhiên hỏi vậy. – Nó nheo mắt nhìn hấn. – Nói mau.

– Không có gì. Thuận miệng hỏi ra vậy thôi.

“Tao sẽ tìm cách để nói cho mày biết sớm nhất.”

11 giờ trưa...

Đến lượt hấn và Phong nấu cơm. Khác với nó và Thư, chỉ biết nấu đồ ăn sáng thì bọn hấn biết nấu hết, thậm chí còn ngon nữa.

Trưa nay hấn cho bọn nó ăn cơm với thịt bò xào hành tây, canh khoai tây. Đơn giản nhưng màu sắc và mùi vị thật ngon. Ăn xong, nó và Thư được phân công rửa bát. Hai đứa không ngừng nói về chuyện của nó và hấn.

– Mày định bao giờ nói cho hấn biết vậy? – Thư hỏi.

– Kệ nó đi. – Nó phớt lờ.

– Mày định để nó đợi mày mãi thế hả?

– Bao giờ tao phải đi?

– 3 năm nữa. Lớp 12 đó.

– Tao sẽ nói cho nó biết trước khi tao đi. Ok?

– Tùy mày thôi. Tao chắc không phải đi nữa đâu.

Tổ chức của nó và Thư vốn được ba mẹ nó và Thư lập ra. Quy định của tổ chức là khi đến 19 tuổi, bang chủ phải sang Pháp để học tập. Và lần này, không may nó phải đi. Thư và nó, một trong hai đứa phải đi. Nó quyết định đi để Thư ở lại và quản lý bang. Với lại cô còn có Phong nữa. Nó không nỡ chia cắt đôi này.

– Hay mày cứ ở lại đi. Tao sẽ đi thay mày. Dù sao, tao với Phong cũng đã biết tình cảm của mình rồi. Mày ở lại mà lo cho mày đi.

– Chuyện của tao không cần mày lo. – Nó hét.

Nó ghét chia tay. Khi sang đó, cô sẽ không được liên lạc về Việt Nam để chuyên tâm học. Ở lại đó 4 năm chứ ít gì. Chuyện của cô và Phong sẽ đi đến đâu chứ.

Từ bé nó đã xem cô như người nhà rồi, cái gì cũng nhường nhịn cô. Lần này để cô bỏ dở chuyện tình cảm của mình mà ra đi thay cho nó, nó không lờ.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cái Thứ Tình Cảm Tao Dành Cho Mày Là Gì Vậy?

Tối hôm đó...

“Tình là mê luyến, nếu gặp được chân tình thì sẽ là thiên đường.

Tình là bi ai, nếu không gặp đúng người thì đau đến xương tủy.”

Thư cầm quyển sách ngồi trên ghế đọc cho nó nghe. Mọi hôm thấy nó đọc toàn truyện tranh, hôm nay tự nhiên đọc truyện ngôn tình. Cái lạ không phải ở đây mà là nó bắt cô đọc ba quyển ngôn tình rồi. Chắc lại có chuyện buồn.

Nó nằm bò dài trên giường chăm chú lắng nghe. Nghe người ta nói là khi buồn, cứ trút hết vào truyện ngôn tình là sẽ có cách giải quyết. Mọi lần chỉ cần một quyển, lần này tới ba quyển.

Nó vò đầu bứt tai, những đoạn đối thoại của nó và cô trưa nay cứ hiện ra.

“- Bao giờ tao phải đi?

- 3 năm nữa. Lớp 12 đó.”

“- Hay mày cứ ở lại đi. Tao sẽ đi thay mày. Dù sao, tao với Phong cũng đã biết tình cảm của mình rồi. Mày ở lại mà lo cho mày đi.”

Thật là rồi. Từ khi nào mà nó biết né tránh hán vậy chứ.

Cái ngày là con bé Vân Nhi gây sự với nó, cốt yếu cũng chỉ cho nó biết là con bé thích hán. Nó cũng biết hán không thích con bé nhưng trong lòng vẫn thật khó tả.

Nó không cảm thấy đứng cạnh hán, bị hán trêu hay hán nắm tay đi về là chuyện bình thường nữa. Nếu như trước kia, nó chủ động làm điều đó thì bây giờ nó luôn tìm cách tránh hán.

- Quyển thứ tư. “Sa ngã vô tội”. Tác giả: Diệp Lạc Vô Tâm - Thư ưỡ oái đọc. Mặc dù thích ngôn tình, soái ca nhưng bốn quyển thật quá sức với cô. Không biết chuyện này buồn như nào nữa.

Nó vẫn chìm đắm trong cái suy nghĩ quái quỷ ấy. Thật khó hiểu quá đi mất. Có khi phải hỏi Thư mất.

Ngó qua Thư, thấy cô không ngồi ở ghế nữa mà đã chuyển qua giường nằm. Giới tính là con gái bị cô đập bay hết đi rồi. Chân gác lên bàn, một tay cầm quyển sách, một tay cầm cái điện thoại xem giờ, đầu thì ở trên giường, thân thì ở giữa bàn và giường. Chỉ có cái miệng là vẫn kiên trì đọc quyển tiểu thuyết ấy.

Nó suy nghĩ một lát rồi lấy dũng khí hỏi cô.

- “Nếu có thể, cô sẽ chọn không nói gì cả, chỉ muốn ôm anh khóc thật lớn, khóc hết những ảm ức trong lòng, cầu xin anh lại bỏ thí cho cô một chút yêu thương nữa, lại dịu dàng che chở cho cô thêm một lần nữa...” - Giọng Thư đọc vang đều đều.

- Này mày ơi. - Nó thều

thào gọi.

- Có chuyện gì? - Thư bỏ quyển sách trên mặt ra rồi hỏi nó.

- Ngồi dậy nghiêm túc đi. Tao sẽ kể cho mày nghe hết.

Nghe thế, cô bật dậy, ngồi khoanh chân trên giường, tay thì ôm lấy con gấu bông của nó.

Nó bắt đầu kể cho cô nghe mọi chuyện. Từ chuyện nó đồ mặt khi đứng cạnh hán, tại sao luôn né tránh hán, tại sao lại không hay nói chuyện với hán như

trước nữa.

Nó thì rõ nghiêm túc, vẻ mặt còn ra bộ như mình bị mắc bệnh nan y. Cô thì cứ hơi tí thì cười, vỗ vào người nó mấy cái vỗ đau. Cô làm nó tưởng mình bị bệnh thật. Sau khi kể, nó lăn quay ra một góc giường khóc, gào rồ to, nước mắt chảy một mảng giường.

– HUHUUUU...MÀY OI, GIÚP TAO ĐI. TAO CHƯA MUỐN CHẾT.

Nó tiến lại gần lau hết cả nước mắt nước mũi vào cái váy ngủ của cô. Nó lay khiến người cô muốn bay khỏi giường.

– Bỏ ra rồi tao chữa cho. Bỏ ra coi con này. Bỏ ra.

Hắn và anh ở phòng bên nghe thấy tiếng nó và cô ồn ào, nào là tiếng khóc của nó, tiếng thét của cô. Đang chơi cờ, hai anh phải chạy ngay sang phòng bên cạnh.

Sang đến bên, mở cửa bước vào thì thấy nó giàn giụa nước mắt ôm chần ngồi ở góc phòng. Cô thì cau có mặt mày, đầu tóc rũ rượi ngồi trên giường.

– Chúng mày làm sao vậy? Cái ồ chó à? – Bọn hắn hét lên.

– Oa oa oa. – Nó nhào đến ôm lấy hắn. – Nó bắt nạt tao.

– Hu hu hu. – Cô cũng chạy đến kéo tay Phong lên giường. – Nó đánh tao. – Quay qua nó – Không chữa cho mày nữa.

Nói rồi, cô tiến đến tú quần áo lấy bộ quần áo ra rồi kéo Phong qua phòng bên kia.

– Làm sao, kể tao nghe coi. – Hắn lấy khăn trong phòng tắm lau mặt cho nó.

– Không có gì hết. Tao với nó trêu nhau thôi. – Nó đưa tay lấy cái khăn mặt rồi tự mình lau.

Hắn thấy nó như vậy lạ lắm. Hắn kéo nó lên ghế ngồi, mình ngồi đối diện với nó rồi nói:

– Mày giận gì tao hả?

– Không có. – Nó ảo não nói, tránh ánh mắt của hắn.

– Nhìn này.

Hắn quay đầu nó về phía mình, bắt mắt nó nhìn thẳng vào mắt mình.

– Mày không thích tao có thể nói cho tao biết nhưng đừng tránh tao. Mày không muốn làm bạn với tao có thể cho tao biết nhưng đừng lạnh nhạt với tao. Mày không thích có những hành động thân mật của tao có thể nói cho tao biết. Tao không muốn mày buồn. – Hắn ra khỏi phòng nó.

Nó kéo tay hắn lại, ôm chặt hắn từ phía sau như hắn đã làm với nó.

– Tao xin lỗi. Không biết những hành động của tao khiến mày buồn như thế. Không phải tao cố tình tránh mày hay gì cả. Tao chỉ là có chuyện khó nói thôi. Khi tao cảm thấy thích hợp tao sẽ nói cho mày biết.

– Ừ. Sẽ không như vậy nữa chứ?

– Tao hứa đấy. – Nó giơ ngón út về phía hắn.

– Móc ngoéo rồi đấy. – Hắn đưa ngón út của mình lồng vào tay nó.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Hạnh Phúc Của Em Viết Tắt Là Anh

Trong khi chờ cô dọn dẹp sau khi bị nó bày bừa lên người, nó và hắn đã giải quyết hiểu lầm, đang ngồi trên giường xem phim ngôn tình.

Cạnh căn phòng ồn ào là căn phòng tràn ngập màu hương phấn.

Cô vừa tắm xong mở cửa đi sang bên kia để xử trăm con người vô on thì bị anh kéo lại, mắt đã ngồi hẳn lên đùi anh.

Cô đỏ mặt định đứng lên thì anh ấn xuống rồi nói:

– Ngồi im.

– Mày định lau nước mũi vào áo tao à? Tao hết áo rồi, lau nữa là tao qua mượn áo của Nhi Nhi mặc đó.

– Ngồi im cho tao ngủ. Một hôm không có mày mà tao không ngủ được.

Cô nghe thế cũng im lặng, không nói gì thêm. Lặng lẽ cắm headphone vào máy, rồi cắm một bên tai nghe cho cô, một bên cho anh.

Mọi lần, khi bố mẹ đi công tác, cô hay gọi anh qua nhà chơi. Bố mẹ cô đi công tác cũng một, hai tháng, bố mẹ anh cũng đã định cư ở nước ngoài năm trước rồi. Anh và cô có thể coi là ở chung một nhà luôn.

Nó thấy Thư đi lâu quá bèn chạy sang phòng bên cạnh, ai ngờ thấy được cảnh lãng mạn đó.

Nó tiến lại lay nhẹ cô dậy. Thư từ từ mở mắt rồi nói nhỏ:

– Để im cho nó ngủ. Giúp tao đứng dậy coi.

Nó và hẳn nhẹ nhàng kéo tay anh ra, không ngờ càng gỡ, anh càng ôm chặt cô hơn.

– Ở nhà nó cũng bám riết mày vậy hả?

– Không có. – Cô đỏ mặt nói vội.

– Tao nghĩ nó không ra đâu. Kệ nó đi. Hôm qua tao nói mãi nó mới ngủ một tí. – Hẳn đứng bên cạnh nó nói.

Hẳn đỡ hẳn nằm xuống rồi kéo nó ra khỏi phòng.

Cô từ từ nằm xuống bên cạnh anh. Anh vòng tay qua ôm lấy cô rồi nói:

– Thứ hai ý, từ chối thằng Gia Bảo đi nhớ.

– Kệ nó đi. – Cô ngẩng mặt lên trả lời anh.

– Không thích. Tao không thích ai đeo bám người yêu tao.

– Ừ. Ngủ đi. Hôm qua mày không ngủ còn gì.

Phòng nó...

Nó mở cửa vào phòng, ngồi lên giường đọc nốt quyển ngôn tình.

Nó vẫn mong chờ câu trả lời và đáp án từ cô để thoát khỏi cảm giác này.

Nó cứ chìm đắm trong suy nghĩ mà không biết hẳn đến bên từ khi nào.

Hẳn cúi sát mặt nó hỏi:

– Mày sao vậy, ốm hả? – Hẳn lấy tay ấn vào hai má nó. Tự nhiên lại đỏ mặt, con bé này lạ thật nha!

– Không có gì. – Nó xoay người úp mặt vào trong tường. – Đi ngủ.

– Ừ.

Hẳn vói tay đắp cái chăn cho nó rồi nằm xuống. Ôm nó thật chặt, hẳn nói:

– Ngủ ngon Nhi Nhi.

– Ngủ ngon.

Một cảm giác hạnh phúc len lỏi trong tim nó lớn dần.

Trong căn phòng hường phần kia, tưởng hai con người kia đã ngủ nhưng ai ngờ vẫn thức.

– Để im tao ngủ coi. Mày buồn ngủ mà, ngủ đi. – Thư bực bội nói.

– Gọi anh đi rồi tao cho mày ngủ. Mày thua mà, không biết đâu.

Chẳng là trong lúc nó đỏ mặt, suy nghĩ lung tung thì bên này có hai bạn đang say sưa chơi cò caro với điều kiện là ai thua phải gọi người kia là anh hay chị.

Đương nhiên, vừa vào chơi ván đầu, đi chưa đến 10 nước cò, cô đã đo ván rồi.

Thua nên sinh ra ức chế cộng xấu hổ, cô chui vào chăn đi ngủ. Anh ở ngoài nói mãi, nào là “gọi anh đi”, “tao khóc bây giờ này”, “huhuhu, lớn rồi chơi không đẹp gì hết”,....

Cô bực mình ngồi thẳng dậy, chỉ thẳng vào mặt anh.

– Gọi là được chứ gì.

– Ủ ừ. – Anh gật gật đầu.

– Nghe cho kĩ đây. – Thư hít vào rồi nói. – Anh. Ok.

– Anh gì chứ. Anh không à?

– Rách việc quá. Đi ngủ.

– Huhuhu...chơi xấu quá...

– Từ từ rồi gọi. – Cô tiến tới cầm quyển sách Tiếng Anh lên. Chỉ vào chữ Anh. – Anh Phong.

Vác bản mặt đỏ như gấc đi ngủ, cô vui đầu vào gối. Phong tiến tới ôm lấy cô rồi nói:

– Tao thấy người ta yêu nhau xưng hô như vậy có gì sai. Lúc mày gọi tao như vậy, nghe mát lòng gì đâu ý.

– Mày thích? – Cô xoay người đối diện anh.

– Ủ. Mà mày không thích thì thôi. Đi ngủ đi. – Anh vừa nói vừa ôm cô vào lòng.

Cô thấy từ ngày hai đứa yêu nhau, chẳng khác gì lúc trước cả.

Người ta yêu nhau, gọi nhau bằng “anh” “em”, cô và anh yêu nhau vẫn gọi nhau bằng “mày” “tao”. Người ta yêu nhau, ôm hôn nhau giữa đường, cô và anh yêu nhau vẫn chưa vượt qua cái nắm tay ở nơi công cộng.

Nhiều lúc đi cùng anh, biết anh nhìn những cặp đôi khác, rồi lại nhìn về mình thấy thật khác. Nhiều lúc cô cảm thấy như anh muốn hôn cô thật lâu, ôm cô thật chặt ở nơi đông người nhưng cũng chỉ biết nắm tay cô dặt đi thôi.

Cô không cho anh công khai tình cảm ở trường vì sợ ảnh hưởng đến học tập. Cô không biết việc này làm anh buồn. Anh nghĩ cô xem tình cảm này không được bền lâu. Cô càng giấu, càng có nhiều tình địch vây bám lấy cô. Anh vẫn chờ có ngày được chính tay cô dặt vào trường và nói to rằng “Hoa đã có chủ, đừng hòng đập chấu cướp hoa hay vứt hoa lấy chấu, nghe chưa”

– Mày thích vậy mà. Gọi như thế đi. – Cô nói.

– Nhưng mày không thích vậy. Tao muốn mày cảm nhận được cái niềm hạnh phúc khi được gọi như thế chứ không phải là tao muốn thế.

– Em chỉ cần anh hạnh phúc. – Cô ngẩng mặt lên nói. – Hạnh phúc của em viết tắt là anh.

“Chứ”

Anh hôn vào trán cô rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chúng Mày Tiến Triển Tới Đâu Rồi?

9h sáng chủ nhật tại nhà nó...

Bốn bạn trẻ vẫn quần lầy cái chăn ngủ. Đúng là chủ nhật có khác. Nếu không có tiếng chuông thì chẳng biết chúng nó ngủ đến gãy giường không chứ.

Bính boong...bính boong...

Nó từ từ bước xuống cái giường, nói từ tầng hai xuống:

– Đợi tí.

Nó lay hán dậy. Hán mở mắt rồi kéo nó đi vệ sinh cá nhân.

– Ai...Đến đây làm gì?

Nó mở cửa, ngạc nhiên vì người đứng trước mặt mình – Minh Hoàng và Gia Bảo.

Hai người sáng sớm đã đến nhà nó rồi. Nó dậy đã đành, đằng này chưa mở mắt đã...

– Đến tìm em. – Minh Hoàng nói.

– Không cho. Về đi. – Nó đóng sầm cửa.

Tường hán cũng đi vào với nó nhưng lại đi ra mở cửa.

– Xin lỗi. Mời vào nhà.

– Mày điên à Nam.

– Ngồi đây đợi tôi một tí.

Hán kéo nó lên trên phòng thay quần áo rồi sang gọi Thư.

– Dậy...dậy... Có khách.

– Đợi tao tí.

Bọn anh lôi nhau đi đánh răng rửa mặt. Nó ở ngoài đợi, không ngừng lầu bầu.

– Sáng sớm đã đến. Vô duyên. Vậy mà bảo là hotboy à, hotdog thì có. Cả mày nữa, tự nhiên mở cửa cho đồ hâm ý.

– Không mở thì để nó đứng đấy à?

– Kệ nó chứ. Mày biết nó thích tao mà. Hôm nay định rủ bọn mày đi trại mồ côi chơi với các em. Vậy mà chưa mở mắt đã gặp hai cán chổi ngay trước cửa nhà rồi.

– Tao phải làm gì để nó hết thích mày. Nó thích mày cũng được nhưng mày thích nó thì sao.

– Không có đâu.

Nó và hán cứ đứng cãi qua cãi lại mà không biết cô và anh đứng đấy từ bao giờ.

– Định cãi nhau đến bao giờ. Khách nào?

– Xuống mà xem. Nói đến là bực à. – Nó bỏ đi trước rồi tự nhiên quay lại. – Mà bọn mày bỏ nhau ra đi. Có công khai đâu.

Anh nghe thế cũng bỏ tay đang ôm cô ra. Cô giữ lấy tay anh để lại vào chỗ cũ rồi nói:

– Bây giờ công khai. Tí nữa tao sẽ nói chuyện với mày sau.

Bốn đứa cùng bước xuống lầu để chào hỏi hai vị khách vô duyên kia.

– Chào. – Bốn đứa cùng lên tiếng.

– Bỏ tay ra. – Gia Bảo tự nhiên kéo cô ra khỏi vòng tay anh.

– Anh hâm à. Bỏ ra. Đau quá. – Thư giằng tay mình ra khỏi bàn tay nắm chặt của Gia Bảo.

– Nói cho anh biết đi. Sao em lại để cho nó ôm em như vậy? – Gia Bảo không buông tay, trái lại nắm chặt vai của cô hỏi.

– Anh ý là người yêu tôi. Ôm tôi có làm sao chứ. Đồ hâm này. Buông tay tôi ra ngay.

– Anh không tin. Em chưa có người yêu mà. Nói thật đi.

– Đau. Bỏ ra. – Thư nhăn mặt lại.

“Bốp”

Anh đâm vào mặt Gia Bảo rồi kéo cô lại. Nó và hấn chạy từ trong bếp ra hốt hoảng hỏi:

– Làm sao? Thư, tay mày bị sao vậy?

– Ai cho cậu đánh tôi vậy hả? – Gia Bảo nắm chặt cổ áo của anh nói.

– Đừng động vào cô ấy. – Anh gằn giọng.

– Hai người có thôi đi không hả? Đây là nhà tôi đây. Hai anh về cho tôi đi, có gì mai nói.

Nó đẩy hai vị khách không mời ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại. Hôm nay phiền phức thật.

Quay vào nhà thấy anh đang băng bó Thư, nó kéo hấn vào trong bếp nấu ăn. Phong lăm nhăm:

– Thấy chưa. Tự nhiên em để nó làm thế này đây.

– Nó tự cảm mà. Nhẹ thôi, đau lắm.

– Lần sau phải tự rút ra cho anh. Anh mà thấy như thế một lần nữa thì không phải một quả đấm đâu.

Cô biết anh lo cho cô nên cũng không nói gì thêm.

Người yêu cô thật dễ thương. Nhưng dạo này cô có vẻ hơi dựa dẫm vào anh rồi. Cô hỏi:

– Em nói này. Anh trả lời thật nhé.

– Gì?

– Nếu em đi khỏi đây một thời gian thì anh có đợi em trở về không?

Bàn tay đang băng cho cô dừng lại. Anh nhìn cô rồi trả lời:

– Không.

Nước mắt chảy xuống hai gò má hồng. Cô tự cười vào mình. Cô đi thì anh phải tìm hạnh phúc cho mình chứ, đâu thể đợi cô được. Cô cũng không thể trói buộc anh lại được. Yêu là phải để người mình yêu tự do.

– Anh sẽ đi theo em. Đâu thể để anh ở đây xong em chạy lung tung xa anh được.

Cô gạt dòng nước mắt đang chảy ra, hỏi lại anh:

– Anh nói thật chứ?

– Ừ. Mà tự nhiên em hỏi thế, em đi đâu à?

– Không, em hỏi thôi.

Xem ra lần này cô để nó đi thật rồi. Trước khi nó đi, cô phải cho nó câu trả lời đã.

Cô đứng dậy đi vào trong bếp tìm nó. Nó đang nhào bột làm bánh cho cô. Hấn thì ra sức bôi chỗ bột trắng vào mặt nó. Bây giờ xem lại mặt hai đứa như hai con mèo ý.

Nó cầm túi bột trắng lên bóc ra.

“Roạt”

Xong phim, giờ thì cả ba bị bắn rồi.

– Tao còn mỗi bộ này thôi Nhi Nhi. Huhuhu. – Cô nói.

– Tí tao cho mượn. Tao đầy quần áo trong tủ kia.

Hắn rón rén tiến lại phía sau rồi úp cả chỗ bột đang nhào vào mặt nó. Cô cũng cầm chỗ bột mì vừa bóc bôi vào quần áo anh.

– Aaaaa..... Mày chết với tao Nam ạ. Đứng lại cho tao mau lên. Mày không đứng lại tao khóc cho mày xem này. – Nó cầm chỗ bột mì đuổi theo hắn.

– Hu hu hu...

– Đây. Làm gì làm đi. – Hắn tiến lại gần nó.

– Em đứng lại đó nhanh lên. – Phong đuổi theo Thư nói.

– Không thích đó. Anh bắt đi. – Cô chạy khắp bếp nói.

Hắn và nó đang đuổi nhau cũng dừng lại. Anh??? Em??? Hai người tiến triển tới mức nào đây. Nó nghe cô nói không công khai nên chỉ ”Tao” ”Mày” bình thường thôi. Vừa mới nói hôm trước hôm sau đã ...

– Chúng mày tiến triển tới mức nào rồi đó. – Nó huých tay cô.

– Như bình thường thôi.

– Có gì lạ, em nhờ. – Phong ôm cô nói.

– Giới trẻ xoay như ”trong tròng” ý. Tao với mày lố nhíp rồi Nhi Nhi ạ. – Hắn giả vờ ôm nó khóc.

Cô và anh đỏ mặt không biết nói gì hết.

– Đi theo tao nhanh lên. – Cô kéo nó lên lầu. – Anh với Nam dọn dẹp đi. Em có chuyện cần nói với Nhi Nhi.

– Không hôn tạm biệt chồng mày à, Tiểu Thư. – Hắn nói với theo.

– Tí nữa xuống hôn cũng được. Đi mau lên.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Hình Như Là Thích

Cô kéo nó lên lầu, ấn vào tay nó bộ quần áo rồi chọn cho mình một bộ, kéo nó vào phòng tắm.

Sau 15', cô và nó ngồi đối mặt trên bộ ghế trong phòng nó.

– Tao đã có câu trả lời, mày muốn nghe không. – Cô nói.

– Muốn chứ.

– Nhắc lại câu hỏi cho tao nghe coi. Tao quên rồi.

– Tại sao tao luôn đỏ mặt trước những hành động của thằng Nam đối với tao, nó hết bình thường rồi? Tại sao tao lại cảm thấy muốn đấm con bé Vân Nhi một cái khi nó đến nói thích thằng Nam?

– Mày cảm thấy như thế nào nếu nó biến mất?

– Nhớ.

– Mày cảm thấy thế nào khi nó trêu mày?

– Xấu hổ.

– Cảm giác của mày đối với nó là gì?

– Hình...hình như là thích...

Đúng vậy đó cô bé. Cô hỏi nó như vậy cũng chỉ để nó tự nhận ra tình cảm của mình mà thôi. Chứ cô biết từ khi nhìn thấy nó và con bé Vân Nhi nhìn nhau, cô đã biết đáp án rồi.

– Không thể nào như vậy được. Tao mà thích nó à? Mà nhầm rồi.

Dám bảo cô nhầm nữa chứ. Không chịu nhận mình thích hẳn à. Để cô cho nó xem nhớ.

– Mai con Vân Nhi sẽ tỏ tình với Nam đó. Hôm trước tao đi qua nghe thấy nó bàn với bọn bạn nó như thế. Xem ra nó không bỏ cuộc như những đứa khác rồi.

– Không được. Ai cho nó làm như vậy chứ.

– Sao mày phản ứng quá vậy.

– Tao...tao...

– Mày thích nó. Nói thật cho tao biết đi.

– Ừ thì tao thích nó nhưng như vậy thì sao chứ?

– Mày phải nói cho nó biết chứ.

– Ừ thì cứ cho là tao nói đi, nó đồng ý. Mà 3 năm nữa tao đi rồi, đến lúc đấy thì nó làm như thế nào đây.

Hắn cũng như anh vậy, đâu thể chờ nó mãi rồi bỏ tuổi xuân của mình ở lại. Dù hắn có đợi nó cũng thế chắc là sau 5 năm nữa, chắc là tình cảm của hắn cũng không như bây giờ nữa.

– Tính sau đi. Mày phải lo cho hiện tại đã chứ. Cứ bỏ bê hiện tại rồi nghĩ mãi về mai sau như thế, đến khi nhìn lại, hối hận cũng không kịp đâu đấy.

Cô bỏ nó xuống nhà trước.

Hiện tại, mai sau ư. Tham gia vào cái tổ chức này mà nó còn nghĩ đến mai sau. Ví dụ như này:

Một buổi sáng đẹp trời, nó bước ra khỏi nhà. Kẻ thù nó gặp nó. Sáng sớm ngửa mặt quá, rút súng bắn cho một phát thì hết cả hiện tại lẫn mai sau luôn.

Hay là như thế này đi:

Nó và hắn yêu nhau. 3 năm sau, nó đi. 5 năm sau, nó về. Một buổi sáng đẹp trời khác, hắn dắt con bé xinh xinh nào đó, ví dụ con bé Vân Nhi đi, đến gặp nó. Nói là: “Đây là vợ sắp cưới của tao, tình cảm của tao với mày năm đó chỉ là nhất thời thôi. Mày quên tao đi và sống cho tốt. Chúc mày hạnh phúc.”. Nghe thế nó lại rút súng bắn cho một phát thì xuống âm phủ mà hạnh phúc.

Nghĩ đến mấy cái tương lai tăm tối phía trước mà rùng rợn hết cả mình.

Nó cứ ngồi suy nghĩ mà không biết hắn đã gọi nó khản cả giọng.

– Nhi Nhi, xuống ăn cơm rồi đi chơi nào.

– Đợi tí.

Nó bước xuống lầu mà không để ý chỗ hắn vừa lau chưa khô.

– Aaaaaa. Au ui. – Nó xoa xoa cái mông.

– Có đau không? – Hắn tiến đến đỡ nó dậy.

Trượt một phát từ chân cầu thang vào cửa bếp có đau không chứ. Vỡ mông nó rồi.

Hắn quay lưng lại phía nó rồi ngồi xồm xuống.

– Lên. – Hắn nói.

– Thôi không cần. – Nó đứng dậy bước nhanh qua hắn.

Hắn ngạc nhiên. Trước giờ, mỗi khi nó ngã, nó thường tự giơ hai tay lên rồi nũng nịu đòi hắn cõng thôi. Lần này lại tự đứng dậy. Cú ngã vừa rồi chẳng phải đau lắm à.

Hắn lại gần rồi vác nó lên vai.

– Nói nhẹ không thích cứ để tao nặng tay cơ.

Cô nhìn thấy thế nháy mắt với nó. Nó giờ nắm đầm lên, trợn mắt cảnh cáo cô. Cô thầm nghĩ: “Trước khi mày đi, tao sẽ có quà cho mày, Nhi Nhi ạ”.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Có Cảm Giác

2 giờ chiều .....

– Dậy cho tao coi coi Nhi Nhi. Ăn xong rồi ngủ mập ú mè luôn rồi. Dậy tao dẫn đi chơi nè. – Cô vừa kéo cái chăn vừa gọi nó dậy.

– Đi chơi hả? Dậy liền.

Nó tung cái chăn lên, lao vào nhà tắm thay đồ.

Trẻ con thật đấy. Ước gì nó mãi như vậy thì tốt biết bao.

– Đi nào.

Nó bước ra khỏi phòng tắm với bộ đồ bụi hết chỗ che. Áo thun dáng rộng in hình kết hợp cùng jacket đính hạt lấp lánh. Mũ lưỡi chai đen và giày cao cổ họa tiết da báo. Ái dà. Cô mà không phải con gái chắc lao vào xoi tãi nó rồi.

Nhưng mà.....Đi trại trẻ mồ côi có cần mặc như thế không. Quá chất luôn.

Cô bước vào tủ đồ lấy cái yếm xòe, áo kẻ oversize ra ném cho nó.

– Thay đồ.

– Mặc như thế này được rồi mà. – Nó nghệt mặt ra nhìn cô. Bình thường nó mặc còn bụi hơn như thế này cơ mà.

– Đi trại mồ côi có cần mặc như thế không hả con gái?

– Không thưa mẹ. Con đi thay ngay đây.

Nó lè lưỡi chạy ngay vào phòng tắm. Con bé này thật đáng yêu nha.

Chờ nó thay đồ xong, cả hai cùng bước xuống nhà. Giờ nó mới để ý nha. Nó và hắn đều mặc áo kẻ oversize, bò xanh.

Còn đôi kia, nó trợn mắt lên nhìn. Tanktop à, quần short à, đôi nữa chứ. Đeo cái gì kia...balo à, balo đôi cơ đấy. Nếu nó không nhầm thì...Chuẩn luôn. Nike đôi. Chất lừ thế này mà dám mở mồm ra bảo cái gì mà “Có cần mặc vậy không”. Đã vậy còn chọn đồ đôi cho nó với hắn nữa chứ.

Nó đi lướt qua cô, thì thầm:

– Biết tình hình chính trị rồi còn chọn đồ cho tao như thế đấy. Về xem, chết với tao nhớ, Tiểu Thư.

Cô toát mồ hôi lạnh, chân run run dựa vào người anh. Đã phóng lao phải theo lao thôi. Đến nước này rồi, cô cóc sợ gì nữa.

– Tối hôm nay có sao băng đấy Nhi Nhi. Lên toà chính là thấy sao băng. Nghe nói, ước dưới sao băng thì điều ước sẽ thành sự thật. Chúng mày mặc đồ đôi, đứng cạnh nhau như thế, chặc chặc.... Có khi nào vì sao soi sáng cho chúng mày thành một đôi không?

Nó nghe thế giờ nắm đầm lên trước mặt cô cảnh cáo.

– Ấy, Nhi tỷ tỷ bình tĩnh, đừng manh động đến vợ em. Mà mọi lần là tỷ tỷ nhận vậy mà, lần này lại phản ứng như thế... Tại hạ có thể xem là Nhi tỷ tỷ đã có cảm giác với Nam ca ca không. – Anh nói.

– Tao băm chết vợ chồng nhà mày ra cho lợn ăn đấy.

– Thách đấy. – Cô lên tiếng.

– Đừng thách tao, Tiểu Thu.

Ba đưa cứ đứng đấy cãi qua cãi lại mà không biết hấn đang đứng đằng sau mỉm cười.

Để ý à, cảm giác ư. Không ngờ cô bé này lại để ý đến hấn.

Hấn nghĩ lại thấy gần đây bé có những hành động rất kì quặc. Nào là đỏ mặt này, tránh không nhìn vào mắt hấn này,... Lẽ nào, bé thích hấn....

– Đi thôi mày, chúng nó ra hết rồi kia.

Trong lúc hấn còn vương bận suy nghĩ kia thì ba người đã ra gọi taxi rồi.

– Mày đi giày gì? – Hấn hỏi.

– Nike đen.

– Đổi. Nike trắng đi.

Quá thật. Ngày gì mà nó mặc cái gì cũng bị đổi là như thế nào nhò.

– Nhi Nhi ơi, không gọi được taxi đâu. – Cô chạy vào thất thểu nói.

Không gọi được taxi. Nhà lại không có xe đạp hay xe máy, chỉ có...

– Hai thằng mày biết lượn moto chứ. – Nó dùng ánh mắt dò xét hỏi hai đứa bạn.

– Biết. Lấy ra đây.

Đường đường là bang chủ hai bang lớn, làm sao không thể chinh phục hai chiếc moto kia được.

Nó tiến đến bật cửa gara lên, lôi ra hai chiếc moto đời mới, của nó S1000RR, của cô là CBR1000RR. Hai siêu xe chở trai đẹp gái xinh vút bay trên đường để lại bao nhiêu lời khen ngợi.

Trại mồ côi...

Nó bước xuống xe, cởi nón bảo hiểm cho hấn rồi kéo cô vào bên trong.

– Oa! Mẹ Nhi, mẹ Thu kia. – Đám trẻ xôn xao.

Đám trẻ này vốn quen thuộc với chúng. Từ bé, mỗi lần ba mẹ ở nhà, nó và hấn thường được dẫn đến đây chơi. Bọn trẻ cứ dần được nhận nuôi thì lại có đám khác vào thay thế.

– Mẹ Nhi ơi, bé Xu nhớ mẹ.

Bé Xu là bé con mà nó hay chơi cùng cũng là thích nhất. Bé không khóc khi bị ngã, trái lại bé đứng dậy rồi lại cười xem như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Bé Xu vào lòng, nó hỏi:

– Bé khỏe không? Lâu lắm mẹ mới đến chơi với bé được đấy.

– Bé khỏe. Mẹ có mang quà cho bé không?

– Mẹ quên mất rồi. Mẹ xin lỗi.

– Không sao. Bé không buồn đâu. Mẹ và mẹ Thu hát cho bọn con nghe đi.

– Để mẹ hát nhớ.

Nó cất giọng hát.

Cuối con đường

là bầu trời

xanh âm êm

Bên tôi mỗi khi buồn
lặng lẽ xóa tan âu lo
Gạt giọt nước mắt thẳng trầm
Niềm tin mãi luôn đong đầy
Bài ca hát trọn đêm nay
dành tặng bạn tôi.
Cô nói giọng nó hát tiếp.
Luôn dõi theo từng
nụ cười lặng im phía sau
Bên tôi mãi không rời
mặc nắng gắt hay mưa ngâu
Dù thời gian có xóa phai nhòa
Lạc trôi những kí ức
Bạn tôi vẫn thế
không hề đổi thay trái tim
Vẫy tay xin chào
nghẹn ngào gấp
lại ngày sau
Thương nhớ nhau
lòng ngập ngừng
không muốn rời
Vỗ vai xin bình an ở phía trước cho dù nhiều chông gai
Kiên cường lên
rồi mọi chuyện cũng sẽ vượt qua.
Từ đâu hân nhẩy ra xoa đầu nó, hát tiếp.
Dẫu hai phương trời
dù nghìn trùng
dù xa xôi
Đôi mắt nhìn hướng tới cuối chân trời
Cảm ơn bạn người luôn
sát bên
âm thầm dõi nhìn theo
Tay nắm chặt
gật đầu cười

tim khắc ghi

Mãi như ngày hôm qua

Anh ôm chầm lấy cô từ phía sau.

Luôn dõi theo từng

nụ cười lặng im phía sau

Bên tôi mãi không rời

mặt nắng gắt hay mưa ngâu

Dù thời gian có xóa phai nhòa

Lạc trôi những kí ức

Bạn tôi vẫn thế

không hề đổi thay trái tim

Vẫy tay xin chào

nghe ngào gặp

lại ngày sau

Thương nhớ nhau

lòng ngập ngừng

không muốn rời

Vỗ vai xin bình an ở phía trước cho dù nhiều chông gai

Kiên cường lên

rồi mọi chuyện cũng sẽ vượt qua.

Rồi cả bốn đứa đồng thanh hát.

Dẫu hai phương trời

dù nghìn trùng

dù xa xôi

Đôi mắt nhìn hướng tới cuối chân trời

Cảm ơn bạn người luôn

sát bên

âm thầm dõi nhìn theo

Tay nắm chặt

gật đầu cười

tim khắc ghi

Mãi như ngày hôm qua.

Ánh nắng chiều rọi lên đầu bọn nó. Những tiếng cười, tiếng hát mãi đọng lại trong lòng nó cũng như là kí ức đẹp này.

Chương 18: Tao Sẽ Không Để Mày Chịu Khổ Đau

7 giờ sáng tại nhà nó

– Dậy đi Nhi Nhi. Ngủ dậy muộn thế nữa. Dậy dậy.

– 5 phút nữa thôi Nam đẹp trai.

– Bình thường cũng hay vùi vỉnh như vậy à Nam?

– Ủ. – Hấn nói. – Để tao.

Hấn hét to.

– Cán chổi đến tìm mày kia Nhi Nhi.

– Đau đau. Đuổi về cho tao. – Nó bật dậy.

Phát hiện ra mình bị lừa, nó hằm hằm bước vào nhà tắm.

Hấn tiến lại cái bàn học của nó, cầm cái balo dốc xuống và để sách vở vào.

– Mày làm gì vậy Nam.

– Rồi chúng mày xem. – Hấn nháy mắt.

5 phút sau.

– À quên mất. Soạn hộ tao sách vở luôn Nam ơi.

Hấn thấy thế nhún vai như thể “Chuyện bình thường ở phường mà.”

Ở trường...

Vừa bước chân vào cổng trường đã gặp hai cái cán chổi rồi. Xem ra hôm nay đen rồi.

Minh Hoàng và Gia Bảo thấy chúng nó kêu to:

– Ê, ở đây, ê ê.

Nó ngơ ngác nhìn xung quanh rồi chỉ cô bạn đứng bên cạnh nó.

– Ê. Cán chổi gọi bạn kia.

Minh Hoàng nghe thế tức lắm. Gọi hấn hỏi thế mà nó dám chỉ cô bạn bên cạnh đốp chát cậu. Vả lại, cậu có tên chứ có phải là cán chổi đâu chứ.

– Anh gọi em đó. – Minh Hoàng lại gần cốc vào đầu nó. – Anh có tên nha nhóc.

– Ai cho anh cốc vào đầu Nhi Nhi vậy hả. – Hấn tới xoa đầu nó. – Đau không? Lại đây tao coi coi.

– Đau chứ. Mày thử bị cái cán chổi đập vào xem.

“Hahaha”

Một tràng cười nổi lên xung quanh nó. Thì ra màn đầu khấu của chúng nó đã bị cả trường thấy rồi. Minh Hoàng và Gia Bảo lui thủ về lớp.

Trên sân thượng có một bóng người lặng lẽ theo dõi hành động của bọn nó, nở nụ cười gian xảo nói:

– Mày dám làm hoàng tử của tao mất mặt như vậy xem ra chán sống rồi. Gọi cho đại ca đi.

Ngồi trong lớp, tự nhiên nó thấy rùng mình. Hấn quay qua hỏi nhỏ:

– Ôm hả?

– Không có. Chắc lạnh thôi. – Nó nở nụ cười gượng gạo.

Mỗi lần như vậy, linh cảm lại mách bảo nó điều không hay. Hấn ngồi đây, Thư và Phong ngồi trên, ba mẹ lại đi ra nước ngoài, chỉ còn chuyện trong bang thôi. Xem ra phải gọi Thư đi vào tối nay rồi.

Nó khều cô xuống rồi nói:

– Tối nay, 10 giờ đi không? Bố mẹ mày có ở nhà không?

– Đi. Không có. – Cô nói nhỏ. – Tao tưởng tối nay bố mẹ mày về chứ?

– Lại đi rồi. Chắc tuần sau mới về. Vừa về buổi sáng nhận được cái tin cho tao thì đi.

– Tin gì, đưa tao xem. – Hấn hỏi.

– Nè, đọc đi con trai yêu dấu của ba mẹ. – Nó ném hấn cái điện thoại rồi giả vờ giận dỗi quay mặt đi.

“Con gái, ba mẹ định đợi con về rồi đi nhưng ở Mi lại gọi có chuyện gấp. Mẹ làm sẵn đồ ăn trong tủ lạnh, buồn thì kêu Nam qua ăn chung. Tối nay lạnh, nhớ đắp chăn, sợ ma thì kêu Nam qua ngủ cùng. Tuần sau ba mẹ sẽ về mừng sinh nhật con, nhất định có quà cho con và Nam. Mẹ sẽ công bố chuyện con là ai và một chuyện quan trọng. Có gì kêu Nam giúp đỡ. Nó là con trai yêu dấu của ba mẹ đấy. Đừng bắt nạt nó. Yêu con.”

Mẫu hậu à, con Nhi Nhi mới là con gái của mẫu hậu đấy. Nó chỉ là thằng hàng xóm, à không, là bạn thân, nhầm, là người con thích thôi mà. Mẫu hậu câu nào dặn dò con cũng nhắc đến hấn là như thế nào mẫu hậu.

Ghé đôi mắt qua nhìn nó, hấn thấy nó úp mặt xuống bàn. Hấn cảm lộn tóc ngoáy vào mũi nó rồi nói:

– Sắp thi học kì rồi mà mày còn ngủ được.

– Thi nhờ mày ôn tập. Kiến thức này chẳng phải tao với mày biết hết rồi sao.

– Tối tao qua.

– Ừ.

Khoan... Các no-ron trong não nó quay vòng. Hình như mình quên quên cái gì đó vào tối nay thì phải.

– Không được. Mà thôi mày biết chuyện rồi mà.

Các kiến thức phổ thông này, nó và hấn đã được hai papa nói và dạy cho từ bé rồi. Đạo này, ba nó hay đi công tác, ba hấn lại bận công việc ở công ty nên hấn thành gia sư dạy kèm cho nó.

Tiết bốn...

– Hôm nay thầy nghỉ đó. Quẩy đi mấy đứa. – Con trưởng hô to.

Nó kéo áo hấn rồi lí nhí:

– Nam ơi, Nhi Nhi muốn ăn kem.

– Hôm qua ăn ngập mồm rồi còn gì nữa.

– Bây giờ lại muốn ăn. – Nó phồng mồm, chu mỏ cãi lại.

– Đi nhanh.

Hấn túm cổ nó rồi lôi nó xuống cắntin.

Một xô nước được treo ở cửa cắntin chỉ trực đổ ào xuống khi nó bước vào.

Hấn khều khều nó ý muốn nói là chạy đi mua kem. Nó gật đầu rồi đi vào cắntin tìm bàn trống.

“Ào”

Một xô nước photphate đổ ào xuống người nó.

Hắn nghe thấy chạy lại chỗ nó thì thấy nó bị kích ứng. Đừng bảo là nước chứa...

– Phosphate. Chết tiệt. Nhi Nhi. – Hắn lay người nó.

Hắn bế nó chạy nhanh đến bệnh viện. Đứng ngoài phòng cấp cứu chờ mà hắn như lửa đốt.

Đèn phòng cấp cứu tắt. Bác sĩ bước ra và nói:

– Cô bé bị kích ứng nặng. Con làm gì mà để cô bé bị như vậy? Đây đâu phải lần đầu cô bé vào đây vì kích ứng đâu. Lần sau không được để cô bé đụng vào bất cứ cái gì có chứa phosphate nhớ. – Ông bác sĩ già quay đi. – À, cô bé muốn gặp con đó Nam

– Vâng.

Hắn chạy ngay vào phòng bệnh thì thấy nó xanh xao nằm trên giường.

– Đừng để ai biết chuyện này. Kể cả Thư và Phong.

Hắn xót lắm. Từ bé đến giờ, hắn đâu để cho nó bị cái gì làm bị thương đâu. Vậy mà lần này...

Hắn rút điện thoại ra và nói:

– Điều tra ngay vụ xô nước ở trường cho tôi. 5 phút nữa phải có toàn bộ gửi cho tôi.

Hắn nắm chặt tay nó và nói.

– Mày yên tâm. Tao sẽ không để mày chịu khổ đâu. Dù là ai tao cũng bắt phải trả giá vì đụng đến mày.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chúng Nó Yêu Mày Nhưng Mày Không Được Yêu Chúng Nó

– Chết tiệt. – Hắn quăng tập hồ sơ trên bàn xuống đất.

Xô nước đó là do Vân Nhi cùng một số người khác đặt ở đó. Chuyện nó bị kích ứng chỉ có hắn, bố mẹ nó cùng ông Johnson – vị bác sĩ già của nhà hắn thôi. Làm thế nào mà con bé ấy lại biết được cơ chứ.

Hắn lấy điện thoại ra và gọi cho đàn em.

– Điều tra Vân Nhi mau.

– Anh gì ơi, cô gái ở phòng 152 dậy rồi ạ. – Cô y tá từ đâu chạy ra báo với hắn.

Ngay lập tức, hắn chạy vào phòng với cô gái nhỏ bé kia.

Đập vào mắt hắn là hình ảnh cô gái ấy đang cầm một que kem định cho vào miệng. Hắn nhìn cô gái ấy, tức run người. Vừa bị dội cả xô nước lạnh mà vẫn ngồi ăn kem được.

– Mày thử cho vào mồm mày xem. – Hắn đe dọa.

– Tao đói. – Nó nói.

– Đưa đây. – Hắn giật lấy que kem từ tay nó. – Còn một không? Đi được chứ?

– Ngoại trừ bụng đang réo thì mọi thứ đều ổn. Tao không què đâu. – Nó quay mặt vào tường nói.

– Đi. Xuống canteen ăn thôi. – Hắn kéo nó xuống giường.

– Lười lắm. Đưa tao điện thoại của mày đi. Mua cho tao cái gì ngon ngon vào với cả kẹo nữa. – Nó thò tay vào túi áo hần lấy chiếc điện thoại ra.

Hần xoa đầu nó rồi đi ra khỏi phòng.

– À này, mặt khẩu máy mày là gì? Bày đặt mặt khẩu nữa. Rách việc quá. – Nó càu nhàu.

– Sinh nhật mày ngày bao nhiêu?

– 24/2. Mày biết rồi còn hỏi.

– Sinh nhật tao ngày bao nhiêu?

– 12/1. Cái này tao nhớ nhất đó.

Hần nháy mắt với nó rồi ra khỏi phòng.

Mặt khẩu là gì? Chưa trả lời đã đi rồi. Để thám tử Nhi Nhi ra tay vậy.

Để xem! Vừa nãy hần hỏi sinh nhật nó, sinh nhật hần, chắc chắn là liên quan đến bốn số 24, 02, 12, 01 rồi. Mặt khẩu chỉ có bốn số. Mò thôi.

1201. Sai mặt khẩu.

2402. Sai mặt khẩu.

Lẽ nào... Nó ấn dãy số

1224. Cách.

Màn hình nền là khuôn mặt nó và hần lúc ở công viên ấy. Nó thật bé bỏng khi đứng với hần. Hai bóng đổ dài trên mặt đất tạo thành hình trái tim thật đẹp.

– Bé Nhi ơi, chị lo cho em quá.

Cánh cửa tự nhiên bật mở, một bóng người sà vào ôm chặt lấy nó. Nó hoàn hồn lại nhìn lại người kia.

– Th...Thư, ngoài kia là Phong. Sao bọn mày lại ở đây?

Rõ rồi, hần lại mách lẻo chứ gì. Ai vào chăm sóc cũng được, chứ cô và anh thì... Còn nhớ lần nó sốt cao, phải truyền nước. Lúc truyền xong, nó khỏe có thể chạy mấy vòng sân ý, cô và anh kiên quyết bắt nó ở lại bệnh viện. Ở lại bệnh viện, không ốm, không bệnh, ở lại có ý nghĩa gì cho đời chứ.

– Tao sẽ chăm sóc mày.

Chết cha! Chuyện vừa nghĩ đã xảy đến. Nó nằm cả tuần trong này mất.

– Hủy tôi nay đi. – Cô nói.

– Không được. Tao có linh cảm không lành. – Nó xua tay lắc đầu kịch liệt

– Để bọn tao đi cho.

Hần và anh từ ngoài cửa bước vào, trên tay là bát phở nóng hổi cùng túi kẹo Chocomint. Nó thấy thế cũng giờ hai tay ra đón lấy.

– Sao anh lại biết.

– Đến lúc rồi đó. Kể hết đi.

Nó đang cúi đầu vào bát phở cũng ngẩng mặt lên.

– Tao và Phong cũng như chúng mày thôi.

– Như bọn tao. – Nó và Thư đồng thanh.

– Tao là bang chủ bang NN, Phong là bang chủ bang PT.

– Nay Thư, mày nghe quen quen không? – Nó nói với Thư.

– Đồ chơi bần. – Thư chỉ tay vào mặt hần và anh.

– Khoan, khoan. Đó là sự cố thôi, anh và Nam cho xử cho con người chơi bản ấy rồi.

– Vậy tối nay mày đi thay tao. Thứ, mày vẫn phải đi cùng đấy. – Nó chỉ Phong.

– Sao không cho nó đi cùng? – Phong thắc mắc.

– Nó ở lại ôn tập với tao rồi. Với lại mày để vợ mày chạy lung tung như thế à. Ở bang có nhiều anh đẹp trai lắm đó.

– Đi moto hay gì? – Thứ hỏi.

– Lấy của tao mà đi. – Nó ném chìa khóa cho anh.

– Không cần. Nó có ở nhà tao rồi. – Hắn lấy lại chìa khóa xe của nó.

Anh dắt Thứ ra ngoài để lại nó và hắn trong phòng. Căn phòng yên tĩnh đến kì lạ, chỉ còn nghe thấy tiếng húp phờ xì xoạt của nó thôi.

– Mày không giận tao chứ? – Hắn hỏi.

– Không có giận. – Nó vẫn không ngẩng mặt lên.

Thái độ như thế mà bảo không giận, ma mới tin. Hắn lại gần rồi giờ gói kẹo Choconint trước mặt nó.

– Lấy không?

– Không thèm.

– Tao xin lỗi. Lần sau tao không thế nữa.

– Tội gì?

– Giấu mày chuyện lớn như thế.

Nó xoè tay ra trước mặt hắn giật lấy gói kẹo rồi nói:

– Mày giấu gì khai nốt đi cho xong.

– Không có.

– Thật?

– Thật.

– Thề?

– Thề.

– Để tao biết mày giấu tao cái gì nữa thì chết với tao.

Nó đưa gói kẹo cho hắn rồi cầm điện thoại hắn chơi.

– À mà này, sao mày đặt mặt khẩu kì quá vậy? – Nó hỏi.

– Bí mặt.

– Nói coi.

– Khi nào mày có người yêu tao cho mày biết cũng được. Mà mày chắc ế rồi. – Hắn nhìn nó cười gian.

– Này, đây đùa muốn mà không được đấy.

– Ài? Ví dụ coi.

– Minh Hoàng này, Tuấn 9E này, ...- Nó cứ kể mà không biết thằng bên cạnh mặt đen lại.

– Cầm tuyệt đối mày yêu chúng nó. Chúng nó yêu mày nhưng mày không được yêu chúng nó. – Hắn gắt.

– Giật mình. Nói bé thôi, đây là bệnh viện, tao là bệnh nhân đấy. Mày gắt tao thế à. – Nó quát lại.

- Tao xin lỗi. Chơi tiếp đi. – Hấn xoa đầu nó. – Lúc mà mày kích ứng ý, tao tìm trong cặp mày không thấy có thuốc. Mày để ở đâu?
- Trong cặp mà. Trước khi xuống căn tin tao để trong hộp bút ý. À đúng rồi, lúc ấy Vân Nhi mượn tao bút, không biết nó có thấy không nữa.
- Ủ. Tối nay tao ở đây với mày.
- Mai .....
- Chưa về đâu. Ở đây.

Nó còn chưa nói hết câu mà hấn đã trả lời rồi. Thật giống ma cà rồng nha, mà nó thích thế. Cả nhà nó chưa chắc hiểu nó như hấn đâu. Nó nhìn hấn một lúc lâu rồi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Nn Là Nam Và Nhi

Màn đêm dần buông xuống. Mọi vật chìm vào giấc ngủ. Trong phòng bệnh 152, chàng trai nắm lấy tay cô gái, cô gái thì ngủ say. Hấn khẽ vuốt tóc nó, hôn lên mái tóc đen óng mượt mà. Vươn người lấy chiếc điện thoại vẫn ở trong tay nó, hấn khẽ mở khóa rồi thì thầm.

“Tao đặt mật khẩu như vậy để mày luôn ở trong tim tao.”

Điện thoại hấn khẽ kêu. Hấn chụp lấy chiếc điện thoại rồi bỏ ra ngoài nghe máy.

“Anh hai, có tin của Vân Nhi rồi.”

– Nói ngắn gọn thôi.

“Nó là con của tổng giám đốc công ty con của ba anh. Nhà giàu, tiêu tiền không tiếc của. Mà còn cái quan trọng em mới biết, anh có biết không?”

– Mày không kể tao biết được à. Thăng hâm này.

“Em quên mất. Nó thuê người của NN đặt bẫy chị hai ạ. Con này nhìn thế mà ghê thật.”

– Nó thuê chúng mày đặt bẫy chị hai mà chúng mày cũng làm à bon ngu kia.

“Bọn em không biết. Anh họ nó là người trong tổ chức mới gia nhập. Được gia nhập nên làm cán, không biết mặt chị hai nên không biết.”

– Bất thăng ngu ý cho tao. Tối mai tao đến mà vẫn thấy nó chúng mày chuẩn bị chết đi.

“Vâng anh hai.”

Hấn cúp điện thoại rồi nhét vào túi.

Từ khi hấn lên làm anh hai thì cả bang biết mặt chị hai ngày sau đó. Hấn dạy đàn em bảo vệ nó. Khi gặp, phải giúp nó. Hấn cũng dễ dãi, ai muốn làm gì để phát triển bang cũng được nhưng không được làm cán, giết người, chơi bẩn, đặc biệt là với nó.

Hôm qua, người của hấn lại dám làm nó bị thương, đã thế còn nhập viện nữa. Hấn tìm được thăng anh họ nó ở xó xỉnh nào thì thăng anh cũng như con em chết với hấn ngay.

Hấn đang định đi vào phòng với nó thì thấy nó rón rén bước ra. Trên người không còn là bộ quần áo bệnh viện mà là cái váy trắng xòe xinh xắn. Nếu đây không phải bệnh viện, hấn đã lôi nó ra chụp ảnh rồi. Nó nhón chân ra khỏi phòng, nhìn trước ngó sau rồi chạy nhanh ra cửa bệnh viện.

“Rầm”

Đang đi thì nó đâm sầm vào một người. Ai mà vô duyên như vậy chứ, đi với đứng.

– Ê đồ vô duyên. Anh không có...

Nhìn một lượt từ trên xuống dưới, thấy quen quen. Aaaa, Na...Nam. Nó quay mặt lại đằng sau định bỏ trốn thì hấn túm cổ áo nó gằn giọng hỏi:

- Mày định bảo tao không có mắt đúng không Nhi Nhi?
- Ủ. – Nó vô tình đáp. – Tao chưa nói hết câu mà. – Nó lấp liếm.
- Mày nói nốt tao nghe coi.
- Tao thì định bảo là... là...

Nó là được mấy từ nữa thì tự nhiên chi tay lên trần nhà hét to:

- Người ngoài hành tinh. Spider man. Hulk kia.
- Mày lừa trẻ con à? – Hắn cười khẩy.

Nó xụ mặt xuống. Không được, không thể khuất phục như thế được. Nó lại ngước đôi mắt nâu to tròn long lanh nhìn hắn, chớp chớp vài cái rồi nói:

- Cho tao đi đến tổ chức một lúc thôi.

Hắn nhìn xuống nó. Bao nhiêu lần nó ngước cái ánh mắt ấy lên, bao nhiêu lần hắn tự nhủ không được đồng ý. Vậy mà...

- Mặc ấm vào. Tao đi lấy xe.
- Cảm ơn Nam đẹp trai, tốt bụng, ề nhất trần đời.
- Ai ề? – Hắn hỏi lại.
- Ề á. Tao, tao ề.

Hắn đưa nó vào phòng rồi đi xuống hầm gửi xe.

15 phút sau .....

- Tao bảo mày mặc ấm cơ mà. – Hắn gầm.
- Ấm rồi.

Nó thay quần áo khác. Không còn bộ váy trắng nữa mà là bộ quần áo đen. Áo tanktop Basic, quần short đen, chân đi đôi giày thể thao đen nốt.

- Mặc vào, mau. – Hắn ném cho nó cái áo khoác da rồi lên xe.

Nó ngoan ngoãn ngồi sau hắn, đút tay vào túi áo hắn rồi hỏi:

- Tao muốn tham quan chỗ mày.
- Ủ
- Sao...
- Tao cũng có việc ở đây.

Lần nào cũng thế, nó còn chưa nói hết mà hắn đã trả lời xong rồi. Càng ngày nó càng thấy ma cà rồng trong hắn trở dậy ghê gớm.

Sau mười phút, chiếc moto của hắn đi vào một căn hầm tối nhỏ. Nơi đây như một trường đua vậy, ngoài tiếng gió và tiếng xe moto chạy của hắn thì chẳng còn gì hết.

Hắn giao xe cho một đàn em rồi ôm cổ nó vào trong. Đến gần một cánh cửa, hắn xoay người nó lại đối diện mặt nó và nói:

- Đừng sợ nhớ. Có tao ở đây.
- Tao là ai chứ. – Nó đỏ mặt nói.

Hắn xoay nhẹ cánh cửa. Bên trong có hàng trăm người đang chờ hắn. Khi thấy hắn, bọn họ đều đồng thanh nói:

- Chào anh hai.
- Oa. Chị hai ngày càng xinh nha. – Tuấn-đàn em của hắn nói. – Chúng mày không chào chị hai à?

– Chào chị hai. – Bọn họ lại đồng thanh.

Nó ngó ra ngoài cửa xong rồi ngó bên trái bên phải hẳn. Tự chỉ vào mình nó hỏi:

– Tao à?

– Ủ. – Hấn cốc vào đầu nó nói.

– Sao....

– Tao chỉ đây, siêu không? – Hấn cười tít mắt.

Từ khi gặp anh hai, bọn họ chưa thấy anh hai cười với anh như vậy. Hấn đưa nó đến cái bàn giữa phòng rồi nói:

– Đợi tao chút.

– Tao đi với. – Nó kéo áo hẳn lại.

– Đừng sợ. – Hấn chỉ Tuấn ra rồi nói. – Bảo vệ cho tốt.

– Ai sợ chứ. – Nó nói với hẳn rồi bỏ đi luôn.

Hấn đứng đó giờ cái đồng hồ lên rồi đếm từ 1 đến 3 thì thấy cô bé ấy quay lại.

– Tao đi với. – Nó nấn nỉ.

– Ngoan đi. Tao đi một lúc rồi về thôi. – Hấn xoa đầu nó. – Ở đây có rất nhiều người mà.

– Nhưng....

– Mà không quen nhưng bọn họ quen mà. Yên tâm đi.

– Mà giữ cho tao chút thể diện đi. Chưa nói hết câu đã ngắt lời rồi. Đi luôn đi. – Nó giận dỗi quay mặt đi, kéo theo Tuấn.

Hấn cảnh cáo chỉ vào mặt Tuấn rồi hăm hăm bước đi.

Căn phòng máu .....

Hấn mở cửa căn phòng bước vào bên trong. Ngồi vào cái ghế duy nhất trong phòng, đón lấy khẩu súng từ tay thuộc hạ, hẳn cất giọng khác hẳn với giọng đối với cô gái dưới tầng.

– Anh họ Vân Nhi?

– Đúng, thì sao hả? – Con người vẫn ngoan cố gân giọng lên.

– Không biết tôi là ai, đây là đâu sao? – Hấn ngạc nhiên. Người này mà tổ chức cái gì chứ.

– Không thì sao? Nói cho anh biết tôi là người của bang NN đây.

– NN là viết tắt của cái gì? – Hấn bình tĩnh.

– Ai quan tâm chứ.

“Pằng”

Đạn trong súng hẳn ghim thẳng vào đầu kẻ không biết điều. Ngu thì chết chứ bệnh tật gì. Hấn giận run người. Ai mà không biết NN là viết tắt của tên Nam và Nhi chứ. Bất kì người nào trong tổ chức hỏi cũng được hẳn tận tình trả lời, thậm chí không cần hỏi hẳn cũng tự nói câu trả lời.

Hấn đi xuống lầu thì thấy nó đang ngồi nói chuyện vui vẻ với người của hẳn (toàn con trai thôi, hẳn sợ nó nghĩ vớ vẩn). Tức run người ở trên chưa hết, xuống đây còn nhìn cảnh hại não này.

“Thằng Tuấn chết với ông. Ông dặn mà chăm cho vợ ông. Vậy mà để lũ hám gái bám vào vợ ông như thế à.”

Hấn mặt hăm hăm tiến đến kéo nó ra ngoài cửa.

Chương 21: Cẩm Mây Giảm Béo

– Nè, giận hả? – Nó vừa cầm cái nón bảo hiểm vừa dò xét hỏi hấn.

– Ủ. Mày suy nghĩ xem mày làm gì sai đi Nhi Nhi.

Hấn tiến lại gần đội cho nó cái nón bảo hiểm rồi nhắc nó lên xe phóng đi.

Nó ngồi trên xe suy nghĩ. Ai biết được hấn giận gì chứ. Vừa lúc này nó còn giận hấn, bây giờ hấn giận nó còn nó ngồi đây suy nghĩ về việc làm hấn giận.

Xem nào, từ lúc nó vào căn phòng rộng đó, nó đi bên cạnh hấn. Nó nghe theo hấn đội hấn dưới nhà. Nó còn đi giao lưu kết bạn với mọi người nữa mà. Khoan, khoan.... Bạn hấn hình như....

– Bạn mày hình như toàn con trai nhĩ? – Nó hỏi.

– Không lẽ toàn gái. – Hấn bực tức. – Đi đâu?

– Ra chợ đêm chơi đi.

Thì ra là như vậy, hấn không thích nó nói chuyện tự nhiên với đám thanh niên đó. Mà sao không cho thêm con gái vào làm nó phải đi nói chuyện với đám con trai ngoài đó.

Chợ đêm.....

Hấn dắt xe đến bãi gửi rồi dắt tay nó vào chợ. Nhiều gian hàng bày bán các đồ như: túi, giày, đồ ăn, ... Nó chạy lung tung khiến hấn đi đằng sau tìm muốn rút ra ngoài.

– Chạy từ từ thôi Nhi Nhi.

Hấn gọi to. Nó chưa kịp trả lời lại hấn thì “Rầm”. Một người đàn ông ngoại quốc và một bé gái va vào người nó. Hấn chạy lại đỡ nó dậy và nói với người đàn ông kia:

– You do not have eyes? (Anh không có mắt à?)

– Sorry my child against too. (Xin lỗi, con tôi nghịch quá.) – Ông ngoại quốc cúi đầu xin lỗi.

– Your child does not look finished. (Anh trông con cũng không xong.) – Hấn cầm tay bị xước lên và nói. – You do my friend bleeding. (Anh làm bạn tôi chảy máu rồi.)

– Apologize to her, daughter. (Xin lỗi chị đi, con gái.)

Một cô bé tóc vàng đến đưa nó cái băng cá nhân rồi nói bằng giọng đáng yêu:

– I’m sorry you beautiful . I bandaged the wound to help you offline. (Em xin lỗi chị xinh đẹp. Em giúp chị băng lại vết thương nhé.)

Cô bé lại gần rồi dán cái băng cá nhân vào tay nó. Xong xuôi, cô bé đứng dậy và đặt vào đó một nụ hôn rồi nói:

– My father taught me a kiss on the wound will not hurt anymore. (Bố em dạy đặt một nụ hôn lên đó sẽ hết đau.)

– Thank you. Then my pain , more careful next time offline. Ok? (Cảm ơn em. Chị hết đau rồi. Lần sau em cẩn thận hơn nhé. Ok?)- Nó đỡ lấy cô bé rồi đưa cho người đàn ông.

– Ok.

Cô bé nói rồi người đàn ông đưa nó đi. Được một đoạn cô bé lại chạy lại chỗ nó, cầm tay nó đặt vào lòng bàn tay hấn và nói to:

– You defend well on her. (Anh phải bảo vệ cô ấy cho tốt đấy.) – Cô bé quay qua nó. – You are very lucky to have him next to it. Wish two people happy. (Chị rất may mắn vì có anh ấy ở bên đó. Chúc hai người hạnh phúc.).

Nói rồi cô bé chạy đi mất. Nó nhận ra bàn tay mình vẫn còn trong tay hấn nên vội rút ra. Hấn nắm chặt tay nó quay qua cười:

– Em ý chúc thì mình phải nhận tấm lòng chứ? Đi mau.

Hắn và nó đi khắp chợ, mua bao nhiêu quà cho cô và anh. Mua quà mà không mua đồ ăn thật là thiếu sót. Hắn dắt nó đi ăn từ cháo sườn sụn, nộm thịt bò, tokboki, rồi mua về bánh xèo ngọt, chè xuka, bánh cá hàn quốc, ...

Nó ăn xong phè phờ xia răng tại quán phở tít trộn, nói:

– Mày ăn chậm thế, nhanh lên đi. Chậm như rùa ý.

– Mày ăn xong nói nhiều thế.

– Mày cho tao ăn riết rồi tao béo như lợn ý.

– Đúng đó. Béo như lợn ý.

– Mai tao giảm cân.

– Ai cho mày làm như thế. – Hắn quát to.

– Giật cả mình nữa. – Nó giật mình.

– Mày sút cân nào mày chết với tao. Béo như thế ôm mới thích, béo như thế đi nắng tao có chỗ che, ... Bao nhiêu lợi ích như thế mà mày giảm cân à.

– Biết rồi, xin lỗi đại ca. – Nó vội vàng nói. – Em sẽ béo hơn.

Hắn và nó buồn đưa một lúc thì thấy hai cái bóng dính như sam đi vào quán.

– Mày thấy quen không? – Nó hỏi hắn.

– Thư, Phong.

Hai cái bóng quay ra nhìn bọn nó. Trốn việc đây mà, thật sai lầm khi cho bọn nó đi. Biết thế nó đi luôn cho lành.

– Lại đây.

Đội hai người ngồi an vị vào hai ghế đối diện, nó bắt đầu tra hỏi.

– Chúng mày trốn việc.

– 3 giờ sáng rồi đó cô nương. Tôi làm xong mới đi đẩy anh nờ. – Thư nói.

– Muộn thế rồi á. Về nhà tao ngủ nhór. – Nó đề nghị.

– Đợi tao ăn xong đã. Đói gần chết. – Phong gọi đồ ăn.

Hắn và nó ngồi cãi nhau để đợi anh và cô ăn. Lượn lờ mấy vòng quanh chợ, mua thêm mấy món đồ như son, túi, ..., mua thêm cả kem xôi, sữa chua thập cẩm, ...

Hai chiếc moto phi như bay về nhà nó. Sau một hồi càn quét thức ăn vừa mua, chúng nó lăn quay ra ngủ trong phòng khách không cần phân biệt gì hết.

Một ngày nữa lại trôi qua bằng hồi ức đẹp đẽ nhưng ai biết ngày mai có gì đang đợi họ.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Kỳ Thi

Một tuần ăn chơi nhảy nhót của nó trôi qua nhanh chóng. Cả trường bắt đầu bước vào kì thi học kì căng thẳng.

Bọn nó cũng như vậy. Cả tuần chơi bời, còn ba ngày thi lao vào học như điên. Bọn nó cắm trại trong thư viện trường, ăn ngủ nghỉ tại nhà nó. Bao nhiêu sách nâng cao trên tủ sách của nó và hắn bị lôi xuống để cày thi.

Như mọi lần, có lẽ bọn nó cũng chỉ ôn lại thôi là đủ điểm rồi, nhưng lần này, bố mẹ bốn đứa treo giải quá cao. Nó và hấn đều muốn sang Pháp du lịch 1 tuần, cô và anh lại muốn sang Ý. Chiều lòng bọn nó, tứ vị phụ huynh đã đồng ý với điều kiện bọn nó phải đứng đầu trường chứ không phải đầu khối nữa.

Trường nó là trường điểm. Nó và hấn luôn đứng đầu khối nhưng nghe đâu có mấy đứa mới chuyển vào, học lực thì “không phải dạng vừa đâu”. Vị trí ấy bị lung lay cũng nên.

Trong căn phòng thư viện nhỏ, vùi đầu vào đồng sách là bốn cái đầu chụm lại ôn bài.

Nó ghé mắt qua bài hấn rồi nói:

- Mày bị ngu à? $9.9+2$ mà bằng 80 à? Làm nhiều bài nâng cao quá bị ngộ à.
- Đúng rồi còn gì. – Hấn gõ cái bút chì vào đầu nó.
- Sai rồi. Bằng 20 mới đúng. – Nó cãi.
- 9.9 bằng bao nhiêu?
- 18. – Nó đáp tình queo.
- Tao lạy mày Nhi Nhi ạ. Mày giỏi quá. Bái phục. Đại ca. Sư phụ. Đại tỷ. – Mỗi một câu nói là một cái gõ vào đầu nó.
- Từ từ.

Nó lòi cái máy tính ra rồi từ từ bấm. Kết quả là $90 \rightarrow$ Nó sai.

– Hi hi. Xin lỗi bạn đẹp trai.

Hấn lắc đầu quay mặt đi.

Cô ngồi đối diện nó, nhìn thấy cảnh đối đáp vừa rồi bất giác nở nụ cười. Đến bao giờ bọn nó mới biết tình cảm dành cho nhau đây. Anh thấy cô ngồi thất thần thì gõ nhẹ vào tay cô rồi nói nhỏ:

- Tập trung cho anh mau lên. Anh muốn sang Ý ăn Pane Carasau lắm đó.
- Biết rồi mà.

Rồi thư viện lại im lặng, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười của bọn nó.

Ba ngày sau .....

Nó từ phòng thi uể oải bước ra đã thấy hấn đứng chờ rồi.

- Như thế nào? – Hấn hỏi.
- Sai một câu. Chỉ bấm nhầm dấu nhân thành dấu chấm thôi mà. Tiếc quá. – Nó giờ số một lên báo cáo.
- Không sao. Vẫn đủ điểm ở hạng hai. – Hấn kéo nó xuống canteen.
- Ở canteen sau giờ thi ồn ào và đông vui hết biết. Một cái bàn ở góc nhỏ nhìn chằm chằm vào cử chỉ nhỏ của nó.
- Ê, mày cảm thấy gì chứ? – Nó lại gần hỏi hấn.
- Góc cuối bàn, hai người, một nam một nữ, theo dõi mày từ lúc vào đến giờ. – Hấn nói một lèo.
- Có thể là ai?
- Vân Nhi và ai đó.
- Sao...
- Chiếc nhẫn bạc ở ngón giữa tay phải. Hôm nó ra tay với mày, tao đã nhìn thấy.

Hấn như ma cà rồng Edward trong Chạng vạng ý, có thể đọc được ý nghĩ của nó. Nó chưa nói hết câu hấn đã trả lời xong rồi.

- Đây, tao hỏi cái này nghe nè? – Nó hỏi.

– Hồi gì? – Hấn ngẩng mặt đáp.

– Bộ mày là...

– Tao là người, không phải ma cà rồng.

Đấy, thấy chưa. Ai nói hấn không phải ma cà rồng nó đâm đầu xuống hồ chết luôn nè.

Đang nói chuyện vui về thì Thư lôi nó ra hỏi dồn:

– Thế nào? Được đi chứ?

– Chắc được. Còn mày thì sao?

– Cũng được.

– Vậy đi ăn thôi.

Nó lôi Thư vào trong ngôi cùng bọn hấn. Hình như cô quên chuyện gì nói với nó thì phải, mà thôi đi, đi ăn đã. Nó thấy cô nhòm nhòm ăn thì nói:

– Mày ăn ít thôi Thư. Tao đang định rủ mày đi....

– Cầm mày giảm rồi đấy. – Hấn lờm nó.

– Đúng đó, mày giảm một mình đi, đừng rủ vợ tao đi cùng mày. – Phong cũng hùa theo.

– Tao định bảo là đi tập gym, hiểu chưa hai thằng đàn. – Nó cãi lại.

– Đạo này PT như thế nào? – Hấn quay qua hỏi Phong.

– Bình thường. Tao với Thư định gộp lại thành một rồi quản lý chung luôn.

– Aaaa... Chết rồi Nhi Nhi ơi. Tao quên mất. – Tự nhiên Thư la lớn.

– Làm sao? – Nó bình tĩnh hỏi.

– NN lại thách đấu với bang mày đấy. Nhưng không có bang của tao và Phong đâu. – Cô lờm hấn.

Thái độ của hấn đang tươi cười bỗng nhiên tối sầm lại. Còn thằng nào định phản đây. Nhớ hôm trước hấn đã nói với Tuấn về HN rồi mà, chỉ có những 10 thằng mới vào chắc không biết. Hấn định lôi điện thoại ra gọi Tuấn thì nó nở nụ cười. Nụ cười này chỉ xuất hiện khi sắp có phi vụ mới ở tổ chức và sắp có trò vui rồi đây. Nó dành điện thoại của hấn rồi nói:

– Alo.

“Anh hai ạ. Anh có chuyện gì gọi em?”

– Chị hai đây. Có chuyện muốn nhờ cậu.

“A, chào chị hai ạ. Chị cứ nói, em làm được sẽ làm hết mình.”

– Cậu biết HN chứ?

“Là bang của chị đúng chứ?”

– Đúng. Có 10 thằng mới vào bang NN?

“Vâng.”

– Một trong số đó thách đấu với HN. Tôi muốn tìm ra kẻ đó nên cậu và người cũ tuyệt đối không được nói gì về tôi cũng như HN được chứ?

“Dạ vâng chị. Còn về lực lượng đi thì sao hả chị?”

– Cho 10 đứa ấy đi và chọn thêm 5 người thân cận nhất đi. Cậu cũng đi chứ?

“Bình thường em giao cho bạn nó đi nhưng lần này em sẽ đích thân ra trận. Chị yên tâm, em sẽ làm như chị dặn.”

– Cảm ơn cậu.

Xem nào, sắp có trò vui rồi đây. Thi xong cũng nên có trò giải trí chứ nhì. Chắc sẽ vui lắm đây.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đi Tìm Kẻ Phản Bội

8 giờ tối tại nhà nó .....

Hắn ở nhà nó đợi đêm đến. Hắn vác một bao tải toàn súng, kiếm, đạn, ... làm nó sợ muốn chết. Ai ngờ trong nhà hoàng tử Nam lại chứa mấy vũ khí này chứ. Thằng kẻ trộm nào xấu số trộm phải nhà hắn thì thôi rồi.

– Mày định đi cướp nhà băng à? Mang mấy thứ đó qua nhà tao phá nhà à? – Nó quát.

– Mang đi để xử thằng phản bội. Không mang mấy cái này tra tấn nó thì mang cái gì đi? – Hắn hỏi ngược lại.

Nó đảo diết nhìn quanh nhà rồi đến cái tủ đựng giày, cầm đôi dép tổ ong lên rồi nói:

– Mang cái này đi trọi thằng ý được rồi.

– Ha ha ha. Đi đánh nhau mày định cắt ở đâu? Dắt trong cặp quần hay đi ở dưới chân.

Nó nghe hắn nói đỏ mặt. Hắn lại gần, một tay khoác lên vai nó, một tay phẩy trong không khí rồi nói:

– Tường tượng đến cái cảnh nà mày mặc nguyên cây đen, hông dắt súng chất lừ mà chân lại đi đôi tổ ong nghìn lỗ đi. Ôi dòi oi, thật là cảnh tượng đẹp.

Ba giây im lặng trôi qua trong căn nhà bom đạn. Hồi tường xong, nó thẹn quá phang nguyên đôi tổ ong vào mặt hắn.

– Mày ở đây đi. Tao không chơi với mày nữa. Hít le.

Nó giờ hai ngón tay thể hiện cái sự “hít le” và trẻ con của nó. Hắn bật cười rồi xin lỗi nó rồi rút.

– Đi nấu cái gì đi. Vừa ăn xong lại đói rồi. – Hắn đề nghị.

– Cắt mấy thứ kia đi đã. – Nó chỉ tay vào cái bao tải.

– Tí nữa cũng mang đi thôi. Để đó đi. – Hắn phát tay. – Nhà có gì ăn không?

– Có hảo hảo.

– Qua nhà tao ăn đi. Nhà mày chẳng có gì ăn cả.

– Có hảo hảo.

– Đi mau. Đứng ì ra đây làm gì.

Bỏ ngoài tai lời nói và mấy em hảo hảo trong tủ, hắn kéo nó qua nhà mình.

Bố mẹ hắn vừa đi làm về, ngồi vào bàn ăn cơm thì thấy hai đứa đi xuống. Mẹ hắn lên tiếng:

– Nhi Nhi con gái, mẹ gửi Nam cho con đấy. Nó tuy xấu nhưng tốt bụng. Nó tuy ba tuổi vẫn ị đùn nhưng bây giờ rất sạch. Nó tuy chân thối, bụng phệ nhưng nó rất biết bảo vệ công lý, lấy thật đề người đó. Con yên tâm đi.

Nghe mẹ nó kể mà hắn như muốn tìm cái hố để nhảy vào đó. Còn nó hai vai cứ run lên, đích thị là đang nhin cười đây. Hắn lấy hai cái bát ô tô to và đổ đồ ăn vào đầy bát, đưa cho nó rồi kéo nó lên phòng.

Nó mở cửa phòng, ngồi lên giường rồi lăn ra cười.

– Ahahaha. Ba tuổi ị đùn, ở bẩn lại còn chê tao bẩn nữa chứ.

– Im đi. – Hắn xúc một thìa cơm to đút vào miệng nó.

– Nghiêm túc nè. – Nó ngừng cười ngồi đối diện hấn.

– Nói đi. – Hấn bỏ hai bát com xuống bàn.

– Mà định bắt thằng phản bội xong như thế nào nữa?

– Xử xong thằng phản bội rồi xử đến Vân Nhi. Rút hết cổ phần trong công ty ba nó. Nó không có tài chính là kinh tế sẽ chẳng làm gì được nữa. Tất cả cái gì nó có bây giờ chỉ là vì tiền của bố nó thôi.

– Nhưng cái này chỉ là nó làm thôi, chẳng liên quan đến ba mẹ nó đâu. Làm sao để họ chịu khổ cùng nó được.

– Diệt cỏ phải diệt tận gốc chứ. Không phải tại bố mẹ nó quá nuông chiều nó à?

– Nhưng ...

– Đẹp cái lòng thương người vợ vắn của mày đi cho tao. Tại nó nên nó phải gánh hết. Đừng bàn thêm nữa.

Hấn cầm tô com lên đưa cho nó cái điện thoại rồi vừa ăn vừa xúc cho nó ăn.

Sau khi ăn xong nó được hấn chở đến HN chuẩn bị lực lượng. Hấn cũng về NN để làm theo kế hoạch.

Hai tiếng sau, đã thấy nó cầm khẩu súng trên tay đứng đối diện hấn. Không còn là sự dịu dàng với nó như trước mà là vẻ bất cần đời của hấn. Nó cất tiếng trước:

– Chơi sạch nhé. – Nó cười khẩy, không quên quan sát 10 người mới.

– Lần trước là có sự cố thôi.

– Bắt đầu luôn chứ.

– Ok.

Người của hấn xông vào người nó. Lực đánh rất nhẹ để tránh làm bị thương người phái khác. Hấn cũng ép sát vào người nó nói nhỏ:

– Thấy chưa?

– Rồi. Thằng thứ 3 từ ngoài vào trong.

– Chuẩn bị nhé.

Hấn buông nó ra rồi lao vào nó. Tuấn tưởng hấn định ra tay với chị hai thì hoảng hốt. Hấn tung nó lên trên. Nó bay lên trên rồi tung một cước vào mặt thằng phản bội. Hấn tiến đến nắm lấy tóc thằng phản bội rồi tặng hấn một quả đấm.

Lên chiếc moto đeo nó về tổ chức, sau là hai chiếc oto hộ tống kẻ đó.

Căn phòng máu .....

Hấn khoác vai nó bước vào. Kẻ đó nhìn hấn và nó một lượt rồi cười khẩy quay đi. Mọi lần, hấn ngồi ghế cao nhất, Tuấn thường tự kê thêm cái ghế nhựa ngồi bên cạnh hấn, hấn thấy thương quá, sau lần xử vụ anh họ Vân Nhi đành cho lắp một cái ghế cố định ở cạnh ghế hấn. Lần này, hấn cho nó ngồi ghế hấn, hấn lại ngồi trên cái ghế của Tuấn, hai anh chàng đành lúi lúi ghế nhựa từ gíc phòng ra, dờ khóc dờ cười ngồi cạnh nó. Nó thấy thế lên tiếng trêu chọc.

– Ngồi đây nè Tuấn. Tôi ngồi ghế nhựa cho.

– Không cần đâu ạ. Chị hai cứ ngồi đi. – Anh chàng từ chối nó.

– Thấy mặt dờ khóc dờ cười thế kia chắc là không thích rồi. Đưa đây tôi ngồi cho. – Hấn lên tiếng dành ghế.

– Em rất thích ngồi ghế này (ghế anh hai ngồi ý). Em cảm thấy rất thoải mái (ghế mới đương nhiên thoải mái hơn cái ghế nhựa này rồi). Anh chị cứ ngồi (ghế nhựa đi ạ). – Tuấn phân bua.

Quay trở lại việc chính, hấn đón lấy khẩu súng rồi hỏi:

– Tên?

– Thắng.

– Quan hệ với Vân Nhi?

– Anh hai.

– Ai cho tự ý đi thách đấu với HN?

– Tôi là người của NN. Không phải giết được bang chủ HN là mình có thể chiếm bang hay sao?

– Việc riêng cơ?

– Vân Nhi nhờ giết Nguyễn Hạ Nhi. Tôi nghe nói Hạ Nhi cũng là người của HN nên nói thách đấu.

Hắn ghi chặt khẩu súng trong tay. Nó thấy thế cầm tay hắn rồi nói:

– Để tao. – Nó hỏi kẻ đó. – Không biết mặt Hạ Nhi sao?

– Vân Nhi bảo nó là người hay bám theo anh hai nên tôi mới thách đấu. Anh hai nương tay với ai thì đó là Hạ Nhi.

Nó ngạc nhiên. Trong mắt mọi người, nó yếu đuối, cần đến sự bảo vệ của hắn lắm hay sao. Minh nó gây dựng lên cái tổ chức đứng nhất nhì thế giới đêm này đây.

– Vậy mà cũng đòi giết? – Nó cười. – Kế hoạch tiếp theo của Vân Nhi là gì?

– Xin lỗi, không thể nói.

– Vậy phải chết. – Hắn giờ súng lên định bắn thì nó ngăn lại.

– Đừng làm thế. Nhốt hắn vào phòng tối, cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài. Ba ngày sau, đảm bảo hắn sẽ khai ra. Tin tao đi.

Hắn sai Tuấn đưa Thắng vào phòng cách li rồi cho người canh ở ngoài. Đi được một lúc, nó như nhớ ra điều gì lại kéo hắn quay lại phòng cách li.

Nó lấy túi áo trong hai chiếc dép tổ ong rồi nói:

– Ném đi cho đỡ ngứa.

Hắn đón lấy chiếc dép rồi trọi thẳng vào mặt Thắng. Nó và hắn cùng cười rồi chạy đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Kết Quả Thi

Sau ba ngày chờ đợi, cuối cùng cũng biết kết quả thi học kì. Con trưởng chạy vào lớp, trên tay là một tờ giấy báo điểm, hô to:

– Về chỗ mau mau. Có điểm rồi.

Cả lớp 9B mau chóng về chỗ, không còn một tiếng động nhỏ nào trong lớp hết.

– Lớp có tin buồn và vui. Muốn nghe tin nào? – Con trưởng hỏi.

– Tin buồn đi. – Nó lên tiếng.

Và tự nhiên lớp im một cách kì lạ. Ánh mắt của con trưởng cứ dồn về phía chúng nó. Cô ấy tặc lưỡi, lắc đầu rồi nói:

– Tin buồn là.....

– Nói đi hồi hộp quá à. – Phong nhắc. Lần này mà không được thì thôi luôn, không những không được đi chơi mà còn ở nhà để ôn thi học kì II cũng nên ý.

– Không ai vượt qua top 4 cả. – Con trưởng hét to.

– Dê dê dê. – Bọn nó reo lên như nhặt được vàng vậy.

Cả lớp nhìn nó ngạc nhiên. Bình thường vẫn top 4 mà có thấy bọn nó vui đâu, lần này lại vui đến như thế, ngay cả hoàng tử Nam cũng nở nụ cười thật đẹp.

– Vậy còn tin vui trường ơi. – Thư gọi, nụ cười vẫn còn trên môi.

– Bọn mày thật là.... Tao không ngờ bọn mày trâu đến mức độ như thế đấy. – Trường ngồi xồm trên bục giảng, bộ dạng “hãy cứ bỏ mặc quá khứ đi”.

Trường xuống bàn chứng nó, hết cảm tay đến cầm chân chứng nó rồi xoa đầu Nhi Nhi. Hấn thấy thế gằm lên:

– Ai cho mày xoa đầu Nhi Nhi vậy. Muốn chết à. Nói nhanh lên.

Trường lại đi lên bục cầm cái thước lên và hô to:

– Cái lớp này ai chưa ăn sáng nào?

– Tao nè.... Tao.... Tao.... – Cả đám nhao nhao lên.

– Vậy xuống căn tin nha. Top 4 mời chúng ta, bao thầu cả căn tin.

Cả lớp vui như Tết, riêng cái top 4 khi gió vẫn ngồi im bất động. Nó đứng lên và hét lớn:

– Con trường kia. Mày tin tao đâm chết mày không hả?

– Chúng mày đứng nhất trường mà không bao bọn tao gì sao được.

– Nhất trường thì sao chứ hả?

Ba giây trôi qua im lặng. Khoan khoan, nhất trường...nhất trường...nhất trường....

– Oa oa oa. Nhất trường đấy, Nam ơi.

Nó nhảy lên ôm lấy cổ hấn. Chưa bao giờ đời đẹp như hôm nay. Nhất trường nghĩa là được đi Pháp và Ý rồi. Ô la la la....

– Đi coi. Hôm nay bọn tao bao thầu cả căn tin nha. – Phong lên tiếng.

Cả lớp 9B ồ ạt kéo xuống căn tin. Nó sờ tay vào túi váy rồi ngược đôi mắt lên nhìn hấn.

– Quên tiền? – Hấn hỏi.

– Hi hi. – Nó cười trừ.

– Đầu óc mày nhớ được cái gì hả? – Hấn ấn đầu nó.

– Thì tao nhớ được nhà mày có ai, nhà tao có ai, tên mày, tên tao,....

– Đầu mày toàn chứa mấy thứ vớ vẩn.

– Thôi, đi nhanh. Chồng tao bao thầu. – Thư chạy lại kéo nó đi.

Cả lớp 9B trong cái căn tin trường làm cả căn tin ồn ào hẳn lên. Chúng nó dành cho top 4 cái bàn ở giữa phòng. Nó kéo Thư đi đến ngồi rồi kêu hấn:

– Cho tao sandwich, xôi, mì, gà rán, ...

– Không kêu cho tao à? – Thư hỏi nó.

– Gọi chồng mày đi. – Nó quay sang nói cô rồi đẩy hấn đi lấy đồ. – Nhớ lấy mì cho tao nha.

– Đây không cần nhớ. – Cô lè lưỡi. – Chồng chồng, mua cho em bánh mì đi.

– Ok em. Đợi anh lát nha.

Nó và cô ngồi nói chuyện trên trời dưới biển thì chuông điện thoại của nó reo.

“Cứ mãi như vậy thì tình ta sẽ chẳng phai nhòa

Và một thời gian sau em sẽ là cô dâu....”

– Alo. – Nó bắt máy.

– Thả anh tao ra mau.

– Ai đó. Alo alo.

Nó cứ alo liên tiếp, đầu bên kia tiếp tục im lặng rồi cúp máy.

– Ai gọi vậy? – Cô quay sang hỏi.

– Chắc nhầm số thôi.

“Cứ mãi như vậy....” Chuông điện thoại nó lại reo lần nữa.

– Alo. Ai đấy? – Nó hỏi.

– Thả anh tao ra mau.

– Đồ điên này nữa. Ai vậy, nói tên ra coi. – Nó quát to.

Đầu dây bên kia không trả lời rồi tắt máy.

– Aishhh. Đồ điên....

Nó ném cái điện thoại lên trên bàn rồi nói. Hấn và anh từ xa đi lại thấy vậy hỏi:

– Làm sao vậy Nhi Nhi?

– Nhầm số hay sao ý. – Cô đoán.

– Không có gì đâu. – Nó cười trừ.

“Cứ mãi như vậy....”

– Ai nữa? – Nó nói với giọng bức tức.

– Mẹ nè con gái.

– A, con xin lỗi. Mẹ gọi có chuyện gì không?

– Hai ngày nữa mẹ về để tổ chức sinh nhật rồi đưa con về để đi Ý và Pháp. Sau sinh nhật con hai tiếng sẽ bay luôn.

– Mẹ đặt rồi à?

– Ừ. Khi nào về mẹ đưa cho. Hai vé Pháp với hai vé Ý đúng không?

– Vâng.

– Mà mẹ nói nè, trước khi đi, giải quyết nốt mấy cái đuôi ở trường đi. Con bé Vân Nhi gì gì đó thì phải. Cảnh cáo nó một lần đi, đỡ rách việc. Cho con hai ngày thôi đấy, nếu không mẹ về tự làm đấy.

– Nhưng nó là bạn con mẹ à.

– Bạn bè gì nó. Hai ngày thôi đó. Mẹ cúp máy đây.

– Chào mẹ.

Nó cúp máy rồi quay sang bàn bạc về chuyến đi sắp tới.

Trên đường về nhà, nó quay sang hỏi hấn:

– Mà muốn giải quyết Vân Nhi thế nào? Hai ngày nữa mẹ tao về rồi.

– Ai bắt nạt mày thì mọi lần tao xử thế nào? – Hấn hỏi ngược lại nó.

– Cắt cổ phần, không thì cũng phá sản xuống ở gầm cầu.

– Lần này nó làm mày nhập viện, chửi mày trong căn tin, thuê cả người của NN để giết mày nữa,..... Không thể tha được.

– Tao không phân đối mầy xử nó nhưng nhẹ tay thôi.

– Sao mầy cứ bảo vệ cho nó thế nhờ?

– Không biết. Tự nhiên thấy thế.

Hắn nhìn nó cười, xoa đầu nó rồi hôn nhẹ lên trán nó.

– Đừng nghĩ, nghĩ đi bé.

– Bye bye.

– Chào bé. Vào đi.

Hắn đợi nó vào nhà rồi mới từ từ bước vào nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mầy, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Con Thích Nó. Thật Sự Thích Nó, Mẹ À

– Cho tao đi đi Nam đẹp trai à. Cho tao đi đi.

– Ở nhà ngoan đi. Tí tao về mua tokboki với bánh cá hàn quốc cho.

Chẳng là hôm nay là ngày thứ ba từ khi anh Vân Nhi bị giam thôi. Nó năn nỉ từ sáng đến giờ mà lòng hắn vững như kiềng ba chân vậy, một mực không cho nó đi cùng.

Hắn bị nó năn nỉ từ sáng đã mấy lần lung lay rồi, ví dụ như bây giờ vậy. Hắn nằm ườn trên giường, nó thì cầm cái quạt phe phẩy cho hắn.

Không hiểu sao dạo này con bé bị gì mà cứ bị động đến lòng thương mà nói giúp con bé Vân Nhi. Cho nó đi cùng có khi hắn điên lên, giờ sủng định bán thì nó lại chạy vào đỡ đạn cho thì khổ.

Nó chớp chớp đôi mắt đen láy nhìn hắn:

– Cho tao đi đi mà.

– Không là không.

Hắn đứng dậy vào phòng thay đồ. Còn ở lại chắc sẽ cho nó đi thật quá.

Nó không biết rằng chỉ cần nó chớp chớp mắt như thế thôi là hắn đã bị lung lay hết cả rồi. Mỗi lần nó chớp mắt, hàng lông mi cong vút khẽ chớp nhẹ, đôi má phúng phính và đôi môi anh đào chúm chím khẽ cử động theo. Càng ngày cô bé này càng dễ thương nha, thật đáng yêu đó.

Hắn từ phòng thay đồ bước ra ngoài, liếc nhìn cô bé cầm quyển truyện ngôn tình trên tay.

– Buồn ngủ hả? – Hắn ngồi đầu giường.

– Ừ. – Nó ngáp rõ to.

– Ngủ đi. Ăn gì không tao mua?

– Không ăn đâu. Tao ngủ quên thì gọi tao để tao về phòng đấy.

Nó đưa quyển ngôn tình cho hắn rồi xoay mặt vào trong tường ngủ. Hắn vói tay lấy cái gối ôm chèn ở ngoài cho nó, kéo chăn đắp cho nó rồi hôn nhẹ lên trán nó.

– Tao sẽ về sớm.

Hắn cầm lấy chìa khóa xe và phóng nhanh đến tổ chức.

Vẫn là căn phòng máu quen thuộc đó, một bóng người cao ráo cầm khẩu súng bước vào. Hắn nhìn thấy Tuấn ngồi trên cái ghế cạnh mình thì lên tiếng:

– Đến sớm thế.

– Dạ, em đến để hưởng thụ cái ghế này không tí chị hai đến em lại di cư đi nơi khác.

– Tưởng hôm nay cậu với Hà đi chơi mà?

– Bận ôn thi anh ạ.

– Ô, Hà. Chào em

Hắn tự nhiên nhìn ra phía cửa giờ tay lên chào. Tuấn theo phản xạ quay ngay người ra niềm nở nói:

– Em yêu. Chào em

Thấy chẳng có ai ngoài cửa mà hắn lại nói thế khiến cậu tức vô cùng lại chẳng thể làm gì hắn.

Sở dĩ như vậy là vì hắn là người đã se duyên cho cậu. Hà từng theo đuổi hắn nhưng hắn chỉ có con lợn trong lòng thôi nên nhờ cậu đuổi Hà đi. Như những người khác, cậu thắng thường nói ra rồi bỏ đi nhưng gặp Hà, Tuấn lại rung động. Hắn cũng đã nói rõ với Hà rằng hắn không thích. Ngay chính giây phút đó, chỉ có Tuấn ở bên Hà an ủi, động viên cô.

– Anh cứ trêu em thế. – Tuấn giận dỗi nói.

– Không đùa nữa. Chi người vào đi. Hôm nay tôi về sớm.

Hắn chỉnh lại áo, ngồi nghiêm chỉnh đợi người tới.

– Mau cho người vào, hôm nay anh hai phải đi với chị hai.

Tuấn nói với ra. Cậu nói vô tư như vậy cũng là biết ở ngoài là người quen. Chứ ở bên ngoài thì chẳng dám ho he gì.

Thắng từ từ được dẫn vào bên trong. Vừa được tháo cái dây bịt mắt, Thắng đã gào lên:

– Thả tao ra.

– Khai mau. Kế hoạch tiếp theo của Vân Nhi là gì?

– Tao không khai.

– Mày tin mày vào căn phòng đó nữa không. – Hắn gằn giọng.

Sở dĩ Thắng sợ như vậy là vì căn phòng biệt giam đó rất đặc biệt. Nó nằm ở tầng cao nhất của tổ chức còn hướng thẳng về phía mặt trời. Ban đêm thì không nói làm gì, ban ngày thì như cái lò thiêu.

– Khai mau.

– Không

– Cho hắn lại vào trong phòng đó. Bỏ cái giường ra ngoài, cho hắn nằm đất. Xoay đúng phía có ánh mặt trời hướng vào cho tôi. Khi nào hắn đổi ý, chịu khai thì gọi tôi.

Thắng lại bị người của hắn kéo đi trong vô vọng. Tuấn thở hắt, quay sang nhìn hắn.

– Cứng đầu thật.

– Ừ.

Hắn chống cằm về suy tư lộ rõ.

“So as long as i live and love you

Will have and hold you

You look so beautiful in white..”

Nhạc chuông của hắn vang lên. Chữ “mama puture của lợn” hiện sáng chói trên màn hình.

- Alo. Con nghe nè mama.
- Thằng con trời đánh này. Con ở đâu? Lết cái xác về đây cho mẹ nhanh lên.
- Con đang ở tổ chức có chút việc. Ở nhà làm sao hả mẹ?
- Bỏ hết việc ở tổ chức đi mau. Nhi Nhi bị làm sao ý? Mẹ cuống quá. Con về mau lên.
- Con về luôn đây.

Hắn đứng bật dậy, đi xuống hầm xe phóng như điên về nhà.

Chưa đầy mười phút sau, hắn đã có mặt ở nhà. Vứt cái mũ bảo hiểm ở trên yên xe, không thèm dắt xe vào hầm, hắn lên phòng với nó ngay.

Hắn đẩy cửa tiến vào phòng. Mẹ hắn và ông Johnson quay lại nhìn hắn. Ông Johnson nói với hắn:

– Cô bé bị đau dạ dày với sốt nhẹ thôi. Không có gì đáng lo cả. Lần sau chú ý cho cô bé ăn đúng bữa, đừng để nhịn đói nữa. Còn cháu, phải nói cho mẹ cháu biết Nhi bị kích ứng chứ. Vừa nãy mẹ cháu còn định mang mì tôm cho Nhi ăn đó.

Hắn nhìn qua mẹ hắn thấy bà cười quay đi chỗ khác.

- Bác về đây. Khi Nhi dậy nhớ cho uống nước thôi, không được ăn nhớ.

Hắn gật đầu rồi chào tạm biệt ông bác sĩ. Mẹ hắn tiễn ông bác sĩ ra cửa rồi quay lên phòng.

Thấy hắn đứng bên cạnh chán sóc cho Nhi Nhi, mẹ hắn khẽ cười rồi nảy ra một ý tưởng.

- Hôm nay con mệt rồi. Đi nghỉ sớm đi.
- Dạ vâng. – Hắn đáp.

Mẹ hắn đi vào trong phòng, ngồi lên giường rồi vén chăn của Nhi Nhi lên. Hắn thấy thế rồi vội nói:

- Mẹ làm gì vậy?
- Con mệt rồi. Đi nghỉ đi. Đêm nay mẹ sẽ ngủ ở đây với con gái mẹ cho.
- Không được. – Hắn gắt.
- Tại sao? – Mẹ hắn chớp chớp đôi mắt.
- Vì... vì... còn ba thì sao? Đúng rồi, ba thì sao?
- Ba hôm nay ở công ty nên không về nhà. – Mẹ hắn thản nhiên nói.
- Mẹ không được nằm ở đó. – Hắn gào lên.
- Vì sao?
- Vì... vì... con không thích.
- Không thích Nhi á. Vậy mẹ nằm đây luôn nha.
- Không phải.
- Con thích Nhi Nhi à?
- Không... Vâng... Không... Vâng...
- Mẹ nằm đây nhớ.
- Con thích nó. Thật sự thích nó, mẹ à.

Hắn thừa nhận, mặt đỏ như gấc.

- Mẹ trả chỗ này. Chăm sóc nó cẩn thận đấy. Mẹ là mẹ duyệt nó là con dâu. Biết thì mau kiếm về cho mẹ đi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Trước Ngày Sinh Nhật

Ánh sáng chiếu xuyên qua cửa sổ. Từng tia nắng nhảy múa trên sàn nhà, chiếu rọi vào thân hình bé nhỏ của cô gái trên giường.

Nó tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ. Nó đang cố nhớ lại mọi chuyện tối hôm qua. Nhìn xuống phía dưới, thấy hấn đang nắm tay mình, gục đầu trên thành giường, khăn ướt, chậu nước bày la liệt trên mặt sàn. Thì ra hấn đã chăm sóc nó cả đêm sao.

Nó ngồi ngắm hấn. Hấn có sống mũi cao. Làn da đẹp mịn màng của hấn không bao giờ có mụn mặc dù đang ở tuổi dậy thì. Mái tóc nâu đỏ cùng màu với tóc nó được hấn vò rối. Ngay cả trong lúc ngủ hấn cũng thật đẹp trai. Nó đưa ngón tay luồn qua tóc hấn, khẽ chạm nhẹ rồi cảm thán:

– Đẹp quá!

Hấn vừa tỉnh dậy thấy cô bé bên cạnh nhìn mình như vậy thì để im. Hấn thích lúc nó say mê nhìn hấn như vậy, thích cả cái lúc mà nó dành cho hấn cái ánh mắt đó.

– Nhìn đủ chưa?

Hấn bất ngờ lên tiếng làm nó tỉnh mộng. Nó đỏ mặt vội quay mặt đi. Hấn lấy tay xoay mặt nó lại rồi nói:

– Đói không?

Nó gật gật cái đầu nhỏ bé. Hấn xoa đầu nó rồi dắt nó vào phòng rửa mặt.

Hấn đặt vài tay nó cái bàn chải đánh răng đã bôi kem. Nó mắt nhắm mắt mở cầm bàn chải rồi khẽ run:

– Hắt xì...

– Lạnh?

– Hơi hơi...

Hấn ngó đầu ra xem bình nóng lạnh. Bật rồi mà, vẫn lạnh à?

Nó vệ sinh cá nhân xong thì bị hấn đuổi ra ngoài vì trong phòng tắm không có máy sưởi.

Hấn tắm xong thì bước ra ngoài. Thấy nó ngồi ôm con gấu bông trắng to hơn người của hấn, đầu cứ gật gật gù gù y hệt con Puppy đầu lò xo. Hấn giờ giọng:

– Trả bé gấu cho tao.

– Đây là gấu của tao.

– Mà tặng tao còn gì.

– Mà có dùng đâu. Toàn vứt ở đầu giường có ôm đâu.

– Tao vứt ở đầu giường để làm gì? “Cho mà dùng chứ còn làm gì. Ngu thế.”

Nó không thèm cãi nữa, bước xuống nhà để tìm đồ ăn.

“Cứ mãi như vậy thì tình ta sẽ chẳng phai nhòa

Và một thời gian sau em sẽ là cô dâu...”

– Alo. Mẹ ạ.

“Ừ. Sang mai mẹ về sớm nhé.”

– Vâng. Mẹ nhớ mang cả quà cho con.

“Nhớ rồi. À mà, mai là tiệc dạ hội nhé. Có gì con bảo Nam đi mua đồ đi.”

– Vâng. Chào mẹ.

Nó đặt cái điện thoại xuống bàn, đón lấy cốc sữa hần đưa và lên phòng thay đồ.

Ồ, vậy là ngày nó mong nhất năm sau sinh nhật hần đã đến. Mỗi năm sinh nhật nó đều có tiệc lớn. Hầu hết là đối tác làm ăn của bố mẹ nó và hần. Bạn bè nó chỉ có anh và cô. Năm nay có lẽ có cả tiệc ở tổ chức nữa.

Nó và hần đều mặc sơ mi ombre bò, quần jean đen, cùng đi nike đen và khoác balo da. Hôm nay tóc nó còn được búi cao lên chút. Nhìn từ đằng sau thì y hệt như một người vậy.

Trong khu trung tâm mua sắm có hai người vô cùng đẹp đôi. Người con gái hết chạy lại kéo chàng trai đi. Chàng trai không những không cau mày khó chịu mà còn luôn luôn nhắc nhở, lo lắng cho cô gái ở phía trước.

Nó được hần kéo vào cửa hàng váy dạ hội mới mở ở trung tâm. Hần đi dạo một vòng quanh cửa hàng rồi dừng lại ở một giá treo đầm đơn giản. Hần ngó quanh cả một cửa hàng rồi phát hiện chủ có mấy cái này đơn giản nhất. Bất giác nhớ đến bé con của hần, hần kêu nó lại và bảo:

– Xem cái nào hợp với mày đi.

Nó rút rè trả lời hần:

– Hay cho tao mặc áo phông với quần soóc đi. Mặc chân váy cũng được.

– Cái gì? – Hần ngạc nhiên.

– Tao không hợp với mấy thứ này. Vừa dài vừa vướng víu. Nhớ đâu tao ngã thì sao.

Hần bỏ qua lời nói của nó. Chọn vài bộ rồi đưa cho nó, đẩy nó vào phòng thay đồ.

Hần ngồi chờ ở ngoài. Mấy chị nhân viên cứ bàn tán xôn xao. Hần thật chừng chặc như người lớn, hai tay chống cằm mang một vẻ suy tư, khí thế bức người của hần toát lên làm không ai dám đến gần.

Nó từ trong phòng thay đồ bước ra. Phản ứng đầu tiên của hần là “Đẹp quá”.

Mái tóc nó được xõa dài ngang vai. Chiếc đầm xanh biển lệch vai làm nó thật dịu dàng thanh thoát. Hần khẽ vén mái tóc dài của nó ra sau tai, véo nhẹ má nó rồi nói:

– Mày đẹp lắm. Mua thêm vài bộ nữa nhớ.

Nó gật đầu. Nó lại kệ quần áo và chọn một đầm cúp ngực màu đỏ và một váy xòe màu hồng nhạt.

Đến lượt hần, nó lại kéo hần đi mua đồ. Đến cửa hàng quần áo, nó chọn cho hần một somi màu trắng, một somi màu đen. Bỏ qua phần cà vạt luôn vì nó biết hần chẳng bao giờ đeo cả.

Cả hai không hẹn lại cùng bước vào cửa hàng giày. Giày nó và hần đều là giày thể thao, hơn nữa lại là đôi. Chẳng bao giờ thấy hần đi sandal còn nó dịp đặc biệt mới đi giày búp bê thôi.

Hần cầm đôi giày búp bê màu xanh biển cùng màu với cái váy đưa cho nó:

– Đi thử.

– Tao muốn đi thử cao gót cơ. – Nó làm nũng.

– Đi cái đấy dễ đau chân lắm. Ngoan, đi giày búp bê thôi! – Hần kiên nhẫn dỗ dành nó.

Nó mua được đôi giày xong thì quay lại hần hỏi:

– Giày mày đâu?

– Đi đôi Chino mày tặng tao được rồi.

– Chino nâu ý hả?

– Ừ.

– Tôi có mặc thêm áo vest ngoài không?

– Chắc mang sang để phòng mày thôi cũng chẳng mặc. – Hấn tắc lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Mình Đang Ghen À?

6 giờ tối. ...

Khách khứa đã tới nhà nó đầy đủ, vậy mà con lợn vẫn ôm con gấu bông ngủ từ 12 rưỡi trưa tới giờ. Trư Bát Giới phải gọi nó bằng cụ. Chắc chắc...

– Dậy thay quần áo đi lợn ơi!

Hấn từ trong phòng tắm bước ra. Trên người là cái áo sơ mi trắng, quần đen, đi đôi giày Chino nó tặng. Trên tóc vẫn còn vài giọt nước nhỏ xuống, vắt vẻo một bên vai là cái khăn tắm của nó. Trông hấn thật quyến rũ.

Nó ngăn người nhìn hấn lúc lâu mà không để ý hấn tới bên từ khi nào.

– Tao biết tao đẹp. Đi vào phòng thay đồ đi.

Bị phát hiện ngấm trộm nên nó đồ mặt chạy ù vào phòng tắm.

Sau năm phút thay đồ, nó bước ra thì không thấy hấn đâu hết. Khẽ đặt tay lên ngực, nó tự nhủ.

“Tim à, mày phải nghe lời tao chứ. Tao không thể nào yêu thằng ý được. ... Mày cứ đập như vậy thì tao chết mất. Nếu mày không nghe lời, tao cho mày ngừng đập ngay lập tức. Hiểu chưa hả?”

Sau khi buông một lời cảnh cáo đối với trái tim đang đập nhanh, nó an tâm đi xuống nhà.

Hấn đang định đi tìm nó thì va vào một người. Hấn vội vàng đứng dậy rồi xin lỗi.

– Xin lỗi cô. Tôi vô ý quá.

Hấn nhặt tài liệu lên cho cô gái rồi đưa cho cô. Khi nhìn được mặt thì hấn vút lại tập tài liệu xuống đất, quay đầu đi.

– Anh Nam.

– Tôi không có gì để nói với cô cả, Vân Nhi.

Hại Nhi Nhi bao nhiêu lần rồi. Hấn hận không thể đâm vỡ mặt Vân Nhi mà nhỏ lại còn đứng đây gọi tên hấn nữa chứ.

– Tôi không quen cô. – Hấn lạnh lùng.

– Em đã làm gì sai chứ. – Nhỏ nín tay hấn lại.

– Cô làm gì cô tự biết.

– Em xin lỗi. Em chỉ không muốn nó xuất hiện cạnh anh thôi. Em yêu anh mà.

Hấn vung tay định tát cho Vân Nhi một cái thì tiếng nhạc vang lên.

“In that very moment

I found the one

And my life

Have found this

Missing piece

So as long as

I live and love you

Will have

And hold you

You look so

Beautiful in white...”

Nó mặc chiếc váy hồng xòe nhạt trên đỉnh đá trắng bé trước ngực, chân đi đôi giày búp bê màu trắng gần nơ. Trông nó như một nàng công chúa vậy.

Nó đưa mắt quanh phòng tìm kiếm một hình bóng quen thuộc. Nó muốn có hân ở đây, đi cùng nó xuống dưới.

Hân định lên tiếng thì bị Vân Nhi ôm chặt từ phía sau.

Nó đau lắm, tim như bị ai thắt chặt vậy. Nước mắt từ hốc mắt chỉ chực trào ra. Ngửa mặt lên trần, nó nuốt nước mắt vào trong, nở nụ cười bước xuống. Nụ cười chứa đầy sự buồn chán, thất vọng tột cùng.

Nó bước lên cái bục, lấy lại giọng nói rồi nói vào cái mic:

– Xin chào. Hôm nay sinh nhật tôi, cảm ơn các bạn đã tham gia, cảm ơn cả những vị khách không mời nữa.

Nói đến đây, nó không ngừng nhìn về phía hân và Vân Nhi.

– Cảm ơn nhiều quá nhỉ. Vậy, nhập tiệc nào.

Nó nâng cái cốc lên uống một ngụm. Bố mẹ nó kéo nó vào phòng nói chuyện. Mẹ nó đóng cánh cửa lại. Bước vào ghế rồi hỏi nó:

– Con có muốn sang Pháp học tập thêm không?

– Còn rất lâu mà mẹ.

– Nếu con không muốn, con có thể không cần đi nữa.

– Thật hả mẹ? – Nó kích động.

– Ừ. Với một điều kiện.

– Là gì ạ?

– Đính hôn.

– Hả. Đến lúc đó con chỉ 18 tuổi thôi mà. Đính hôn gì chứ?

– Người này rất quen. Chắc chắn con sẽ thích.

– Tên là gì ạ?

Nó mà biết thằng nào, nó tự đến đập vào mặt thằng đấy từ hôn luôn.

– Đến lúc đó con sẽ biết. – Mẹ nó nháy mắt. – À, máy bay đã chuẩn bị xong hết rồi. Con chuẩn bị đi.

– Mẹ tiếp khách cho con hả mẹ?

– Ừ. Đi nhanh đi.

Nó chạy ù về phòng xếp đồ. Xếp xong, nó nằm thẳng trên giường. Bao nhiêu suy nghĩ quẩn quanh trong nó.

“Sao hân lại để cho con bé ấy ôm chứ? Dễ dãi quá đi.”

“Mình đang ghen à? Làm sao được, mình có là gì đâu, chỉ là bạn thân thôi mà.”

“Tao đã tự nhủ sẽ không buồn hay có cảm giác gì mà. Sao cứ thấy khó chịu thế nhò.”

“Tao ra lệnh cho mày ngưng đập nghe chưa tì. Cứ đập mạnh như vậy thì làm sao bây giờ.”

“...”

Nó cứ suy nghĩ miên man mà không biết hấn lên gọi từ bao giờ.

– Lợn ơi, đi thôi.

– Ờ.

Nó trả lời qua loa một câu rồi xách vali ra khỏi phòng.

Bên ngoài đã thấy cô và anh đứng chờ. Nó vẫy tay gọi to:

– Nè. Chúng mày đi trước à?

– Thôi. Tao đợi cái sau. Mày đi trước đi. Bye bye. Thượng lộ bình an nha. – Cô và anh hét to.

Nó và hấn lên cái máy bay đi trước. Xếp đồ vào khoang hàng, nó về chỗ ngồi.

– Nè, mày giận gì tao hả? – Hấn khều khều.

– Dạ, không dám ạ. – Nó nhại lại giọng của Vân Nhi.

Hấn thấy nó như vậy cũng kệ. Nó lấy điện thoại ra cắm tai nghe và bật bài “Love yourself” nghe.

Nó nhớ ngày xưa nó hay nghe mấy cái nhạc bass mạnh bạo. Chỉ đến khi một hôm hấn bảo nó hãy nghe nhạc khác đi, nó không đồng ý rồi hai đứa cãi nhau.

Thì hồi xưa là cái hồi bé tin hín, trẻ trâu ý thì có biết gì đâu, giận cứ giận thôi, đến một lúc không chịu nổi sẽ tự mò đi xin lỗi.

Hấn nhắm ngay lúc nó đang nghe nhạc thì cắm cái tai nghe khác vào. Nghe thử một vài bài cũng hay, nó thỉnh thoảng mới nghe lại nhạc bass đấy. Bình thường, toàn cùng hấn nghe pop thôi.

Một đêm ngủ trên máy bay đến đất nước xa lạ. Hai người suy nghĩ miên man, rồi cùng nhau đi vào giấc ngủ đầy sự lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tổ Tình Dưới Tháp Eiffel

Sau khi ngồi máy bay ba tiếng, cuối cùng nó và hấn cũng được đặt chân đến Pháp.

Ở Pháp đang là mùa đông, tuyết giăng trắng đường. Các cặp đôi tay trong tay đi dưới cơn mưa tuyết tạo nên khung cảnh thật lãng mạn.

Nó và hấn cũng chẳng ngoại lệ. Vẫn nắm tay đi cùng nhau, chỉ là trong lòng mỗi người có một cảm xúc khác nhau.

Nó về phòng, vứt cái va li vào tủ rồi bỏ mặc hấn ra ngoài. Từng cơn gió tạt vào mặt nó. Cái lạnh buốt của mùa đông nước Pháp thấm dần vào da thịt.

Cái suy nghĩ vỡ vụn kia cứ ở trong đầu nó. Lê bước từng bước chân nặng nề, thoáng cái nó đã bước đến tháp Eiffel.

Ngồi xuống cái ghế đá gần đó, nó nhắm nhìn những cặp đôi đi dưới tháp. Bất giác, một giọt nước mắt lăn dài trên má nó. Nó đưa tay lên gạt giọt nước mắt đi rồi tự hỏi:

“Chuyện đi chơi mà, phải vui chứ. Sao lại có thể ngồi đây khóc như thế này cơ chứ.”

Một cánh tay đưa lên má nó, lau sạch giọt nước mắt đó. Nó ngước lên nhìn. Một bóng dáng quen thuộc hiện lên, là hấn. Sao hấn lại ở đây?

– Tại sao mày lại khóc?

Hắn nhắc nó dậy rồi hỏi.

Như có người để trút hết nỗi lòng, nước mắt trào ra nhanh hơn. Nó òa khóc trong lòng hắn:

– Nín ngay. Mày bị làm sao vậy?

Hắn lưỡng cuống hỏi. Sau khi thấy nó đi ra ngoài, hắn đã đi theo nó. Hắn thấy nó ngắm những cặp đôi khác. Hắn thấy nó ngồi khóc dưới tháp Eiffel.

Nó khóc xong, ngược mắt nhìn hắn.

– Sao mày lại ở đây?

– Tao có thể để một con lợn như mày chạy lung tung ở một thành phố lạ được.

Nó bấu môi rồi kéo tay hắn đi vào tiệm bánh.

– Bộ mày có chuyện buồn hả? – Hắn hỏi.

– Ờ. Sao mày biết?

– Thì mày buồn, không đọc ngôn tình thì cũng toàn ăn bánh ngọt chứ gì.

Hắn cười cười rồi đặt miếng macaroon vào miệng nó. Nó vừa ăn vừa ngắm nhìn những cặp đôi khác. Hắn cũng gượng mắt về phía nó đang nhìn, bất giác hỏi:

– Muốn được như bọn họ?

– Ừ.

Một khoảng không im lặng nữa lại được tái hiện về. Nó và hắn tiếp tục đắm chìm trong thế giới riêng của mình.

Trong 15 năm, chưa lần nào nó và hắn ở cạnh nhau mà như xa vời đến thế. Im lặng đến đáng sợ.

Bỗng, một gái cầm chiếc máy ảnh và lá thư màu hồng đến.

– Chào hai em.

– Chào. – Nó và hắn cùng đồng thanh.

– Cửa hàng đang có chương trình cho các cặp tình nhân. Hai em chụp một bức ảnh đi.

Chị ấy giơ cái máy ảnh bắt đầu chụp. Hắn ngồi sát lại nó rồi giơ ngón tay ý nói chị chụp đi.

“Tách”

Bức ảnh đầu tiên của nó và hắn khi ở Pháp. Hắn choàng tay qua vai nó rồi cười để lộ hàm răng trắng muốt.

– Sao chị không đưa cho chúng em?

Nó lên tiếng khi thấy chị ấy bỏ bức ảnh vào lá thư màu hồng. Chị cười hiền hòa giải thích với chúng tôi.

– Vài năm trước, có một đôi uyên ương đến đây. Chàng trai đã yêu cầu chị chụp một bức ảnh, hôn vào đó rồi bỏ vào phong bao hồng gửi lại quán. Chị đã làm theo rồi thất mắc. Em biết chàng trai đó nói sao không?

– Không ạ.

– Anh ta đã bảo rằng bức ảnh đó chứa tất cả sự yêu thương anh ta giành cho cô gái. Anh ta còn nói anh ta cũng nói rằng đã bỏ trái tim mình vào bức ảnh. Nếu gửi ở đây sẽ không bao giờ sợ mất đi trái tim này. Từ đấy, chuyện này trở thành truyền thuyết của quán.

– Oa, thật lãng mạn. – Nó reo lên.

– Vậy anh ta có trở lại không? – Hắn hỏi.

– Rất nhiều năm sau, anh ta trở lại rồi yêu cầu xem bức ảnh đó. Chị đã hỏi anh ta rằng có phải đã thay lòng không. Anh ta thản nhiên trả lời lại là tình yêu đã được san sẻ cho con của anh ấy và muốn được cho con xem trái tim của mình. Đồng thời cũng muốn thay đổi bức ảnh trong đó.

Chị ấy đứng dậy rồi cầm theo phong bao cất đi, không quên quay lại rồi nở nụ cười nói:

– Chúc hai em hạnh phúc.

Nó và hắn đi dạo quanh thành phố, ăn đủ thứ trên trời dưới biển rồi vẫn trở về dưới tháp Eiffel.

Nó ngồi xuống bãi cỏ rồi kéo hắn ngồi cùng. Nó bắt đầu nói:

– Mà đã bao giờ yêu một người chưa?

– Rồi. – Hắn trả lời dứt khoát.

– Vậy chắc mày biết cảm giác ấy chứ?

– Mày yêu ai hả Nhi Nhi?

– Ừ. Rất nhiều.

Hắn im lặng, nó cũng im lặng.

Nó chợt kéo hắn đứng dậy đối diện mặt nó rồi áp hai tay vào má hắn.

– Mày làm sao vậy hả? – Hắn hỏi dồn dập.

– Mày đừng nói gì cả. Nghe tao nói đã. Tao có thể không xinh bằng con bé ấy, không ăn nói dễ nghe như nó, tao cũng chẳng tinh tế như nó nữa. Nhưng mà tao thật sự thích mày, không phải là vì mày đẹp trai hay gì hết mà đơn giản chỉ là tao thích mày thôi.

Nó giờ hai tay ra.

– Mày sẽ ở bên tao chứ?

– Xin lỗi nhưng tao không thích mày. . .

Nó cười, nụ cười chua chát.

– Tao hiểu . . .

– Tao yêu mày, bạn thân.

Hắn ôm chầm lấy nó dưới chân tháp Eiffel. Người qua đường ai cũng ngoái lại nhìn rồi ca thán:

– Vừa tỏ tình đó. Thật đẹp đôi.

– Uầy, vậy mà mình không thấy. Tiếc quá đi.

Hai người cứ đứng đó ôm nhau, bỏ qua những lời bàn tán vì lúc này, trong mắt họ, chỉ có người đối diện thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bất Kể Kiếp Nào, Tao Cũng Sẽ Yêu Mày

Vậy là, dưới tháp Eiffel, nó và hắn là của nhau. Bờ sông Seine đã chứng kiến đoạn đường đầu tiên của chúng nó.

Hắn khoác tay nó ngồi xuống bãi cỏ. Gió từ sông thổi vào khiến nó rùng mình. Bỗng, một chiếc áo khoác choàng qua người nó rồi kéo nó về phía hắn.

– Lạnh? – Hắn hỏi.

– Ừ. Cũng hơi hơi.

Hắn nhìn cô gái bé nhỏ trong lòng mình, có thể dễ dàng cảm thấy cô gái ấy thật mỏng manh.

– Đi về nhé?

– Tao muốn ngồi đây một lúc.

– Bây giờ tao mới biết sự đồng ý của tao có giá trị to lớn đến như thế đấy.

Nó bữu môi rồi quay đi chỗ khác. Nó chột hỏi:

– Nam nè. Tao có chuyện muốn nói với mày.

– Ờ, nói đi.

Hắn thả mình nằm trên bãi cỏ nghịch tóc nó. Nó dựng hân dậy rồi nghiêm túc hỏi:

– Giữa tao với Vân Nhi, mày thấy ai hơn?

Nó đang hỏi cái gì vậy. Hắn cảm cảm nó xoay trái xoay phải rồi cười nói:

– Mày muốn xét về phương diện nghệ thuật hay bản chất?

– Nghệ thuật trước đi. – Nó gật gù.

– Tao nói thật ý. Vòng một của mày chẳng to như nó, vòng hai chẳng thon như nó, vòng ba cũng chẳng bình thường nữa.

– Tao đâm chết mày, mày tin không? – Nó giờ nắm đâm lên.

– Nhưng mà được cái là mày đáng yêu hơn nó. Vòng hai như thế ôm mới thích. Má mày còn có núm đồng tiền, răng khềnh nữa này. Nói chung xét về cái này thì nó thua chắc.

– Thật?

– Ừ. – Hắn gật đầu chắc nịch.

– Vậy còn bản chất thì sao?

– Đương nhiên là mày hơn rồi. Nó vừa xấu tính lại còn nai tơ nữa. Thật là.....

Hắn lắc đầu. Nó liếc hắn rồi bữu môi.

– Vậy mà có người để cho nó ôm đấy?

– Thăng nào hả? Mất thăng ý dính cái gì hay sao mà lại như thế. Chắc chắc, hồng cả một thế hệ. – Hắn thuyết giáo.

– Mày chứ còn ai. – Nó nói.

– Mày đang nói chuyện với tao à? – Hắn tự chỉ vào mặt mình.

– Ờ.

– Hôm nào? Máy giờ? Máy phút? – Hắn ngạc nhiên hỏi.

– Hôm sinh nhật tao. 8 rưỡi, chính xác là 8 giờ 27 phút tối.

Hắn nhớ lại hôm đó.

– Ừ đúng rồi. Nhưng mà sau đấy bị tao cho biến rồi.

– Vậy là nó tự ôm mày?

– Ờ.

Trong lòng nó dâng lên một cảm xúc khó tả. Mấy lần trước nghe Thư nói chính là cái cảm xúc này ư. Thật là sung sướng.

Hắn và nó về khách sạn.

Sáng hôm sau, nó bị gọi dậy từ rất sớm. Đánh răng rửa mặt xong, nó bị hắn đuổi ra ngoài. Ôm cái laptop trên tay, nó nói vọng vào:

– Nam ưi, tao có chuyện muốn thỉnh cầu mày.

– Ăn gì hả? – Hấn thò đầu ra hỏi.

– Không phải. Tao xem ở trên Facebook ý, thấy người ta yêu nhau gọi bằng “chị” với “anh” đáng yêu đã mần. Hay mày cũng gọi tao bằng “chị” đi.

Hấn mặc cái áo phông vào rồi ngồi xuống giường với nó. Hấn xem xét một hồi rồi hỏi:

– Mày không yêu tao à?

– Có chứ.

– Vậy thì đã yêu là phải cưới. Cưới rồi không lẽ mày định xưng hô như thế à. Gọi mày là “em” thì còn được đằng này lại gọi bằng chị.

– Liên quan gì?

Hấn làm điệu khổ sở lắm, lấy hai tay xoa trán rồi nói:

– Liên quan chứ sao không. Thế này nhé. Mày gọi tao bằng một tiếng “anh” đi rồi tao gọi mày là “chị”.

– Anh.

– Ngoan lắm.

Hấn lấy tay xoa đầu nó rồi cười. Nó ngớ người ra rồi phát hiện ra mình bị lừa, vội vã úp mặt vào cái gối.

– Vậy kiếp sau mày cũng sẽ yêu tao như thế này chứ? – Hấn hỏi.

– Ngộ nhờ tao cùng giới tính với mày thì sao?

– Bất kể tao là nam hay nữ, kiếp sau tao vẫn yêu mày.

– Nhưng nếu tao có người yêu rồi thì sao?

– Thì “đập chấu cướp hoa” thôi. Mày phải tìm tao đó. Mà thôi, mày cứ ở yên một chỗ, tao sẽ đi tìm mày.

Nó và hấn cùng cười sáng khoái.

Đúng vậy đấy, cả kiếp này, kiếp sau hay sau nữa, hai chúng nó cũng là của nhau. Chẳng ai chia cách được chúng nó hết.

Trong chuyện cổ tích thường có kết chuyện là hoàng tử sẽ lấy công chúa. Còn thực tế, hai người phải đi tìm nhau. Hấn và nó may mắn mới tìm được nhau sớm như thế. Còn chặng đường phía sau thì sao đây.

– Vậy có khó khăn gì tao phải chống đỡ. Mày sẽ không bỏ tao đi chứ? – Nó hỏi.

– Chưa biết. – Hấn cương quyết.

Mặt nó ỉu xiu. Nét cười trên khuôn mặt bị sự thất vọng và chán chường lấp đi mất.

– Tao sẽ là người chống đỡ hết cho mày. Mày chỉ việc yêu tao thôi.

Hấn ôm nó vào trong lòng rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Trong Tình Yêu, Kẻ Nào Yêu Nhiều Hơn Thì Kẻ Ấy Thua

Một tuần chơi tại nước ngoài của tụi nó kết thúc trong vui vẻ.

Sáng hôm sau, vừa bước chân vào cổng trường thì một loạt tiếng xôn xao lại nổi lên.

– Ô! Chị Nhi kia.

– Ủ, đúng rồi. Chị ý kia.

Hân và nó lấy làm ngạc nhiên. Mọi lần cả hai được nói còn lần này lại chỉ có nó. Hân khẽ xoa đầu nó hỏi:

– Ai gây sự với mày đấy?

– Ai dám

– Ủ, tao cũng thấy thế. Chỉ có mày gây sự với người ta thôi mà.

Nó hếch cùi chỏ vào tay hân rồi bước đi vào lớp trước.

“Xoạt”

Một bó hoa hồng được giơ ra trước mặt nó tại cửa lớp. Nó nhìn khuôn mặt đằng sau bó bông thì đập vào mắt là Minh Hoàng.

Nó bước qua một cách bình thản về chỗ mình như không có chuyện gì xảy ra.

– Ê, ê. – Minh Hoàng gọi nó.

– Anh đang nói chuyện với tôi à? – Nó chỉ chỉ vào mặt mình.

– Ủ. – Minh Hoàng cười khỏ.

Hân và mấy đứa lớp khác đứng dựa lưng vào cửa lớp 9B xem kịch. Nó lại vác cặp ra ngoài cửa lớp, giả bộ ngó ngó cái biển lớp rồi quay vào.

– Anh vào nhầm lớp rồi. Lớp anh ở 9A cuối hành lang kia kia. Đấy, kia kia, có cái bạn gái xinh xinh cầm quyển tiểu thuyết gì kia, à “Tao yêu mày, bạn thân.” kia kia

Nó vừa trò tay vào lớp 9A vừa miêu tả cửa lớp đó. Mấy tiếng cười khúc khích vang lên. Minh Hoàng cười gượng nói:

– Anh đến tìm em mà.

– Việc gì?

Minh Hoàng tiến lại gần nó rồi cười tươi rạng rỡ.

– Anh sẽ theo đuổi em từ bây giờ.

“Ồ”, “Ủầy, kinh nha”,....

Xung quanh cửa lớp nổi lên hàng loạt tiếng bàn tán.

– Chẳng phải là từ cái hôm Valentine anh đã bảo với tôi rồi còn gì.

– Hôm đấy khác. Hôm nay khác mà.

– Khác ở chỗ nào? – Nó ngạc nhiên.

– Ủ thì, hôm đấy anh chỉ tìm đại lí do nào đấy để làm quen với em thôi. Hôm nay anh nói thật, anh sẽ chính thức theo đuổi em – Nguyễn Hạ Nhi.

Sau khi nghe cái lí do không thể không logic hơn được, nó định rít lên thì hân tiến vào kéo cả hai lên sân thượng.

Trên sân thượng tầng 5 trường Đại Kim có ba bóng dáng rất đẹp, một nữ và hai nam.

Hân kéo nó ra phía sau mình rồi nói với Minh Hoàng:

– Anh tưởng Nhi Nhi là mớ rau à?

– Tôi thật lòng yêu Nhi Nhi mà.

– Tính từ hôm Valentine đến bây giờ cũng chỉ có một tuần ba ngày thôi. Anh làm gì mà thay đổi nhanh thế.

– Tôii....

– Tôi nói trước, anh phải tránh xa Nhi Nhi ra.

Nói rồi hắn kéo nó đi ngang qua. Dừng lại một lúc, hắn quay sang chỗ Minh Hoàng nói nhỏ:

– Vì cô bé này chỉ là của tôi thôi.

Minh Hoàng đứng một mình trên sân thượng, hai tay nắm chặt với nhau. Câu nói đánh dấu chủ quyền của hắn cứ vang lên liên tục bên tai.

“Cô bé này chỉ là của tôi thôi.”

“Cô bé này chỉ là của tôi thôi?”

...

Anh không tin chuyện này. Hồi xưa học lớp ba, anh và nó được xếp ngồi cạnh nhau. Lúc đó trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ “cô bé này thật xinh đẹp”. Thật không thể tin được sau khi ý nghĩ đấy lóe lên thì một vạch kẻ đen trên bàn xuất hiện. Cô bé ấy hát hăm nó với anh:

– Dừng qua vạch này. Dừng nói chuyện với tôi.

Anh ngó người ra. Từ đấy anh cảm thấy cô bé này thật đặc biệt.

Anh vì cô bé này mà bỏ cơ hội học ở trường Đại Long mà sang ngay trường Đại Kim học chỉ vì có tên của cô bé trong danh sách.

Anh có một danh sách những điều có thể làm cho nó. Bình thường thì chỉ cần một hai tuần, lâu nhất cũng chỉ là một tháng. Đáng này anh đã đơn phương được 5 năm rồi.

Thật là nhục nhã.

– Thế nào, anh biết cảm giác thua cuộc là gì rồi chứ?

Giọng nữ sau bồn cây đình lảng vảng vang lạnh lạnh. Minh Hoàng quay lại nhìn Vân Nhi rồi nói bằng sự tức giận:

– Ừ. Đúng như cô muốn đấy. Cô chẳng phải không muốn Nhi Nhi hạnh phúc còn gì.

– Tôi cũng yêu Nam như tình cảm của anh dành cho Nhi vậy. Chỉ tiếc là nó đến từ một phía thôi.

– Ừ.

Cả hai cùng ngồi dưới gốc cây đình lảng nghĩ về chuyện xa xôi.

– Chắc vừa nãy cô thấy tôi thua thảm hại lắm đúng chứ?

– Hừ...

– Đúng vậy, trong tình yêu kẻ nào yêu nhiều hơn là kẻ ấy thua mà.

Cả hai lại cùng không hên mà im lặng. Nắng như đổ lửa xuống mặt sân. Đã hai tiết học hai người ngồi im như vậy rồi. Cuối cùng để phá vỡ sự im lặng, Vân Nhi lên tiếng:

– Anh muốn giảng lại Nhi chứ?

– Đương nhiên. Nhưng bằng cái thủ đoạn hèn hạ của cô thường dùng thì xin lỗi, tôi không cần.

– Lần này tôi có cái khác hay hơn nhiều.

– Nói.

Hai cái đầu bàn tán về chuyện sắp xảy ra trong tương lai. Minh Hoàng ngẩng đầu lên rồi chỉ thẳng vào mặt Vân Nhi nói to:

– Cô điên à? Cô có biết làm như thế thì xảy ra chuyện gì không.

– Anh yên tâm. Tôi sẽ không để Nhi xảy ra chuyện gì đâu. Cùng lắm, nếu thất bại tôi sẽ cứu cô ấy.

– Cô thì cứu ai.

– Anh dám đánh cược không? Dù gì hai người ấy cũng chẳng là gì ngoài cái móc bẹn thân cả.

– ....

– Được ăn cả ngã về không thôi. Luật của tự nhiên mà. Anh sẽ có tất cả hoặc sẽ chẳng có gì nếu anh dám cá. Nếu thua, anh vẫn có thể nhìn cô ấy được hạnh phúc. Nếu thắng, xin chúc mừng, anh sẽ có tất cả.

– Tôi cá. Nhưng nếu Nhi Nhi mà xảy ra chuyện gì, tôi sẽ bắt cô trả giá gấp năm, mười lần.

– Đồng ý.

Hai bàn tay bắt tay thật chặt, tạo nên một vụ cá cược không đáng có, một vụ cá cược mất đi hạnh phúc mới chớm nở.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Nam Là Người Yêu Mày Hay Oppa Là Người Yêu Mày ?

Hai tiết học trôi qua. Cái nóng của đầu hè đổ xuống khiến chúng nó mệt lử ngời.

Lết cái thân 48 kg xuống ba tầng lầu, cuốc thêm một đoạn xuống canteen, cuối cùng nó đến nơi. Thả mình ngồi xuống cái bàn của tụi nó, nó buông câu than vãn:

– Tao chết mất chúng mày ơi. Nắng như điên ý.

Hắn tiến lại gần đưa nó cái kem rồi ngồi xuống hỏi nó:

– Mày đồ hai trường một lúc thì định học trường nào?

Nó bóc cây kem ra rồi nghĩ ngợi một lúc.

– Mày định vào trường nào? – Nó hỏi hắn.

– Mày vào trường nào tao theo mày đến trường đấy.

– Hỏi mày tao hỏi cái đầu gối còn hay hơn. – Nó bĩu môi quay mặt đi. – Còn chúng mày nữa, tao nóng phát rồ phát dại lên mà chúng mày còn làm như vậy nữa.

Anh đang cầm cái đùi gà đút cho cô ăn. Cô từ từ hạ quyền sách chắn tầm nhìn của mình xuống rồi nhìn nó một lượt, nói:

– Kệ bọn tao. Còn hơn chúng mày không có tiến triển gì cả.

– Mày vẫn giận bọn tao hả?

Nó than. Chuyện nó và hắn quen nhau, sau khi về nước cô mới biết. Cô mắng nó rằng cái gì mà “sao mày không kể cho tao nghe”, “tao là gì của mày hả”, ... Đường đường là bạn thân, ngày nào cũng gọi điện mà không biết chuyện gì xảy ra.

– Không có.

Cô nói, vẫn cầm mặt vào quyền sách. Phong chạy lon ton lại gần nó rồi nói:

– Mày định vào trường nào?

– Chưa biết. Còn mày?

– Thử đi đâu tao đi đấy.

Thư nghe thấy thế cất giọng nói to:

– Vậy thì về chỗ cho tôi. Đi sang đây làm gì.

Phong lại lon ton đi về chỗ cũ ngồi cạnh cô. Nó lật lật tờ giấy báo điểm rồi chốt lại một câu:

– Tao học trường Bách Việt.

Cả ba đưa còn lại cùng gật đầu rồi ai lại làm việc đấy.

Còn một tiết cuối của cô giáo Văn – môn mà chúng nó cho là kinh khủng nhất từ trước tới nay. Thử tưởng tượng xem, trời nóng chảy mỡ mà bạn phải ngồi trong một cái lớp học nghe giảng về những điều mà mình đã biết thì còn gì buồn thảm hơn.

Hôm nay, con trưởng phi như bay từ phòng Giám Thị về lớp, trên tay lại là tập giấy. Khệ nệ đặt tập giấy lên bàn, con trưởng hét:

– Chúng mày có nóng không?

– Có. – Cả lớp hét.

– Chúng mày có muốn đi chơi không?

– Có. – Lại hét.

– Vậy thì điền vào tờ giấy đi tham quan đi. Ba ngày nữa chúng ta đi chơi.

– Ui giời ơi!

Cả lớp chạy lên vor lấy tờ giấy trên bàn giáo viên. Chờ cả lớp lấy xong, con trưởng lại hét to:

– Chúng mày có nóng không?

– Có. – Cả lớp hét.

– Chúng mày muốn làm gì để hạ hỏa nào?

– Tao muốn đập chết mày vì mày hỏi nhiều quá. – Phong hét to.

– Hahaha... – Một tràng cười dưới lớp nổ ra.

Con trưởng đỏ mặt, cười gượng.

– À mà, cô Văn nghỉ nhé. Cả lớp về nhà mà ăn ngủ nghỉ cho khỏe.

Chưa đầy ba giây sau, cả lớp 9B chỉ còn nó và hấn cùng mấy bộ bàn ghế tro tro. Ngay cả Thư và Phong cũng về hưởng mát luôn rồi.

Nó cất sách vở vào trong cặp rồi chạy ra ngoài. Hấn gọi với theo:

– Chạy từ từ thôi.

– Nhanh nhanh, về còn xem phim nữa.

Mấy dạo này nó cứ cắm đầu vào xem phim “Hậu duệ của mặt trời” xong rồi mò nồm ra là “oppa Song Joong-ki”, “Nhìn kìa, anh ý đẹp trai quá à”,...

Mấy lần bị hấn lườm nó cũng chỉ cười cho qua chuyện, rồi đầu lại vào đấy.

Hấn vừa đi vừa tóm gọn nó trong tay tránh trường hợp nó chạy đi mất. Nó vừa đi vừa tíu tít kể:

– Mày có biết không, oppa ý đẹp trai vô độ luôn. Anh ý hôn bác sĩ Kang rồi còn hỏi “em muốn tôi tỏ tình hay xin lỗi” cơ. Đáng yêu dã man.

Hấn nghe một hồi chịu hết nổi rồi gắt:

– Mày có im đi không hả?

Nó gật mình nhìn hấn. Sao tự nhiên lại câu cơ chứ?

– Sao tự nhiên mày lại câu với tao?

Nó hét lại một câu rồi bỏ về trước. Hấn cũng không thèm xin lỗi quay mặt đi luôn.

Về đến nhà, nó vớt cái cặp sách lên bàn rồi cầm cái điện thoại nói chuyện với Thư.

– Tao chả làm gì mà tự nhiên nó gắt tao?

“Điều”

– Tao chỉ kể về độ đẹp trai của oppa Song Joong-ki thôi.

“Đấy. Ai bảo đi bên Nam mà cứ kể làm gì cơ chứ.”

– Thì làm sao? Anh ý đẹp trai thì tao khen thôi.

“Ví dụ như tao chơi với mà xong rồi tao toàn đi kể với mà về đứa khác thì mà thấy thế nào.”

– Thấy ghen.

“Đúng vậy. Là ghen, ghen đó.”

– Hai chuyện này khác nhau mà.

“Vậy thì, Nam là người yêu mà hay oppa là người yêu mà?”

– Là Nam.

“Hiểu chưa?”

– Chưa.

“Nói với mà chán quá. Mà cứ suy nghĩ đi, tao có việc. Bye.”

– Bye.

Nó ném cái điện thoại lên bàn rồi thả mình xuống giường suy nghĩ.

Nó sai, là nó sai. Nó phải đi xin lỗi à. Không thể, làm sao lại đi xin lỗi được. Mọi lần toàn hấn đi xin lỗi mà.

Nó suy nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ.

– Nhi Nhi, Nhi Nhi.

Nó mở mắt ra thì thấy mẹ đứng đó.

– Con ngủ từ lúc về đến 7 giờ tối rồi đấy. Đúng là lộn mà.

Nó ngáp ngắn ngáp dài trả lời mẹ.

– Sao mẹ lại gọi con?

– Mẹ gọi con dậy để bảo là mẹ với ba phải đi có việc. Chắc khoảng tuần sau mới về. Có gì con cứ nhờ Nam giúp nhé.

– Vâng. Bố mẹ đi cẩn thận.

Nó ở nhà từ hồi nhỏ xiu đến giờ có làm sao đâu chứ, tự nhiên hôm nay lại gọi nó dậy để nhắc nó làm nó nghĩ lại những chuyện kia.

Nó dò dẫm trên hành lang xuống dưới nhà để tìm kiếm đồ ăn rồi lại mò lên phòng.

Cảm giác bất an dậy trong lòng. Bệnh sợ ma của nó lại phát giác.

Cái hành lang hun hút tối, chuông gió treo trên cửa sổ cứ vang lên tiếng kêu thật trong.

Nó hải hùng chui vào trong chăn, một ý nghĩ loé lên “sang nhà Nam?”. Đang giận mà, sao tự nhiên mặt dày chạy sang được.

Nhưng lòng tự trọng cao hơn đàn ông của nó bị đánh bại bởi bệnh sợ ma. Nó leo sang ban công nhà hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mà, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hiểu Lâm

– Ủ. Tới gặp.

Nó len lén đứng ngoài ban công phòng hắn thì thấy hắn cúp điện thoại.

Lạnh quá. Nó run run muốn bước vào cửa nhưng lại sợ.

– Máy sắp chết công rồi còn không vào đi.

Hắn vẫn cắm mặt vào quyển sách, nói vọng ra ngoài. Thấy bóng dáng người thấp thoáng ngoài cửa là hắn đoán ra ngay là nó.

Nó dò dẫm bước vào rồi len lén nhìn hắn.

– Bố mẹ không có ở nhà à?

Hắn hỏi một câu không ăn nhập.

– Há.. Ủ.

– Máy muốn ăn gì?

– Ăn nem chua rán với gà xiên.

Hắn cầm lấy cái điện thoại rồi bấm số, gọi hai phần ăn đến.

Nó thả người trên giường hắn nhìn lên trần nhà. Hắn vẫn cứ cắm đầu vào quyển sách chẳng nói lời nào.

Chưa thấy lần nào hắn giận dai như thế. Nó cũng biết mình sai nên mới mò sang đây mà.

– Không phải mày biết mình sai đâu, là mày sợ ma nên mới sang đây.

Một lần nữa, hắn lại đoán được ý nghĩ của nó.

– Tao sai cái gì chứ? – Nó bật dậy, gằn cổ cãi lại.

– Mày làm tao ghen. Vậy là mày sai rồi.

Thăng thán quá mức. Nó tròn mắt nhìn hắn. Hắn tiếp tục thao thao bất tuyệt.

– Mày đi với tao cứ kể về anh Song joong-ki, cứ so sánh tao với anh ý.

– Tuy tao không đáng yêu, đẹp trai như anh ý như tao vẫn có được tình yêu của mày. Vậy là tao hơn tất cả mọi người trên Trái Đất rồi.

– Từ nay về sau không được nhắc đến anh ý trước mặt tao nữa, nghe chưa?

Nó gật gật đầu. Thì ra là ghen hả? Tường Thụ nói chơi thôi chứ.

– Tí mày đi đâu à? – Nó hỏi.

– Ủ...à không. Có đi đâu đâu.

Hắn áp ứng trả lời. Nó nghi hoặc nhìn hắn. Mọi lần tron tuột mà bây giờ lại áp a áp ứng là như thế nào.

– Không đi đâu thật đấy.

Hắn lại như đoán được tâm tình của nó, vỗ nhẹ vào bầu má phúng phính lặp lại câu trả lời.

Ăn nó căng bụng nó bắt đầu giờ trò bám riết hắn.

Sở dĩ nó có trò này là vì đứng ngoài ban công nghe hắn hẹn gặp ai đó mà lại nói dối. Thật tò mò.

Nó ôm cánh tay của hắn rồi xoa xoa má vào nói:

– Cho tao đi đi mà.

– Tao có đi đâu đâu.

Hắn cương quyết không cho nó đi cùng.

Nó không dám phản bác rằng hỏi trước toàn đi tầm này chứ có ở nhà đâu. Nó sợ hắn lại quăng vào mặt câu “về muộn như thế, con gái chắc chỉ có mình mày”.

– Mày không cho tao đi chứ gì?

Nó quắp hai chân vào bụng hắn hỏi to.

– Không.

Nó buông hắn ra rồi leo lên giường trùm chăn ngủ. Hắn tưởng nó đổi, chạy lon ton lại gần rồi dỗ.

– Này, đổi hả? Quay qua đây coi. Mới nói vài câu mà đổi nhanh vậy.

Nó ôm chặt cái chăn không thả, nói ra ngoài:

– Tao đi ngủ. Tí mày về gọi tao dậy nghe chưa?

– Ừ.

Hắn đáp lời rồi sửa lại chăn cho nó. Hắn ngồi cạnh giường nhìn nó một lúc lâu sau đó.

Nó cũng thiêm thiếp đi một lúc. Trong cơn mơ, nó thấy có một cái gì đó mềm mềm, ấm ấm áp vào môi nó.

Cái cảm giác ấy không giống như mơ, nó chân thực và sinh động.

Hàng lông mi khẽ động đậy của nó làm hắn lưu luyến rồi bỏ bờ môi anh đào đó.

Vợ vội cái chìa khóa trên bàn rồi nói chuyện điện thoại với Tuấn vài câu:

– Hôm nay có việc, giải quyết nhanh.

Hắn lưu luyến nhìn khuôn mặt xinh đẹp một lần nữa, để lại cái nhìn cung chiều rồi đi.

Hắn vừa ra khỏi phòng thì nó mơ màng tỉnh dậy.

Nó vội cầm lấy chìa khóa xe, khoác cái áo khoác da của hắn rồi lấy xe phóng theo.

Đi được nửa đoạn đường, nó thấy hắn rẽ vào một con hẻm nhỏ. Con hẻm tối như hũ nút làm bệnh sợ ma của con bé tái phát.

Hắn dựng xe bên lề rồi bước vào trong một căn nhà sơn màu đen.

Nó chờ hắn khá lâu đành một thân một mình bước vào căn nhà đáng sợ đó.

Tiếng nhạc cùng tiếng nhảy múa hòa trộn với nhau làm cho không gian thật ảo diệu.

Anh phục vụ bàn tiến lại gần đưa cho nó ly Paloma.

Nó đâu phải đến đây lần đầu, nhưng mấy lần trước toàn là mẹ rủ đi hoặc đi cùng với Thư. Lần này đi một mình không tránh khỏi cảm giác sợ hãi.

Hắn ngồi giữa một cái bàn Vip, một thằng nhóc đi đến đưa cho hắn bọc giấy bạc nhỏ xú rồi chạy đi mất.

Hắn sau khi nhận được cũng định đứng dậy đi về thì đột nhiên một bàn tay phụ nữ kéo lại. Hắn quay ra thì thấy Vân Nhi đang ngồi cạnh.

Hắn gạt phắt tay cô ta ra rồi lại đứng lên đi mất. Cô ta bám theo không rời hắn nửa bước.

Hắn quay lại rồi nói:

– Cô bị điên à? Sao cứ đi theo tôi thế.

– Em chỉ hỏi tại sao anh lạnh nhạt với em thôi.

Nó cầm ly cocktail lướt mắt tìm hắn. Sau một hồi cũng thấy hắn đang đứng trong góc.

Hắn đang đứng với một cô gái. Không, không phải, mà là đang hôn cô gái đó.

Nó lấy tay dụi mắt, tự thuyết phục bản thân mình nhìn lầm nhưng không, là thật, hấn và cô gái đó đang hôn nhau.

Cô gái đó chợt nhìn nó, ánh mắt khiêu khích lộ rõ.

“Choang”

Ly cocktail Paloma của nó rơi xuống đất. Từng mảnh thủy tinh vỡ vụn khắp mặt sàn. Những mảnh thủy tinh liên tục bắn ra, cửa vào chân nó.

Rất ư? Sao nó chẳng cảm thấy gì cả? Chỉ thấy đau âm ỉ. Mọi cơ quan như bị đình trệ với thích ứng của môi trường.

Giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp của nó.

Hấn nghe thấy tiếng đồ vỡ bèn quay ra thì thấy nó. Liếc nhìn nó, không khỏi hoảng hốt khi thấy máu ở chân nó không ngừng chảy.

“Sao mày lại khóc? Sao lại bị thương như vậy?” Hấn nghĩ câu đầu tiên là thế nhưng lại hỏi:

– Sao mày lại ở đây?

Nó không đáp, bước khập khiễng đi ra ngoài, phóng xe về nhà.

Hấn thấy vậy cũng nhanh chóng đuổi theo.

Về đến nhà, nó nhốt mình trong phòng. Khóa hết cửa phòng và cửa ban công, nó ngồi bó gối dưới chân giường, gục mặt khóc.

Tiếng khóc bị ai, thấm thương nghe thật cô đơn, lạnh giá.

Máu ở chân không ngừng chảy thành một mảng trên nền nhà lạnh lẽo.

Hấn về tới nhà vội trèo sang nhà nó nhưng cửa lại khóa. Nhìn xuống chân lại thấy máu, hấn hoảng hốt đập cửa gọi to:

– Mở cửa cho tao Nhi Nhi. Mày bị chảy máu kìa. Mày đang hiểu lầm. Làm ơn cho tao giải thích đi. Làm ơn, xin mày đấy.

Hấn trượt dần theo cánh cửa, ngồi thụp xuống. Nỗi sợ hãi xâm chiếm trái tim đang lớn dần.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Không Phải, Nụ Hôn Đầu Của Tao Là Của Mày

Nó giật mình tỉnh dậy giữa đêm. Với tay lấy cái điện thoại trong túi, bật màn hình “00 giờ 06 phút”.

Nó loạng choạng đứng lên thì gục xuống. Khẽ rên một tiếng, nó tập tiếng bước vào phòng tắm.

Xin máu ở dưới chân từ từ chảy theo dòng nước. Dòng nước mát lạnh chảy làm nó dịu bớt nỗi buồn.

Nó cần thời gian để sắp xếp lại quá khứ.

Nó cảm bông băng tự băng bó cho mình rồi lại ngồi thẫn thờ trên giường.

Phản bội? Hình như từ đó chưa có trong từ điển của nó và hấn thì phải?

Không phải nó không có lòng tin đối với hấn nhưng mà sự thật ngay trước mắt như vậy...

Chợt thấy bóng người ngoài cửa, nó giật mình.

Rón rén bước ra lan can, nó nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

Sao vừa nãy ở một mình không thấy sợ mà bây giờ nổi hết cả gai ốc lên thế này?

Là hấn, hấn vẫn ngồi đó. Trên khuôn mặt là mấy giọt nước mắt chưa khô. Chiếc khuyên tai kim cương vẫn ánh lên ánh sáng lẻ loi trong bóng tối.

Một mảnh kí ức hiện lên...

...

Năm tuổi, hai đứa bị mẹ lôi đi bấm khuyên tai rồi lại tự tay xỏ cho hai đứa khuyên.

– Khuyên này lạ quá mẹ ha? – Hấn sờ sờ tai mình rồi hỏi mẹ.

– Là mẹ và mẹ Lưu xinh đẹp của con tự tay chọn và chế tác khuyên đấy.

Nó thấy chỉ đeo một bên thôi thì thấy lạ bèn hỏi mẹ:

– Sao Nhi và Nam lại chỉ có một chiếc?

– Mỗi đứa một bên, hai cái khuyên này lại là một đôi. Ý muốn nói con với Nam sẽ như hai chiếc khuyên này vậy, sẽ luôn bên nhau, có đôi có cặp, không bao giờ phải ở một mình.

Nó sờ lên tai mình lại sờ vào tai Nam rồi mỉm cười nói:

– Tớ và cậu sẽ như hai chiếc khuyên này này, sẽ mãi sáng và luôn có đôi.

– Tớ sẽ không rời bỏ cậu và cậu cũng sẽ không xa tớ.

Hoàng Nam giờ ngón tay út trắng trẻo mồm mỉm của mình lên rồi tiếp tục nói với cô bé Hạ Nhi bên cạnh.

– Hứa chứ?

– Ừ.

...

Đúng vậy, sẽ luôn bên nhau mãi mãi.

Nó bắt giắc sờ lên má, thấy lạnh lạnh.

Khóc? Nước mắt? Từ bao giờ nó yếu đuối như vậy chứ?

Nó nhìn lại hấn, điệu bộ khổ sở của hấn làm tim nó thất lại.

Nó vrun tay ra sờ vào khuôn mặt hấn. Da hấn mịn màng, đôi môi tím tái vì lạnh.

Nó vội gọi hấn dậy. Hấn từ từ tỉnh lại rồi tròn mắt nhìn nó. Nó mở cửa cho hấn vào phòng rồi khép cửa lại cho đỡ gió.

Hấn ngồi lên giường đợi nó.

Nó lôi cái chổi lau nhà, khắp khiêng đi dọn chỗ máu trên sàn.

Hấn nhìn nó rồi đứng dậy, bế nó lên giường rồi tự mình dọn dẹp.

Tất cả những hành động đó đều được làm trong im lặng. Sau khi làm xong, hấn ngồi đối diện với nó trên giường.

Muốn nói với nó rằng đây là hiểu lầm nhưng sao không thể cất lên lời được.

– Sao mày lại ở đây?

Hấn lại lặp lại câu hỏi vô vị ở căn nhà màu đen đỏ.

– Tao đi theo mày.

Nó trả lời. Không phải câu đầu tiên nên nói là giải thích sao?

– Mọi chuyện lúc đó không phải như mày thấy đâu.

– Vậy thì như thế nào? Mày giải thích cho tao hiểu đi.

Nó cần một lời giải thích.

Hấn kéo nó ngồi vào trong lòng, rồi từ từ giải thích:

– Mọi chuyện là....

“– Em chỉ hỏi tại sao anh lạnh nhạt với em thôi.

– Cô kệ tôi đi.

Hắn toan đi thì đột nhiên con bé không biết điều ấy kéo hắn ngược lại rồi áp môi lên môi hắn.

Hắn tròn tròn mắt nhìn con bé ấy, định đẩy ra thì tự nhiên nghe thấy tiếng vỗ của thủy tinh bắt gặp quay đầu lại...”

– Đánh lẽ lúc đó mày phải giải thích cho tao biết luôn chứ?

– Tao muốn nói nhưng không sao cất lên lời được.

Hắn làm điệu bộ thờ dài về khổ sở lắm.

– Dù gì thì gì đó cũng là nụ hôn đầu của mày mà?

– Không có đâu. Nụ hôn đầu của tao là của mày.

Hắn cười gian thương. Nó thật sợ nụ cười đó.

Nó nhớ lại buổi tối hôm đó.

“...Trong cơn mơ, nó thấy có một cái gì đó mềm mềm, ấm ấm áp vào môi nó.

Cái cảm giác ấy không giống như mơ, nó chân thực và sinh động...”

Thẹn quá hóa giận, nó đỏ mặt đẩy hắn ra rồi chui vào chăn nằm.

Hắn thấy nó như vậy thì buồn cười lắm. Hắn kéo nó dậy rồi ôm nó vào lòng.

– Làm sao vậy?

– Xấu hổ. – Nó lấy bàn tay che lại khuôn mặt đỏ lừ.

– Bỏ tay ra tao coi. – Hắn kéo bàn tay nó ra.

– Không.

Giằng co một lúc, nó cũng thua bèn bỏ bàn tay của mình ra.

Như chợt nhớ ra điều gì, nó cúi sát mặt hắn hỏi:

– Có phải cô ta là Vân Nhi hay không?

– Ừ.

Nó cười cười rồi vờn vai thả người xuống giường. Hắn thấy thế bèn hỏi:

– Mày lại có trò gì vui nữa à?

– Ừ. Lại đây kể cho nghe này.

Hai cái đầu chụm lại với nhau. Muốn chia cắt nó với hắn sao. Nằm mơ nhé!

– Làm như vậy có ác không?

– Chỉ đánh đòn tâm lý thôi. Ai kêu nó đi hôn người yêu tao làm gì.

Nó và hắn cùng cười to rồi lại ngã người xuống giường.

Ngáp ngấn ngáp dài vài cái, một giọng nói truyền tới bên tai:

– Mệt à, muốn đi ngủ?

– Mấy giờ rồi?

– 2 giờ 36 phút.

– Muốn ngủ.

– Ngủ đi, tao về nhé.

– Đừng đi... Ở lại đây với tao.

Nó kéo vạt áo hắn rồi nũng nịu, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Trong cơn mơ màng, nó nghe hấn tâm sự:

– Chắc lúc đây mày đau lắm hả? Tao xin lỗi, đã không bảo vệ tốt cho mày rồi, lại để con bé ấy hại mày lần nữa.

– Nhi Nhi này, hình như từ khi bắt đầu yêu mày, tao đem lại nhiều rắc rối cho mày hơn thì phải.

– Mới lớp 9 mà đã như người lớn vậy, hi hi. Chậm nhĩ? Đáng lẽ ra tao với mày phải thành đôi từ lâu rồi. Tao đã yêu mày từ rất lâu rồi.

Từng chuyện nhỏ trong quá khứ được hấn nhắc lại kĩ lưỡng, trân trọng như thể là ngọc vô giá vậy.

Hấn khẽ đặt một nụ hôn nhẹ lên trán nó rồi nói:

– Tin tao nhé. Nhất định tao sẽ không để mày hiểu lầm như hôm nay nữa đâu. Tao yêu mày.

Rồi cứ thế, hấn lặng lẽ ngồi đầu giường ngắm nó.

Cô gái nhỏ đập chăn ra thì hấn lại kiên nhẫn đắp vào. Cô ấy ôm qua hông hấn, gác cái chân nặng trĩu lên người vậy mà hấn không than cũng không đẩy ra.

Cứ thế lặp lại những hành động vô cùng đáng yêu đến khi mặt trời dần dần ló ở phía Đông rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Để Tao Lau Giúp Mày

Sáng sớm, căn nhà của nó tràn ngập mùi thức ăn. Nó vệ sinh cá nhân rồi thay quần áo đồng phục vừa xuống nhà đã thấy hấn.

Nó giục hấn ăn sáng nhanh nhanh rồi mau đến trường.

Vừa vào trường, nó khoác tay hấn làm nổi lên vô số tiếng thán phục. Đúng lúc gặp Vân Nhi và Minh Hoàng, bàn tay nó chuyển xuống đan vào tay hấn.

Vân Nhi và Minh Hoàng tròn mắt nhìn hai bàn tay đan xen vào nhau, lửa ghen trong mắt cháy rừng rực.

– Cô giỡn mặt với tôi hả?

Minh Hoàng hét vào mặt cô gái đứng bên cạnh. Theo sự suy đoán vĩ đại của hai bộ não thiên tài kia, chúng nó phải cãi nhau chứ.

– Anh cứ từ từ, mai mới có nhiều chuyện vui.

Lòng người khó đoán. Cô ta ngoài mặt nở nụ cười nhưng trong lòng lại chỉ muốn giăng nó ra khỏi hấn.

– Chị giỏi lắm Hạ Nhi. Hãy đợi xem cái nắm tay kia chị được nắm bao nhiêu lần nữa.

Nó bước vào lớp. Những cặp mắt khó hiểu liên tục chĩa vào nó.

Con trưởng lại gần xen vào giữa chúng nó rồi nói:

– Chúng mày có gì lạ lắm ý?

Cả lớp 9B theo con trưởng cùng công nhận.

Cảnh này thường thấy, không những nó mà còn Thư với Phong nữa cơ, nhưng lần này tỏa ra mùi khác thường.

Chúng nó giống như... yêu nhau vậy?

– Lại gì? Mà y hăm à?

Nó lôi con trưởng ra rồi kéo hăm đi.

– Chúng mày... yêu nhau à?

Những cặp mắt của những con người hướng hi vọng về phía chúng nó.

– Có gì lạ.

Hắn thay nó lên tiếng xác nhận.

Hàng loạt tiếng trái tim các cô gái và chàng trai bị đổ gục dưới câu nói đó.

– Hôm nào? Ở đâu? Máy giờ? Máy phút? Sao tao không biết? Hả? Hả?

Con trưởng ghé sát mặt nó phun mưa xuân.

– Hôm sau sinh nhật Nhi Nhi 1 ngày. Vào hồi 9 giờ tối. Dưới tháp Eiffel. Tại vì mày chậm thông tin. Chậm. Chậm.

Đối với mỗi một câu hỏi là một câu trả lời từ Thư. Cô trả lời không thừa cũng chẳng thiếu.

Sau năm tiết học uest oải, nó kêu gọi hăm đi siêu thị mua đồ cho ngày mai – chuyển đi chơi cuối cùng của cấp 2.

Nó khều khều cô rồi hỏi:

– Đi siêu thị không mày?

– Có việc rồi. Mày đi à?

– Ừ. Mua gì không tao mua cho.

– Không. Tí tao với Phong đi sau.

Nó và hăm vào trung tâm mua sắm sầm uất nhất thành phố – trung tâm mua sắm Luru Nam. Vốn hai bạn trẻ dám đến đây mua sắm là vì trung tâm này do nhà hăm xây dựng lên.

Hăm kéo nó vào siêu thị ở tầng một. Nó đi đến đâu nhặt đồ đếm đấy. Hắn thấy đầy xe rồi mà nó vẫn nhét thêm đồ bèn trách:

– Mua ăn lắm thế lợn con?

Nó quay đầu lại thì thấy cái giỏ xe đầy ụ. Nó thắc mắc tại sao mới đi qua ba gian đồ ăn vặt thôi đã đầy giỏ như vậy rồi.

– Mày nhặt thêm cái gì à? Từ nãy đến giờ tao mới nhặt một tí.

Hăm cười khỏ.

– Một ít của mày nó ít quá, lợn. Mày định mua cho cả lớp ăn à?

– Yên tâm. Trên đường đi sẽ rất đói đấy.

– Đừng có bao che hay biện hộ cho thói tham ăn của mày.

Nó cười cho qua rồi chạy lại tính tiền.

Tưởng rằng nó sẽ bắt hăm xách đồ nhưng nó lại gửi ở quầy hàng, tiếp tục kéo hăm đi mua quần áo.

Kéo theo hăm đến cửa hàng bán đồ đôi, nó nói:

– Mua đồ đôi nhé?

– Mày thích?

– Û.

Hắn quàng tay qua cổ nó kéo vào. Mặc dù ở nhà có thể nói đồ đôi của hai đứa rất nhiều, hàng hiệu cũng có nhưng chỉ cần cô bé này thích, cả cửa hàng đồ đôi này hắn cũng mua được cho cô bé ấy.

Cửa hàng này rất rộng, chia thành nhiều gian nhỏ. Từ áo đến khẩu trang, cái gì cũng có.

Hắn tiến đến gian hàng treo áo phông rồi cầm cái áo lên hỏi nó:

– Muốn mua cái này?

– Không mua áo phông đâu. Ở nhà nhiều lắm – Nó phụng phịu. – Mua sơ mi nhé.

Hắn cười cung chiều nhìn cô bé ấy rồi gật đầu.

Vậy là hai áo sơ mi da đen và hai áo sơ mi trắng có chữ N trước ngực đã ở trong giỏ hàng.

Nó và hắn càn quét hết cả cửa hàng. Cái gì nó cũng mua theo đôi, khẩu trang gấu trúc này, balo da này, áo khoác denim này, giày convert nữa,...

Hắn xách đồ đến quầy tính tiền rồi đảo mắt tìm cô bé nghịch ngợm ấy.

Nó cầm hai cái mũ lưỡi trai đen đi tới. Hắn đón lấy một cái của mình rồi đội lên đầu cô bé kia. Thật hợp a!

Đề lại giỏ hàng nó kéo hắn xuống cuối cửa hàng. Tới nơi, nó cầm cây son hai màu lên, cười tí mắt.

Nó thắc mắc tại sao ở đây lại bán đồ này. Ở nhà nó rất ít son, chỉ có 1, 2 cây thôi. Nhìn thấy cây son mới lạ như thế này, trong lòng nó nảy sinh ý thích. Nơi này lại là góc cuối, trước mắt còn có hai kệ hàng che khuất nữa, hèn gì vẫn còn cây son hai màu này.

Nó cầm cái gương lên rồi tô son lớp nhạt lên môi. Mím mím môi vài cái, nó chu môi lên hỏi hắn:

– Thế nào? Đẹp chứ?

Hắn ngấm nó ngẩn ngơ. Gò má phúng phính màu hồng nhạt, tóc được búi lên cao, vài sợi rũ xuống nổi bật trên làn da trắng ngần của nó. Bây giờ lại còn tô son nữa, đáng yêu chết mất!

– Cũng được. Nhưng đừng tô đậm quá, dễ thâm môi lắm.

– Xóa nhé.

Nó toan lấy tay lên lau vết son đi thì hắn giữ tay lại rồi mỉm cười gian tà:

– Đề tao lau giúp mày.

Nó gật gật đầu.

Hắn tiến lại gần, một tay giữ đầu nó một tay nắm chặt cằm nó đưa về phía mình.

Hắn ép môi mình vào môi nó. Nó tròn tròn mắt nhìn hắn rồi hai mí mắt từ từ khép lại cảm nhận nụ hôn bất ngờ đó.

Rất lâu sau, nó chợt nhận ra đang ở trong cửa hàng bèn đẩy hắn ra rồi trách:

– Mày biết đang ở đâu không?

– Đang ở trong góc khuất cửa hàng.

Nó tự hỏi sao hắn có thể mặt dày hơn được chứ. Như hiểu được tâm tình nó, hắn xoa xoa đầu nói:

– Chẳng phải lần đầu đâu mà.

– Đồ mặt dày.

– Dày gì? Tao chỉ giúp mày lau vết son đi thôi mà. – Hắn chớp chớp đôi mắt.

Nó lườm hắn nhưng một cảm giác hạnh phúc lan tỏa trong tim.

Về đến cửa nhà, nó ngoái lại mỉm cười rồi nói:

– Chúc ngủ ngon!

– Nghi sớm.

Hắn thom “Chụt” vào má nó rồi rảo bước về nhà.

Lên đến phòng, mặt nó vẫn đỏ vì hành động lúc nãy.

Nó cởi cái áo ra thay áo khác thì thấy một bóng người đứng sau cánh cửa.

Tiến lại gần, không khỏi kinh ngạc vì đó là hắn. Nó dò hỏi:

– Mày biến thái à?

– Tao chỉ đến xem mày như thế nào thôi. – Nói đến đây, hắn dừng lại, khóe miệng nhếch lên. – Mày vừa bảo tao biến thái?

Nó ngửi thấy mùi nguy hiểm trong không khí, vô thức lùi lại một bước.

– Nếu mày nghĩ thế thì tao sẽ phối hợp với mày.

Hắn vừa nói vừa tiến lại gần nó.

– Mày...mày đừng có đùa.

– Mày cho rằng tao đang đùa?

Ai biết hắn đang đùa hay thật? Nó buồn ngủ mắt đú lại với nhau, muốn giết hay myõn ngủ, chỉ cần hắn nói thôi, việc gì phải ồm ờ.

– Mày muốn ngủ hay muốn giết tao? – Nó nói.

– Ngủ trước giết sau.

– Vậy mày giết tao đi.

Dù gì, hắn và nó cũng là bạn 15 năm rồi, nó tin hắn sẽ không làm hại mình, ưỡn ngực về phía hắn.

– Sao thế được? Giết mày rồi tao ngủ với ai đây?

Hắn nói rồi ôm lấy lợn con lên giường, vùi đầu vào mái tóc mềm mại nói:

– Ngủ ngon nhé bé.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Sắp Phải Rời Xa

Trời còn chưa sáng, hắn đã lúi xén xệt con lợn con ngái ngủ vào phòng vệ sinh cá nhân.

Nó ngáp ngán ngáp dài hỏi hắn:

– Máy giờ rồi?

– 4 giờ 21 phút.

Nó nghe thế như phát cuồng, gằn giọng nói với hắn.

– Mày đùa tao à? 6 giờ mới tập trung mà.

– Mày còn chưa chuẩn bị quần áo, đồ ăn nữa. Bây giờ chuẩn bị luôn đi.

Nó vừa đi vừa lầu bầu. Thăm nghĩ hấn cũng đã chuẩn bị đầu mà nói nó.

– Tao chuẩn bị từ hôm qua rồi, không đợi nước đến chân mới nhảy như mày đầu.

Hấn lên tiếng phá tan suy nghĩ của nó.

Rõ ràng hôm qua, cả ngày hấn đi với nó rồi về thì sang nhà nó luôn. Lấy đầu ra thời gian chuẩn bị đồ chứ?

Hấn đang nói điều nó phải không?

– Tao chuẩn bị rồi thật đấy. Xem đây này.

Hấn chia cái balo ra trước mặt nó.

Lúc chuẩn bị xong đồ thì cũng là 5 rưỡi, nó bước xuống nhà lấy đồ ăn sáng.

Hấn từ bếp ngó ra một lượt rồi nói:

– Qua ăn này, Nhi Nhi.

Nó vừa ăn vừa liên tục trò chuyện với hấn.

– Tí lên xe mày ngồi đâu?

– Mày đi đâu tao theo đây.

– Tí nhớ dành chỗ trên máy bay cho Thư với Phong nhớ.

– Ừ.

Nhắc đến Thư và Phong nó mới nhớ, hình như cô có chuyện gì giấu nó thì phải. Mỗi lần rủ đi chơi, cô và anh đều tránh né.

Nó quyết phải hỏi rõ cô mới được. Hấn thấy nó ngồi trầm tư suy nghĩ bèn nhắc:

– Nghĩ gì mà trầm tư vậy?

– Không... không có gì.

Nó vội lắc đầu tránh ánh mắt của hấn.

Sáng sớm, trời mưa nhẹ, những giọt sương đêm vẫn đọng trên lá cây.

Trên đường đi đến trường có hai cái bóng, một cao một thấp.

Hấn đi bên cạnh nó, mặc cái áo sơ mi đen, vai khoác hai cái balo da nặng trĩu mà trên mặt không có vẻ gì là mệt. Trái lại, trên mặt luôn có ánh mắt dịu dàng, nụ cười cung chiêu đối với cô bé bên cạnh.

Nó mặc áo đôi với hấn, trên đường đi liên tục cười đùa. Đôi chân nhỏ bé mỗi bước đi lại đá vào vũng nước tạo nên tiếng “lách tách” thật vui tai.

Chẳng mấy chốc đã đến trường, nó và hấn đảo dác tìm chỗ tập trung của lớp. Nó vừa chạy vừa nói to:

– Thư, Phong.

– Ở đây nè.

Cô đang rộng vòng tay định ôm nó. Khi nó lại gần thì đột nhiên anh kéo cô vào lòng rồi nói:

– Ai cho em ôm nó?

Nó vừa chạy tới nơi đã không thấy cô đâu, mắt đã chỉ trực chúi đầu xuống đất. Hấn thấy vậy vội vàng chạy tới xoay người ôm lại nó vào trong lòng.

Hấn lên tiếng chê trách anh:

– Mày làm trò gì vậy?

– Ai cho người yêu mày ôm vợ tao. Tồn thất một cái ôm như vậy phí lắm.

– Vậy vợ tao ôm người yêu mày thì tao không bị tồn thất à.

Hắn và anh cãi qua cãi lại đến khi lên máy bay mới dứt.

Thấy anh định ngồi cạnh Thư, nó kéo anh ra rồi thương lượng:

– Mày qua ngồi với Nam đi, tao có chuyện muốn nói với Thư.

– Không thích. Mày về chỗ của mày đi.

Anh toan quay người đi chợt nghe thấy tiếng nó đằng sau:

– Chết rồi Phong ơi, hôm trước tao đi với Nam, nhìn bên này bên kia, nhìn thế nào lại trúng ngay cái lúc mày đỡ em Ngọc Mai lớp 8A bị ngã gần cầu thang.

– Mày muốn thương lượng không?

Anh vội vàng quay lại tươi cười nói với nó.

– Đổi chỗ mau. – Nó ra lệnh.

– Nhớ không được nói với Thư đâu đấy. Hôm đấy là tao thấy em ý bị ngã nên ra đỡ thôi.

– Đồng ý. – Nó bắt tay anh, đồng ý thỏa thuận.

Trên máy bay, nó không ngừng quan sát cô. Từ khuôn mặt đến cái tay cầm quyển sách, tất cả đều được nó khắc sâu vào tâm trí.

Tại sao lại cảm thấy kì lạ như vậy chứ? Giống như là lần cuối nó gặp cô vậy.

– Tao xinh lắm à mà mày nhìn ghê vậy?

Cô ngẩng mặt lên, đóng quyển sách rồi nói.

Nó cũng cất ngang dòng suy nghĩ, nở nụ cười đáp lại cô.

– Ủ, Thư của tao rất là xinh nha.

Thế quái nào hôm nay con bé này lại ngoan vậy chứ? Cô đưa ánh mắt quét qua người nó.

– Mày không có gì giấu tao chứ? – Nó hỏi.

– Sao mày lại hỏi vậy?

Cô không vội trả lời nó mà hỏi ngược lại.

– Chỉ là lâu rồi không thấy mày tâm sự với tao thôi.

Nó dụi dụi đầu vào người cô rồi nói.

– Tao sẽ phải sang Pháp.

Nó nghe cô nói vậy thì bật người dậy hỏi liên tục:

– Tại sao lại thế? Không phải bảo là tao sẽ đi rồi sao? Mà mày đi thì cũng phải ba năm nữa chứ?

Cô trấn tĩnh nó rồi nói:

– Ba mẹ tao muốn tao sang đây để quản lý KC. Tao chỉ đi ba năm thôi. Đến lúc mày đi sang Pháp tao sẽ về mà.

– Tao đi rồi mày mới về thì để làm gì nữa?

– Hay tao ở luôn đây với mày? Nhưng mày nhớ để chồng mày ở nhà không có nơi nương tựa à?

Cứ nghĩ đến cái cảnh hắn bị các em chân dài đến rách, mặc cái áo mỏng dính sát sần sật vào người là óc nó sôi sùng sục. Vội vã lắc đầu, nó nói:

– Không được. Mày học xong phải về đây cho tao, tao giao tận tay nó cho mày. Tao đi một mình cũng được, không sao hết.

Cô bật cười, cô bé này dễ dụ thật, nhìn thế thôi chứ trẻ con lắm.

- Mà Phong biết chứ? – Nó hỏi.
- Ủ. Tao nói rồi.
- Nó bảo sao?
- Nó đòi đi cùng tao. Dù sao cũng có biệt thự bên ấy, nó đi cùng cho vui. Tao ở đấy một mình chán lắm.
- Thế cái lúc mày đi lên công ty thì nó ở với ai?
- Nhà nó cũng có công ty ở bên đấy mà, bố mẹ nó hợp tác với công ty bố mẹ tao. Mày biết PT chứ?
- Cái công ty mà lần trước đưa ra cái bản hợp đồng hôn ước ấy á?
- Ờ. Sau đấy bị tao phát hiện rồi ăn mắng rồi. – Cô tròn tròn mắt đáp lại.
- Bao giờ mày đi?
- Sau khi đi tham quan về.
- Sang đấy học cho tốt, nhất định phải tăng cân chứ không được giảm. Mày phải nhớ tao đấy. Khi mày đi tao sẽ tiễn mày.

Nó cười híp mắt dặn dò cô đủ thứ.

Lên cấp 3, mọi thứ thay đổi. Chẳng còn cô bé, cậu bé nghịch ngợm nữa mà giờ là thiếu nữ, chàng trai giỏi giang, là người mà trên vai gánh cả một tập đoàn hay cả một tổ chức.

Xem ra chỉ còn ba năm nữa nó phải đi rồi, phải tạo thật nhiều kỉ niệm đẹp với hần mới được.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Kể Gây Chuyện

Sau ba tiếng ngồi máy bay, cuối cùng bọn nó cũng đến nơi. Nó từ từ mở mắt, ngạc nhiên chỉ vào người bên cạnh:

- Sao mày lại ở đây?

Hần thở hắt ra, lấy ngón tay dí vào đầu nó, nói:

- Đứa nào buồn ngủ rồi kêu Thư gọi tao xuống?

Nó cười trừ rồi hỏi sang chuyện khác:

- Đến nơi chưa?
- Rồi. Chuẩn bị đồ đi.

Hần và nó nhấc balo xuống rồi cùng cả lớp di chuyển về khách sạn.

Ra khỏi sân bay, cái lạnh của Đà Lạt thấm dần vào da thịt từng đũa. Hạn cầm cái áo khoác da choàng vào người nó rồi ôm vai nó đi.

Vì chuyến đi này dành riêng cho học sinh hai khối 8, 9 nên về chuyện phòng nghỉ, trường rất thoải mái, bốn đứa một phòng rộng chứ không như mọi năm nữa.

Nó cầm lấy chìa khóa phòng, tra khóa vào ổ rồi nói:

- Tao không nhầm thì phòng này có bốn giường đôi.
- Sao lại thế? Trường chỉ có hai giường thôi.

– Không biết.

Bốn đứa cùng bước vào phòng rồi sắp xếp quần áo ra.

Nói thế cho vẫn về chứ thật ra chỉ có ba đứa làm thôi. Nó cầm gói bim bim Poca ngồi trên ghế ăn nhàn nhã.

Phòng có bốn cái giường, một cái xanh biển, một cái hồng, một cái vàng và một cái đen.

Hắn vứt hết đồ lên cái giường màu vàng trong cùng rồi ném gói sang cái giường màu đen bên cạnh.

Cô thấy hắn làm thế thì hỏi:

– Chúng mày ngủ chung à?

– Ừ. Có gì lạ? – Nó nhai nhồm nhoàm đáp lại.

Anh từ phòng tắm bước ra, nghe thấy thế cũng vứt gói xanh biển sang. Cô hỏi:

– Còn anh nữa, làm trò gì vậy hả?

– Anh ngủ với người yêu anh.

– Không cho, không cho.

Cô chu môi đáp lại rồi nằm duỗi hai tay hai chân trên giường.

Anh cười khỏ, lấy tay day day trán rồi nói:

– Chỗ giường anh để hết đồ của anh với em rồi. Em nhờ anh ngủ đất à?

– Ừ.

Cô vẫn cứng đầu với cái quan niệm “nam nữ thụ thụ bất thân.”

– Chẳng phải ở nhà mày, chúng mày toàn ngủ chung à?

Nó lên tiếng giúp Phong.

– Mày nói gì vậy? Tao ngủ ở phòng tao bên cạnh phòng nó mà. Ngủ với nó tính từ năm tuổi trở đi thì chỉ có đúng ba lần duy nhất thôi.

Anh ngạc nhiên nói với nó.

Ai nói anh và Thư ngủ chung vậy? Kì thật.

– Phá lệ một lần cũng được. Đi chơi mà.

Cô nằm xích xích qua một bên.

Nó xoa xoa bụng, quay sang hỏi hắn:

– Máy giờ rồi?

– 11 giờ 30 phút.

– Đi ăn cơm. Đói đói quá.

Bốn đứa lại di chuyển cái thân từ tầng 6 khách sạn xuống nhà ăn. Vì là tiệc buffet nên học được chọn đồ ăn tự do.

Nó và cô cầm hai cái đĩa đựng súp gà nóng hồi tiến lại bàn ăn. Trời lạnh như thế này mà được ăn súp gà ngô non nóng hồi ở Đà Lạt thì còn gì bằng.

– Aa... Choang... choang...

Nó chỉ kịp hét lên rồi hai bát súp đổ lăn lóc trên sàn, trào vào tay nó. Chẳng mấy chốc, bàn tay trắng nõn đã có những vết hồng, sưng vù lên.

Cô thấy thế chạy lại đỡ nó rồi chỉ thẳng vào người vừa làm nó ngã, quát to:

– Vân Nhi, cô làm trò gì vậy?

– Em vô ý quá, xin lỗi hai chị.

Cô ta nở nụ cười ranh mãnh rồi cố ý đã mạnh sức vào chân Thư.

– Cô cố ý?

Thư gằn giọng, không giấu nổi sau giọng đó là sự tức giận sắp phun trào.

– Đúng đó, thì sao nào?

Cô ta chẳng kiêng nể gì mà hất mặt lên nó to.

– Cô....

“Chát.”

Một bàn tay dừng lại ngay trên mặt Vân Nhi. Cô ta tròn tròn mắt quay đầu lại nhìn thì thấy Nam và Phong đứng trước nó và cô.

– Mà bị sao không, vết cứa sâu quá?

Nó kinh hoàng chỉ tay vào chân cô rồi lấy bịch giấy trên bàn băng lại.

– Cô làm cái gì vậy hả?

Hắn gào to rồi cầm bàn tay của Nhi Nhi lên xem xét, cẩn thận như sợ rơi vậy.

– Là tao vô ý, không liên quan đến nó.

Nó thở dài, lên tiếng bênh vực Vân Nhi. Cả bốn người cùng tròn mắt nhìn nó. Bênh vực, là nó bênh vực cho Vân Nhi sao?

– Tôi không cần chị phải bênh vực, “dám làm dám nhận”, tôi không chối.

Cô ta huyên hoang chống nạnh nói.

Trước tình huống căng thẳng đó, thầy hiệu trưởng đứng ra nói:

– Thôi nào các em, các em bỏ qua đi. Các em có một ngày tự do nhé, giờ giới nghiêm là 10 giờ.

Rồi từng học sinh cũng tản ra và tự đi khám phá thành phố Đà Lạt xinh đẹp.

– Trò vui chưa hết đâu chị xinh đẹp của em ạ.

Cô ta đi qua còn ghé vào tai nó nói thầm.

Sau khi đưa Thư về phòng, chúng nó thay quần áo chuẩn bị đi chơi. Nó thay xong bước ra thì thấy cô vẫn ngồi ở đó, nó hỏi:

– Mà không đi chơi à?

– Không. Tao đau chân, đi vương lắm.

Nó lại đưa mắt về phía anh, chưa kịp lên tiếng thì anh đã nói:

– Tao ở lại với Thư. Chúng mày đi đi, về nhớ mua ngô nướng cho tao với nó là được.

Nó và hắn chào tạm biệt rồi đi loanh quanh thành phố.

Vừa lúc ở đây có hội chợ, nó kéo hắn tham gia luôn, vừa chơi trò chơi vừa ăn đồ ăn vặt.

Nó nắm tay hắn cùng đi mua đồ. Gặp cửa hàng nào nó cũng dừng lại xem với vẻ mặt thích thú.

– Thế nào, đẹp chứ?

Nó cầm cái vòng cổ có khắc chữ N bằng bạc lên, bao quanh cái vòng là một sợi dây màu vàng, những viên kim cương màu hồng lấp lánh trông thật đẹp.

Hắn mỉm cười rồi hỏi nó:

– Mà thích à?

– Ủ. – Nó mân mê cái vòng đáp.

– Vậy thì mua.

Sau khi trả tiền, hắn đeo chiếc vòng vào cổ nó. Chiếc vòng vừa khít với cổ nó, lấp ló sau cổ áo sơ mi trắng thật quyến rũ.

Đi hết dọc theo cái hội chợ thì cũng đã xế chiều, nó lại rủ hắn đi mua ngô nướng rồi về.

Hắn đứng trước quán ngô nướng rồi nói với nó:

– Đợi tao, tao đi mua ngô cho.

– Ủ.

Nó ngoan ngoãn đứng chờ hắn.

M mân mê mấy cái chiếc lá dưới chân, chợt có người đưa cái khăn lên mũi nó.

Nó hoảng hốt, khua tay chỉ muốn thoát ra ngoài nhưng có vẻ người này khỏe hơn nó.

Dù gì nó cũng là người đứng đầu của một tổ chức lớn, cái thứ thuốc mê này không thể ngấm vào người nó ngay được. Nó giằng tay người đó rồi rút cái nhẫn bạc ra, nhanh tay mở túi lấy cái điện thoại vứt xuống rồi cả tấm hình của nó nữa.

Mặc dù là người đứng đầu nhưng chưa qua khóa huấn luyện nào, đương nhiên chẳng thể miễn dịch với thuốc mê. Đầu óc nó nặng trĩu, hai mắt nhắm nghiền vào nhau rồi ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mây, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đến Lúc Phải Buông Tay

Hắn tung tăng cảm bịch ngô nướng đi ra ngoài cửa hàng. Ngó ngang ngó dọc chẳng thấy ai, hắn bắt đầu loạn.

Nó lại đi đâu rồi? Không biết đường mà cứ chạy lung tung là sao?

Hắn nhìn xuống đất rồi phát hiện cái điện thoại cùng bức ảnh của nó. Hắn nhặt lên rồi nghe thấy tiếng “keng” cùng vệt sáng lóe lên nổi bật trên mặt đất.

Chiếc nhẫn bạc? Vân Nhi?

Siết chặt chiếc nhẫn bạc trong tay, hắn nói:

– Tốt nhất cô trả người cho tôi rồi biến đi. Nếu không cô chết chắc.

Trong nhà kho cũ cách thành phố Đà Lạt không xa, một cô gái mặc váy màu trắng từ từ tỉnh dậy.

Ai da, đau đầu quá. Đây là đâu?

Nó nhìn xung quanh rồi nhớ lại mọi chuyện. Bắt cóc, đúng rồi, nó đã bị bắt cóc.

Khẽ cử động tay, chân, nó phát hiện mình bị trói chặt ở dưới đất. Lại đưa mắt nhìn quanh nhà kho một lần nữa, nó phát hiện có một cái cửa sổ không cao gần đó.

Từ từ, trước hết phải cởi trói đã rồi mới hành động được.

Bỗng ở góc phòng có một cái gì lóe sáng dưới ánh trăng. Nó xê dịch lại gần rồi nắm lấy mảnh thủy tinh cắt dây trói.

Cửa nhà kho đó khẽ mở, một cô gái bước vào.

Nó nhìn kĩ thì phát hiện ra đó là Vân Nhi.

Cô ta làm gì ở đây? Cô ta đã bắt cóc mình ư?

Cô ta tiến lại gần, nắm chặt cầm nó rồi gần giọng:

– Chị muốn đầu lại tôi? Đừng mơ.

Nó khẽ thở dài rồi lên tiếng:

– Tôi ngồi thế này mỏi quá. Cô cho tôi dịch ra giữa phòng được không?

Không biết nó đề nghị như vậy có khiến cô ta tức không chứ? Không khéo nó lại bị giết bỏ xác ở đây thì khổ.

Nào ngờ, cô ta kéo nó ra giữa phòng, còn ngồi quanh chân trước mặt nó nữa chứ.

– Tự nhiên cô bắt tôi làm gì?

Nó lên tiếng trước phá tan bầu không khí tĩnh lặng trong nhà kho.

– Muốn nói chuyện.

– Bộ cô hẹn tôi quanh mình chính đại không được à mà lại làm như thế này? – Nó tròn tròn mắt hỏi cô ấy.

– Không thích. Nói chuyện như thế này tôi mới tìm được cảm hứng.

Cảm hứng cái đầu nhà cô. Tôi bị bắt như thế này lấy đâu ra cảm hứng nói chuyện với cô đây.

– Muốn nói gì nói nhanh đi. Tôi còn phải về nữa.

– Ai cho cô về? Khi nào giải quyết xong thì mới được về, nghe chưa?

Nó gật gật đầu. Nó tự nghĩ rõ ràng mình lớn tuổi hơn con bé này mà, sao nó làm như nó là chị hai mình không bằng vậy.

– Tôi muốn cô rời xa anh Nam.

Cô ta không vòng vo, vào thẳng chủ đề chính.

– Không thích. – Nó nhanh chóng trả lời. – Tôi có một thắc mắc.

– Cô nói đi.

– Sao tự nhiên cô thích Nam?

– Không phải thích mà là yêu.

– Ừ thì yêu. Tại sao vậy?

Cô ấy không chút suy nghĩ gì mà trả lời luôn.

– Cô còn nhớ lần đầu tiên tôi vào trường chứ? Lúc đó khai giảng mà tôi đi học muộn, chính anh ấy là người đã giúp tôi vào lại không bị mắng.

– Cái ánh mắt của anh ấy lạ lắm. Nó vừa lạnh lại vừa mang cảm giác an toàn nữa. Từ đấy tôi thích anh Nam.

– Hằng ngày, anh ấy có mặt ở đâu thì có tôi ở đó. Tôi làm giúp anh ấy mọi việc, anh cũng chỉ cảm ơn, chẳng nỡ nụ cười hay có thái độ gì khác.

– Mọi chuyện chỉ khác khi giữa học kì I, chị quay trở lại trường. Chị đứng đầu trong mọi hoạt động, chị là người mà ai cũng ngưỡng mộ, chị còn là bạn thân nhất của anh ấy nữa.

– Tôi dự liệu sẽ tỏ tình với anh ấy, bỏ qua lời can ngăn của tất cả các bạn bè. Chị biết lúc đó anh ấy nói thế nào chứ? Anh ấy nói rằng: “Cô cái gì cũng có đủ, chỉ là cô không phải cô ấy.”

Nó ngồi yên lặng lắng nghe những dòng tâm sự của Vân Nhi. Thì ra, cô ta cũng chỉ như mọi cô gái khác, vì tình yêu có thể bất chấp mọi thứ.

Đầu học kì I lớp 8, nó đi cùng với ba mẹ sang Pháp có việc nên giữa học kì, nó mới quay lại trường. Chẳng ngờ được rằng, khi nó đi lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy.

Giờ trong nhà kho rộng lớn này, chẳng còn tình địch hay kẻ thù, chỉ còn lại sự đồng cảm.

Cô ấy không xấu mà chỉ dựa dẫm quá nhiều vào cái thứ vô tri vô giác gọi là “ĐƠN PHƯƠNG” thôi.

Nó khẽ nói:

– Cô thật sự yêu anh ấy à?

– Ừ.

– Mặc dù anh ấy chẳng coi cô ra gì hết à? Mặc dù trong lòng anh ta chỉ có tôi?

Cô ấy im lặng, suy nghĩ. Đúng vậy, cô ấy đã lún quá sâu vào cái tình yêu gọi là “đơn phương” này rồi.

Buông tay? Có lẽ đã đến lúc rồi?

– Chị nghĩ rằng tôi nên từ bỏ?

– Tôi chẳng thể khuyên được gì cho cô cả. Mọi chuyện là ở cô quyết định hết thôi.

Cô ấy suy nghĩ một lúc rồi nói với nó:

– Đơn phương 2 năm, có lẽ đến lúc buông tay rồi. Tôi sẽ từ bỏ anh ấy nhưng chị nên nhớ rằng, một khi chị đã buông tay, tôi sẽ đến và chúng ta sẽ gặp lại. Lúc đó tôi sẽ không buông tay anh ấy ra nữa.

– Cô không sao chứ?

Nó hỏi khi thấy Vân Nhi có hai hàng nước mắt trên má.

– Không sao. Tôi cũng chẳng phải người phụ nữ máu lạnh. Tôi sẽ hết lòng khi yêu, tận tụy khi còn tình cảm. Chỉ là tôi thực hiện quá giỏi phương châm “cầm lên được thì đặt xuống được” thôi.

Cô ấy cời trói cho nó, để nó lại một mình, từ từ tiến ra cửa nhà kho rồi như thể quên điều gì đó, quay lại nói:

– Dù gì cũng xin lỗi chị vì chuyện đã làm. Tôi buông tay không phải vì chị hay anh Nam, tôi buông tay vì trong trái tim anh ấy không có chỗ cho tôi. Tôi thả đóng vai phụ trong chính cuộc sống của anh chị cũng không bao giờ hóa vai ác.

Cô ta nở nụ cười từ tận trái tim rồi đi.

– Cô cười nhiều vào. Trông cô cười rất đẹp đấy.

Nó nói với theo.

Sau khi thoát khỏi cái nhà kho bụi bặm đấy, nó chạy như bay về khách sạn. Thấy hần đứng ở cửa chờ mình, trong lòng nó dâng lên một nỗi xúc động.

Nó tiến tới ôm chặt hần. Hần ngạc nhiên xoay mặt nó lên rồi hỏi:

– Mày đi đâu vậy? Tao lo cho mày lắm đấy? Có phải do Vân Nhi không? Tao đã cảnh cáo cô ta rồi mà.

Nó ngước mắt nhìn hần. Cảm giác xúc động len lỏi trong tim mình.

– Mày nói đi. Có phải là Vân Nhi không?

Nó không trả lời, chỉ ôm chặt hần, vùi đầu sâu vào lồng ngực to rộng tìm kiếm một cảm giác an toàn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Quay Lại Nơi Xuất Phát

Sau khi đi chơi về, cô và anh phải lập tức bay sang Pháp.

Nó và hần sáng sáng lại nắm tay nhau bước trên con đường đến trường.

Nụ cười rạng rỡ, từng cái nắm tay vô tư làm tim cả hai cùng loạn nhịp.

Trục trục, cãi nhau thỉnh thoảng xảy ra nhưng làm sao có thể làm mờ đi cảm xúc của cả hai. Nó còn làm cho khoảng cách đó rõ hơn.

Rồi, cuộc vui nào cũng có lúc tàn. Chẳng mấy chốc đã đến lúc nó chuẩn bị đi.

Ba tuần?! Có quá ít để yêu thương nhau, bù đắp cho nhau những khoảng trống mà trước kia đã có hay không?

– Này bé! Sắp tốt nghiệp rồi, này định học đại học gì?

Hắn xoa đầu nó gọi.

– Cũng chưa biết.

Không phải là chưa biết mà là chưa bao giờ nghĩ đến. Nó đâu còn được ở đây nữa.

5 năm sau nó trở về, mọi chuyện sẽ như thế nào?

5 năm sau nó trở về, hắn có sống tốt không?

5 năm sau nó trở về, liệu hắn có còn... nhớ nó, đợi nó hay không?

– Này, tao bảo. – Nó khều khều hắn.

– Nói đi. – Hắn cầm mấy lọn tóc nó mân mê.

– Nếu... nếu tao đi xa một thời gian, mày sẽ đợi tao hay là... hay là mày sẽ đi tìm hạnh phúc mới?

Nói đến “hạnh phúc mới”, tim nó chợt thất lại. Sao lại có cảm giác như sắp tuột khỏi tay thứ gì đó vậy?

– Lần thứ hai mày hỏi tao cái này rồi đấy bé ạ. – Hắn nói.

– Thì mày cứ trả lời đi.

– Đương nhiên là tao sẽ đi tìm hạnh phúc mới rồi.

Nó như một cây xanh bị héo rũ, sụp mắt xuống.

– Mà hạnh phúc của tao là mày mà.

Hắn cười khi nói. Nó ngạc nhiên nhìn hắn.

Nói ra đương nhiên là dễ mà, đến lúc làm mới là khó. Ai biết lúc đó lòng dạ con người thay đổi như thế nào chứ?

Không phải nó luôn dành cho hắn niềm tin sao? Sao lại nghi ngờ hắn chứ?

Đúng rồi, hôm sinh nhật 15 tuổi, mẹ nó có nói là có cách để không phải đi nữa mà.

“Đính hôn...”

Hai chữ này như đâm thẳng vào tim nó. Với ai chứ? Nó sẽ đính hôn với ai?

Tối hôm đó, trong nhà của nó im lặng đến đáng sợ.

– Mẹ à, nói cho con đi.

Nó ngồi trên cái ghế đối diện mẹ nũng nịu nói.

Từ chiều về, nó cứ bám mẹ để mẹ kể cho một ít về hôn phu của nó.

Biết đâu, hắn ta cũng không tán thành cái hôn nhân này mà tha cho nó thì sao.

Nhưng mà, từ chiều, mẹ chỉ cho biết 1 thông tin duy nhất.

– Cậu ấy bằng tuổi con.

Nó ỉu xiu khi nghe thế.

– Mẹ à, con có biết hắn ta không?

– Rất quen thuộc là đằng khác.

Đuôi mắt mẹ nó ánh lên tia cười. Hình như mẹ rất tâm đắc với chàng rể kia thì phải?

– Nếu con đính hôn với hấn ta thì sẽ không phải đi sang Pháp nữa chứ?

– Ừ.

Mẹ nó gật đầu kiên định.

– Vậy con sẽ sang Pháp.

Nó quyết định làm mẹ nó sững sốt.

– Nhưng mà người này con rất quen thuộc. Con mà đi thì có thể hối hận đấy.

Mẹ nó vội vàng nói.

Nó thờ dãi nói với mẹ:

– Mẹ cũng biết con yêu Nam mà. Đầu thế vì ở lại mà đính hôn với người khác được chứ?

Mẹ nó chống tay lên trán rồi nói lại:

– Mẹ cũng không muốn ép buộc con. Con sẽ không phải đính hôn với người kia nữa.

Nó biết mẹ hiểu nó nhất mà. Từ xưa đến nay, mẹ chẳng ép buộc nó gì cả. Mẹ cho nó định quyết định và phải chịu trách nhiệm cho quyết định đó.

Thả mình xuống giường, nó bắt đầu tưởng tượng đến người bí ẩn đó.

Đề xem, đề xem...

Người đó chắc chắn rất đẹp trai, da trắng mịn. Tính khí chắc vui vẻ, hòa nhã. Những cái kiểu công tử như thế này mới lọt vào mắt xanh của mẹ nó được.

Nhưng với nó, nếu người đó là Nam thì nó sẽ rất biết ơn mẹ đấy.

Đang suy nghĩ vớ vẩn thì hấn bước từ cửa phòng vào.

Hấn từ từ tiến đến chiếc giường nó nằm rồi nói:

– Lộn oi, lộn, lại có mật thư mới này. Chuẩn bị đi đi.

Ba năm vừa qua, nó và hấn cùng nhau đi giải tất cả các mật thư vào cuối tháng.

Sau những bức mật thư là ảnh mà nó và hấn cùng nhau trải nghiệm.

Có bức nó cùng hấn đọc sách, nó và hấn cùng nắm tay, nó và hấn cùng ngắm hoàng hôn dưới chân suối,...

Bao nhiêu ảnh đẹp, vậy mà hấn chỉ chọn duy nhất có một ảnh làm ảnh nền điện thoại, còn phóng to để trong khung trước giường nữa chứ.

Đây là cái bức ảnh nó và hấn đứng dưới gốc cây anh đào đang nở hoa hôn nhau. Lúc đấy, mắt nó mở to, tròn tròn nhìn đáng yêu hết sức.

– Lần này đến lượt mày giải đấy.

Nó vơ vệt đồ vào túi rồi thay đồ.

Nó xõa tóc, mặc all black đôi với hấn. Lại còn đội mũ đen, cặp da đôi nữa chứ.

Chúng nó chẳng khác gì điệp viên cả.

– Địa điểm lần này rất hay. – Hấn xoa đầu nó nói.

– Ở đâu? – Nó hào hứng hỏi.

– Công viên thế kỷ, nơi tao và mày có mật thư đầu tiên đấy.

– Lạ thật.

Mặc dù nó có nhiều mặt thư nhưng chẳng cái nào trùng với nhau cả.

Giống như là...

Đi cả một quãng đường dài lại trở lại điểm xuất phát vậy?!

.....

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chia Tay

Đúng 11 giờ sáng, nó và hấn có mặt tại công viên. Nó đảo dác nhìn quanh một vòng rồi chỉ vào chỗ cưỡi ngựa gỗ, nói:

– Chơi cái này đi.

Hấn neho mắt nhìn chỗ nó chỉ rồi lại quay ra nhìn nó, phán một câu:

– Mày mấy tuổi rồi còn chơi cái đấy hả?

– Ba tuổi.

Nó giờ ba ngón tay mập mập ra trước mặt hấn, trả treo lại.

Hấn tặc lưỡi, tỏ vẻ không đồng ý nhưng vẫn tiến lại khoác vai nó đi.

Nó leo lên con ngựa gỗ màu hồng rồi kêu hấn lại:

– Mày không chơi à?

– Tao không trẻ con như mày. Tao ở ngoài giữ áo khoác cho.

Vòng quay bắt đầu quay chậm chậm. Bài nhạc “Một con vịt” được chú quản lý bật lên.

Nó như được quay về tuổi thơ, như cái lúc nó ba tuổi vậy.

Hồi ấy, bố mẹ nó không đi liên tục như vậy. Chủ nhật nào cũng dẫn nó đi chơi đó đây. Nhưng khi nó lớn, bố mẹ phải đi làm xa nên bên cạnh nó chỉ có ba mẹ Lưu và hấn thôi.

Lúc cô đơn vì ở trong nhà một mình, chỉ có hấn ở bên cạnh rồi vỗ nhẹ vai nó nói: “Nhi Nhi nè, cậu đừng sợ. Tớ sẽ bảo vệ cho cậu.”. Với một cô nhóc 7 tuổi, có một đứa bạn thân như thế thì đã là như cả thế giới rồi.

Ba mẹ nó lúc nào về cũng mang thật nhiều quà cho nó nhưng chẳng ai biết nó chỉ muốn ba mẹ đừng đi, hay chỉ cần ở nhà chơi với nó 1 ngày thôi. Vậy là đủ.

Như hiểu được tâm tư nó, cậu bé Hoàng Nam lúc đó chỉ có 7 tuổi dám cầm tờ 200 nghìn, đi xe buýt cùng nó vào công viên này, cũng ở vòng quay ngựa gỗ này, dắt tay nó lên trên rồi nói: “Ba mẹ cậu không chơi với cậu thì tớ sẽ chơi với cậu. Cậu đừng buồn nhé. Có tớ ở đây.”

Bây giờ, nó ngồi trên con ngựa gỗ, hấn ở bên ngoài chờ khi nó quay đến thì vỗ tay rồi mỉm cười trước nó. Thật hạnh phúc!

Nhưng cảm giác hạnh phúc đó tồn tại được bao lâu nữa?! Cuộc đời không phải sẽ tạo ra sóng gió để con người trưởng thành hơn sao?!

Nó từ từ bước xuống rồi chạy lại chỗ hấn, vui vẻ cười. Hấn lấy tay lau giọt mồ hôi trên trán nó rồi cưng chiều nói:

– Chơi nữa không? Hay tao dẫn mày đi ăn nhé?

Nó lắc lắc đầu rồi lại kéo hấn đi chơi các trò chơi khác.

Hôm nay coi như ngoài lề đi, nó chẳng cần ăn cũng được. Nhỡ đâu đây là buổi đi chơi cuối cùng thì sao?!

“Cứ mãi như vậy thì tình ta sẽ chẳng phai nhòa,

Và một thời gian sau em sẽ là cô dâu...”

Đang định lên tàu lượn thì điện thoại nó đổ chuông. Vuốt màn hình điện thoại, nó nói:

– Alo.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng âm rồi có tiếng:

– Tao, Thư nè.

Nó vui như bắt được vàng, ngồi xuống cạnh ghế đá rồi buồn tiếp:

– À, nhớ mày quá à. Sao lâu lắm rồi không gọi cho tao?

– Tao bận quá với cả lúc xong việc thì bên đó mày ngủ rồi. Mày khỏe chứ?

– Vẫn khỏe.

– À, bên cạnh mày có ai không? Tao có chuyện cần nói.

Nó chợt có cảm giác bất an. Nở nụ cười gượng gạo, nó đẩy hán đi mua đồ ăn. Hán cũng thấy nó khác lạ nhưng chỉ dặn dò nó vài câu rồi đi mua đồ.

– Mày nói đi. – Nó nói.

– Ngày kia tao về, đồng nghĩa với việc mày sẽ đi vào ngày kia đấy.

– Hà.? Tao tưởng còn 3 tuần nữa?

– Năn nay nhập học sớm hơn mọi năm. Tao chuẩn bị biệt thư riêng cho mày ở Pháp rồi. Chìa khóa vẫn để chỗ cũ nhé. Mà mày thế nào rồi?

– Thế nào là thế nào?

– Thì chuyện mày với thằng Nam đấy. Nó chưa biết à?

– Chưa biết.

– Mày định thế nào nữa?

– Chưa biết.

Nó chưa hoàn hồn lại với câu thông báo của cô.

Ngước mắt nhìn bóng dáng xa xa đó, mắt nó nhòe đi.

Chỉ còn 1 ngày. Nó phải làm gì bây giờ.

– Alo, alo. Mày còn ở đó chứ? Nhi Nhi?

Cô như thấy được sự trầm mặc, lên tiếng gọi nó.

– Tao nói này, mày phải giúp tao nhé.

– Đương nhiên rồi. Mày nói đi. – Cô đáp chắc nịch.

– Mày không được nói với nó tao đi đâu hết, chỉ cần nói tao đi chơi là được. Mày phải chăm sóc nó kĩ càng cho tao. Tao sẽ cố gắng để liên lạc về Việt Nam cách tháng. Và còn điều này, nếu nó tìm được ai nó yêu thật lòng và cũng yêu lại chính con người nó thì hãy giúp nó với người kia. Mày hứa nhé.

– Được rồi.

Càng nói về sau, giọng nó càng lạc đi. Sau khi cúp điện thoại nó vẫn không thể bình tĩnh được.

Hán thấy nó như vậy, hỏi vội:

– Mày làm sao vậy?

Nó chạy lại ôm chặt hần như thể sợ bị người ta cướp mất vậy. Nước mắt nó thấm đầm áo sơ mi hần.

– Mày không nói cũng được nhưng nín đi được chứ?

Hần nâng má nó lên rồi dỗ dành.

Nó không như lúc đầu, nhìn hần với ánh mắt xa lạ rồi buông một câu:

– Minh chia tay.

Hần im lặng một lúc rồi nói:

– Mày đùa quá trớn rồi Hạ Nhi.

– Tao không đùa. Tao xin lỗi.

Nó nói rồi quay mặt đi, tránh roi nước mắt.

– Sao lại thế? Tao đã làm gì sai? Tao đã làm gì? Tao xin lỗi mày mà. Tao xin lỗi. Xin lỗi.

Hần ôm nó vào lòng rồi nói.

Vùng vẫy một lúc thấy không có kết quả gì, nó giơ tay lên và...

‘Chát’

Lòng bàn tay vì tiếp xúc mạnh đồ ửng lên, đau rát. Hần cầm tay nó xoa xoa chỗ đồ ửng vừa đánh và nói:

– Mày đánh tao có thể rút lại lời chia tay đó thì mày đánh đi. Đánh đến khi nào mà mày cảm thấy đủ thì thôi. Chỉ xin mày đừng chia tay mà. Xin mày đấy.

Nó quay mặt chạy thẳng đi, chẳng để lại lời giải thích nào.

Sau khi về nhà, nó chạy lên phòng rồi khóa chặt hai cửa.

Khóc?! Lại khóc?

Hai lần. Vào ba năm trước lúc bắt đầu nó cũng khóc, kết thúc vào ba năm sau nó cũng khóc?!

Hôm sau, nó tránh gặp hần cả ngày. Nhốt mình trong phòng, nó mặc kệ lời nói của hần ở ban công, của ba mẹ ở cửa.

Hôm sau nữa, khi tỉnh dậy vào buổi sáng, hần thấy mảnh giấy màu hồng ở bàn học.

Ba chữ duy nhất ‘tao xin lỗi’ được viết lặp đi lặp lại ở mặt ngoài tờ giấy như chép phạt.

Bên trong, nét chữ mềm mại dần hiện ra, chứa đầy tâm tình.

“Đúng đó, em xin lỗi. Xin lỗi vì hôm qua đã đánh anh, xin lỗi vì hôm qua đã làm anh buồn. Em xin lỗi. Người xin lỗi phải là em chứ không phải là anh. Em nói vậy là có lí do chứ không phải em cố làm anh buồn đâu.

Anh yêu em như vậy, em lại chẳng thể làm gì để đáp lại tình cảm của anh.

Anh còn nhớ năm ngoái chứ. Lúc đó, em rất ganh tỵ với bạn bên cạnh vì bạn ý có người yêu biết xếp hạc giấy cho mình. Đêm đó, anh đã ngồi gấp cho em tổng cộng là 1001 con hạc đấy. Anh có biết em đã ngồi đếm ba lần không?

Còn nữa, anh còn nhớ cái lần mà anh và em đến thăm bọn trẻ chứ. Bé Xu cứ hỏi em rằng khi nào thì anh và em cưới nhau. Anh không biết lúc đó em ngại thế nào đâu. Mặt đỏ lừ lừ luôn ý chứ.

Cái hôm mà em kích ứng nặng, chính anh là người chăm sóc em? Khi không gắng gượng được nữa, chỉ có anh đến bên và chăm sóc, lo lắng cho em. Em nói ra, có thể anh không tin nhưng hình như ngay lúc đó, em đã thích anh.

Em đã hứa sẽ bên anh mãi mãi, vậy mà em lại thất hứa. Hư quá phải không anh? Anh đừng buồn cũng đừng giận em anh nhé.

...”

Rất nhiều, rất nhiều dòng tâm sự về quá khứ, về những kỉ niệm vui buồn được nó nhắc đến trong thư cặn kẽ.

Đọc đến dòng cuối, nước mắt của hần đã rơi xuống và cũng là động lực để hần bới tung cả thế giới để tìm cô bé đáng yêu của mình.

“... Nói gì đi nữa, em cũng vẫn ích kỉ anh nhỉ? Có lẽ, em sẽ chẳng tìm được ai yêu em hơn anh đâu. Em yêu anh. Mãi mãi.”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: 5 Năm Sau, Anh Vẫn Chỉ Yêu Mình Em

Vào mùa đông lạnh lẽo Trung Quốc, tại tòa nhà cao nhất của thành phố Bắc Kinh, tiếng gõ cửa phòng tổng giám đốc được truyền đến đều đều.

“Cốc cốc, cốc cốc.”

Đến tiếng gõ cửa thứ tư thì mới có tiếng nói được truyền ra.

– Vào.

Tiếng nói lạnh lẽo vang lên đâm thẳng vào tim người nghe. Một từ ngắn gọn, súc tích nhưng nghe lại chứa tính ra lệnh khiến người khác phải nghe theo răm rắp.

Cô thư kí bước vào, trên tay là bộ hồ sơ đồ. Cô thư kí ăn mặc rất kín đáo nhưng vẫn thanh nhã và lịch sự. Cả Hạ Nam trong truyền đây là cô thư kí ở lại lâu nhất bên cạnh tổng giám đốc lạnh lùng kia.

Chiếc ghế từ từ xoay lại. Trên ghế là một bóng dáng cao lớn, hai tay đan xen vào nhau toát lên vẻ đẹp lịch lãm. Hắn ta sở hữu đôi mắt nâu bóng như nhìn sâu người đối diện. Điều đặc biệt nhất là mái tóc màu xanh rêu lạnh rất đẹp.

Hoàng Nam xưa kia là một cậu nhóc nghịch ngợm bây giờ lại là kẻ ngồi trên ghế kia, chiếc ghế mà nhiều người mơ ước, tổng giám đốc của chuỗi công ty Hạ Nam.

– Hôm nay có việc gì không?

Hắn cất giọng lạnh lẽo hỏi cô thư kí.

– Dạ, có. Ngày hẹn ăn trưa với giám đốc Cá, đánh gôn với giám đốc Diên, ăn tối với giám đốc Hồng...

– Có thể hủy?

– Anh cũng biết mà. Em cố gắng để làm cho anh nghỉ ngày mai rồi đó.

– Thôi được rồi. Nốt hôm nay vậy.

Cô thư kí hiện giờ đứng trước mặt hắn không ai khác chính là Vân Nhi.

Thời điểm mà Hạ Nam vươn ra quốc tế cũng là lúc ghế thư kí của tổng giám đốc được thay đổi liên tục. Cô thì ổng ẹo, cô thì hờn hang, thật muốn xúc phạm người nhìn.

Vân Nhi vừa tốt nghiệp khoa Kinh Tế liền xin về Hạ Nam làm việc.

Qua nhiều năm, cô đã thay đổi không ít. Cô xinh hơn, ánh mắt được luyện trên thương trường bao nhiêu năm dần trở nên lãnh đạm hơn.

Bao nhiêu thứ thay đổi, duy chỉ có tình cảm cô trao cho hắn là không đổi, thậm chí còn hơn ngày trước.

Cô tưởng nếu ở bên hắn, làm mọi việc vì hắn thì hắn có thể yêu cô, nhìn về phía cô một lần. Nhưng mọi thứ chỉ là ảo tưởng. Từ đầu đến cuối cũng chỉ có cô chịu tổn thương để rồi tự thương cảm cho chính mình.

Cô hướng ánh mắt về phía hắn một lần nữa rồi nói:

– Anh vẫn quyết định đi à?

Hắn ngẩng đầu lên rồi nhìn cô, chậm rãi nói:

– Em thấy giống như anh nói đùa vậy à?

– Kể cả khi chị ấy không về, kể cả khi chị ấy không để ý đến anh?

– Đúng. Anh tự nguyện trao tình yêu đi, cũng sẽ tự biết mình làm thế nào để thu nó về. Nhưng, chỉ là, có thể cả đời này chỉ có thể trao đi chứ không thể thu về nữa rồi.

Cô im lặng không nói gì nữa. Thật là anh không để ý đến em dù chỉ một lần ư?!

Tuổi thanh xuân giống như một cơn mưa rào. Mưa dù to nhưng chúng ta vẫn như đứa trẻ, dù có ốm hay cảm, vẫn muốn đắm mình vào cơn mưa rào ấy.

Thỉnh thoảng vào bar uống rượu, trong cơn say, anh vẫn gọi tên chị ấy và những lời tâm sự muốn nói với chị ấy. Anh biết em khổ sở thế nào không?!

Những lần ốm hay say, anh đều tỉnh táo để biết rằng ai đang ngồi cạnh. Anh trút hết tâm sự của mình với chị ấy nhưng chưa bao giờ gọi ai bằng cái tên “Hạ Nhì” cả. Em vẫn chưa bằng chị ấy.

Nhiều lần tự thuyết phục mình cứ đi từng bước nhỏ thì sẽ đến đích nhanh hơn. Nhưng, chỉ lần duy nhất trong cơn mơ anh gọi tên chị ấy thôi, em ngã gục và lại quay về điểm xuất phát ban đầu.

Thật là yếu đuối?!

Liếc nhìn tấm ảnh ở trên bàn, là chị ấy và anh sao?!

Cái ảnh ở dưới gốc cây anh đào đỏ, hẳn lúc nào đi công tác cũng mang theo nhưng chưa một lần nào cô được nhìn thấy hết. Thoáng qua cũng chỉ là thấy cây anh đào cùng hai bóng người thôi.

Năm nào cũng vậy, vào ngày 24/2, hẳn dù ở nơi đâu trên thế giới cũng bay về Việt Nam.

Tình yêu của hắn dành cho nó lớn đến vậy sao?!

Cô u rú bước ra ngoài để lại hắn với đồng văn kiện cao chòng chát.

Hắn ngồi trên bàn làm việc suy nghĩ.

Cô bé à, giờ em còn nhớ tôi chứ?! Năm năm qua em sống thế nào?!

Hôm nay là sinh nhật em cũng là ngày mà 5 trước trước em rời xa tôi, chỉ để lại lá thư đó.

Em có biết em đã vô tình thế nào không?! Để tôi lục tìm cả thành phố nhưng cuối cùng chỉ dặn Thư nói với tôi em đi chơi.

Vốn dĩ, trái tim không đúc bằng gạch đá. Những tiếng nói cười, thờ dài của em, tôi giữ cho riêng mình, cất giấu kỹ rồi cứ ngỡ là quên nhưng không quên. Chúng luôn ở đó, một phần tình cảm đã trao đi, một phần nước mắt đã rơi xuống. Luôn tồn tại trong tôi, lâu ngày trở thành một vết sẹo phản chiếu sự trưởng thành đầy nông nổi.

Tôi cố quên em nhưng em cứ hiện lên trong tâm trí tôi. Những đêm mất ngủ dài đằng đẵng, những cơn hạc giấy đã xếp đến hơn 5000 cơn rồi. Sao em không trở về?!

Hàng vạn suy diễn cứ hiện ra trong đầu hắn rồi nối tiếp nhau.

Hắn đã phí 5 năm để đợi nó, liệu nó có biết?!

Có biết hắn đang đau khổ?!

Đang tự chúc mừng sinh nhật thứ 23 của nó?!

Chỉ muốn chạy đi tìm rồi ôm nó thật chặt trong vòng tay để chẳng ai có thể chia cắt nữa.

Rồi để nói với nó một câu:

“5 năm qua, mọi thứ giờ đã thay đổi. Duy chỉ có anh vẫn yêu mình em như ngày đầu tiên.”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Vì Một Người Mà Yêu Cả Thành Phố, Thậm Chí Là Một Đất Nước

Cổng sân bay quốc tế bất chấp trời tối hay ban ngày đều có những tay phóng viên chuyên nghiệp sẵn ở đó.

Đám phóng viên đó hôm nay đứng từ sáng chỉ để sẵn một tin duy nhất: “Tổng giám đốc chuỗi công ty Hạ Nam – một tay xoay chuyển cả sàn chứng khoán thế giới hôm nay lại về Việt Nam”

Sở dĩ dùng từ “lại” vì năm nào vị giám đốc này cũng về vào hôm nay, 23/2. Mấy lần đám phóng viên đó đứng canh từ sáng mà vẫn không lấy được tin gì nên đã canh trước một ngày ở đây.

Cổng không những không có ai ra về mà còn càng về tối càng đông nữa. Giờ đây, hai chữ “Hoàng Nam” như một hiệu ứng làm khuấy động cả giới chính trị và giới kinh tế, thậm chí là cả giới báo chí.

Có cả tập đoàn Hạ Nam trong tay nhưng để phát triển ra thế giới như bây giờ lại là chuyện không tưởng. Sau khi tiếp nhận Hạ Nam vài năm trước, công ty ngay lập tức đã sát nhập chuỗi công ty lớn Quang An – công ty nhà nó vào thành một. Từ đó, Hạ Nam luôn đi đầu về những bước tiến mới.

Xem ra, khi nó đi chơi chán về rồi lại bị quản dưới tay tổng giám đốc như hấn thôi.

Vào 12 rưỡi đêm, hấn bước ra từ phòng chờ sân bay. Hấn vừa đi mấy bước thì nghe thấy tiếng hét:

– Tổng giám đốc đến kìa. A a a...

Vệ sĩ lập tức đứng bao quanh hấn rồi đẩy đám phóng viên khỏi hấn.

Sao năm nay lại đông thế chứ?!

Hàng loạt câu hỏi được đặt ra như:

– Xin ngài cho biết tại sao năm nào ngài cũng về ngày này vậy?

– Xin hỏi tại sao ở Việt Nam cũng có công ty lớn thuộc Hạ Nam, sao ngài lại hay đi xa mà không về đây ạ?

– Xin hỏi... Xin hỏi...

Hấn đeo kính râm đất tiền vào mắt, lạnh lùng bước đi như không có việc gì. Chỉ đến khi một phóng viên lên tiếng đặt một câu hỏi như nhát dao đâm thẳng vào tim hấn, một câu hỏi mà khơi dậy cả quá khứ của người đó.

– Xin hỏi chữ “Nam” là tên của ngài, vậy chắc là chữ “Hạ” là tên của cô gái ngài thích ạ? Cô ấy giờ ở đâu, sống thế nào ạ?

Hấn nghe câu hỏi rồi khựng người lại. Nhân lúc đó, người phóng viên đó lần tới:

– Tôi nói đúng rồi ạ? Xin hỏi cô ấy tên là gì, có đang sống ở Việt Nam không ạ?

Sống thế nào ư?! Ngay cả nó hiện đang ở đâu hấn cũng không biết?!

Hấn cời kính râm trên mắt ra để lộ đôi mắt nâu bóng, sâu thăm thẳm, bước chân thoăn thoắt tiến về người phóng viên đó. Cả sân bay im lặng đến nỗi nghe thấy cả tiếng kim rơi trên sàn.

Khẽ mở đôi môi mỏng, hấn nói:

– Anh làm việc cho báo nào?

– Báo Vers le sud thưa ngài.

Cả sân bay nín thở. Ai cũng tưởng như người phóng viên đó đến số rồi mới hỏi như vậy.

Nhưng không, hấn chỉ tiến đến gần người phóng viên đó rồi nói:

– Anh muốn hỏi gì cứ nói.

– Dạ?

Người đó tưởng như nghe lầm bèn hỏi lại. Hấn chỉ cười khẩy rồi nói:

– Anh không muốn hỏi? Vậy tôi đi.

– Không ạ. Xin ngài dừng lại một chút.

Người phóng viên đó liền đưa cái máy ghi âm vào gần miệng mình rồi nói:

– Xin hỏi, chữ “Nam” là tên ngài, vậy còn chữ “Hạ” có phải tên của cô gái nào đó không? Cô ấy bao nhiêu tuổi, sống ở Việt Nam hay nước khác ạ?

– Chữ “Hạ” là tên của người con gái tôi yêu nhất trong cuộc đời này.

“Ồ”

Cả sân bay cùng kêu lên một tiếng. Hấn trước giờ chưa từng có ảnh trên báo nào, vậy mà hôm nay lại trả lời chuyện đời tư của mình.

– Cô ấy bằng tuổi tôi, nhỏ hơn khoảng 1 tháng, chính xác là 1 tháng 12 ngày.

Hấn nói đến đây rồi dừng một lúc.

Không lẽ lại trả lời rằng hấn không biết nó ở đâu, không biết nó sống thế nào?!

– Chẳng phải người ta thường nói vì một người mà yêu cả thành phố, thậm chí là đất nước sao? Chắc cũng biết lí do tôi không về Việt Nam mà lại hay đi các nước khác chứ?

Một lần nữa, cả sân bay lại rơi vào trạng thái im lặng.

Ánh mắt của hấn giờ đây linh động, thoáng ánh lên vẻ khỏ sở nhưng rất dịu dàng, cung chiều khi nhắc đến cô gái đó.

Hấn lại đeo kính rồi bước nhanh ra khỏi sân bay, tránh để cảm xúc dâng trào trong lòng.

Cô bé à, nếu em đọc được bài báo này, em phải trở về Việt Nam gặp tôi đấy!.

Em có biết tôi mệt mỏi, khỏ sở đến mức chỉ muốn buông xuôi tất cả không?!

Ngoài sân bay, mặt trời cũng đã bắt đầu mọc. Từng ánh nắng bắt đầu chiếu xuống mặt đất, xóa tan sương mù.

Chiếc xe thể thao trắng cứ nhắm hướng thẳng mà lao đến, chẳng biết điểm dừng là đâu.

Hấn lái xe về nhà cũ. Tắm rửa xong, hấn bước ra ngoài ban công quen thuộc. Kí ức cũ như một đoạn phim tua chậm dần dần hiện ra.

.....

– Đã không biết trèo thì đi bằng cửa ý. Chân ngắn mà thích trèo leo vớ vẩn. Nhờ đâu ngã xuống thì tao phải làm sao. Đúng là... Lần sau tao cấm mày không được trèo nữa nghe chưa hả. Tao thấy mày trèo một lần nữa thôi thì chuẩn bị đốt mấy cái ảnh vớ vẩn trong phòng mày đi.

...

Nó len lén đứng ngoài ban công phòng hấn thì thấy hấn cúp điện thoại.

Lạnh quá. Nó run run muốn bước vào cửa nhưng lại sợ.

– Mày sắp chết cóng rồi còn không vào đi.

...

Rón rén bước ra lan can, nó nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

Sao vừa nãy ở một mình không thấy sợ mà bây giờ nổi hết cả gai ốc lên thế này?

Là hấn, hấn vẫn ngồi đó. Trên khuôn mặt là mấy giọt nước mắt chưa khô. Chiếc khuyên tai kim cương vẫn ánh lên ánh sáng lẻ loi trong bóng tối.

.....

Ban công vì lâu ngày không sử dụng nên bám bụi dày đặc. Hấn cầm cái khăn lau lớp bụi đi rồi vịn tay nắm, mở cửa nhìn về ban công nhà bên kia.

Sau khi nó đi, hấn chỉ ở 1, 2 tháng rồi dọn ra ở riêng tại chung cư. Cánh cửa ban công nhà nó cũng được đóng đinh cẩn thận.

Có phải khi mọi thứ trở thành quá khứ, đều bị bám một lớp bụi dày đặc khiến ta vô tình quên đi mất?!

Ba mẹ Luru cùng ba mẹ nó – ba Quang Bình và mẹ Phạm An đã rủ nhau đi du lịch quanh thế giới từ năm ngoái, bây giờ chưa về nữa.

Hôm nay, chỉ có hấn ở trong căn nhà này, lạnh lẽo, cô đơn, trống trải như 5 năm qua hấn vẫn tự mình chịu đựng.

Hấn cầm chìa khóa xe trên bàn rồi ra khỏi nhà.

Những góc ngách nhỏ, những quán cà phê yên tĩnh hay là những quán ăn ồn ào vội vã, hấn đều dừng chân lại. Hấn ngó nghiêng, ăn thử một ít rồi trầm tư lại như nhớ về quá khứ, nhớ về người con gái đó.

Rồi chiều đến, hấn đến hiệu bánh ngọt mua một chiếc bánh sinh nhật. Hấn đi đường dài trên đường cao tốc đến công viên thể thao.

Hấn lặng lẽ ngắm nhìn những cặp đôi yêu nhau ra vào công viên, những đôi bạn thân sánh bước bên nhau.

Những người đó có thể không giàu như hấn nhưng đổi lại, họ được hạnh phúc. Còn hấn, có tất cả nhưng lại chỉ dám đứng một bên ngắm nhìn hạnh phúc của người khác để rồi ghen tỵ.

Một ngày kết thúc nhanh chóng. Màn đêm lại được buông xuống.

Một ngày lại qua. Một năm nữa em xa tôi. Vậy là đã 5 năm 2 ngày.

Tôi thật ngốc nghếch phải không?! Phải chăng tôi đợi em là sai ư?! Tôi chờ đợi hạnh phúc của cuộc đời mình là sai?! Trớ trêu thật.

Giờ đây chỉ còn lại hấn cùng những ánh đèn sáng lẻ loi, cô độc trong bóng tối.

Hấn chậm chậm khởi động xe ra khỏi công viên. Năm nay sẽ phải cố gắng hơn mọi năm, tự phải chống đỡ một mình. Hấn tự thầm nhủ như vậy cho đến khi...

Một bóng dáng quen thuộc đi từ cổng công viên ra ngoài. Quen thuộc đến nỗi, ngay cả ở trong mơ, hình bóng ấy vẫn luôn xuất hiện, luôn ám ảnh tâm trí hấn kể từ 5 về năm trước.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mây*, *Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: 5 Năm Qua, Ai Sống Đau Khổ Hơn Ai?!

Hấn gặp nó lần đầu tiên sau 5 năm nó đi Pháp lại là trong công viên vắng vẻ này.

Lúc này, nó mặc một chiếc váy màu xanh nước biển chéo vai mà hấn tặng lúc sinh nhật làm nổi bật lên nước da trắng ngần.

Quả đúng như câu nói “ai rồi cũng khác”, nó xinh hơn, lạnh lùng và mang một vẻ trưởng thành trước cái tuổi 23 đẹp đẽ.

Mái tóc đen mượt giờ là một mái tóc xoắn đuôi nhẹ được nhuộm thành màu xanh rêu tung bay trong gió.

Thật sự không biết là trùng hợp hay cố ý, hấn và nó cùng để một màu tóc – màu xanh rêu lạnh.

Nhớ cái hôm đó, hấn đi tìm nó suốt, may mà có Thư và Phong bên cạnh an ủi và động viên hấn mới có thể vượt qua được.

Bây giờ, Thư và Phong lại qua Pháp lo chuyện công ty, hấn lại gặp nó ở đây giống như 5 năm trước. Vậy có phải khi Phong và Thư về, hấn lại phải rời xa nó không?

Lo sợ?!

Đúng, lo sợ, hấn đang lo sợ sẽ mất nó?!

Nó đưa mắt nhìn một vòng xung quanh công viên. Chẳng phải Thư đã nói rằng mỗi năm vào sinh nhật nó, hấn đều mua bánh kem và mang lại đây sao? Sao hôm nay lại không thấy?

Thật sự không thể tưởng tượng nổi nó đã sống như thế nào trong 5 năm qua.

Chuyện gì rồi cũng phải qua đúng như quy luật xoay vần của cuộc sống. Nó có thể sẽ bước ra khỏi thời kì “để tang tình yêu”, tái hòa nhập vào cuộc sống hiện tại. Nhưng, chỉ một chút liên quan đến quá khứ, một dáng đi của người qua đường giống hần, một bài hát, một mùi hương thôi cũng đủ khiến hồi ức ùa về, trái tim lại một lần nữa đau quặn.

Hần ngồi ở trong xe, nhìn cô gái bé nhỏ kia rồi cười vì sự đáng yêu đó.

Thực sự là đã lớn mà cứ như con nít vậy.

Hần cứ lặng im nhìn cô bé đó. Từng cử chỉ, dáng vẻ của nó được hần thu vào tầm mắt.

Bỗng, một ánh sáng từ phía đối diện lóe lên trong nháy mắt.

Hần chỉ kịp chạy ra khỏi xe rồi hét to:

– Cẩn thận.

Cô bé nhí nhảnh giờ đây nằm bất động trong vũng máu. Người tài xế vội vàng quay đầu xe, chạy mất hút.

Hần tiến lại chỗ nó rồi bế thốc nó lên, liên tục nói:

– Nhi Nhi, em tỉnh lại nhìn anh đi.

– Anh còn chưa gặp lại em, chưa chào hỏi em. Còn nhiều rất nhiều điều anh muốn nói với em mà.

Hần vừa chạy đến bệnh viện vừa gọi tên nó.

Ngoài phòng cấp cứu, hần đi đi lại lại. Một y tá chạy từ phòng cấp cứu ra nói với hần:

– Tổng giám đốc, cô bé ở trong này bị chấn thương ở đầu. Chúng tôi chưa biết khi nào cô ấy tỉnh nữa.

– Chết tiệt, chết tiệt. Mấy người mau làm cho cô ấy tỉnh lại.

Hần gào to. Cả hành lang bệnh viện như đứng hình nhìn hần.

– Tôi đi thay đồ. Khi trở lại, tôi muốn cô ấy tỉnh ngay lập tức. Nếu không cho tôi ngày chính xác cô ấy tỉnh đi. Cho các người đứng 15 phút, chưa có thứ tôi cần thì chuẩn bị cuốn gói về nhà đi. Rõ chưa?

– Dạ...dạ...vâng...

Cô y tá run run không đứng vững, tựa người vào tường. Làm việc ở Hạ Nam, lương cao thật, chế độ đãi ngộ tốt thật nhưng mà những lúc như thế này, một vài người chỉ muốn về nhà mách mẹ thôi.

Cô và anh từ Pháp vừa nghe tin hần gặp nó rồi nó nhập viện thì lập tức bay lại về Việt Nam.

Cô chạy vội vào phòng bệnh, bước đến cái giường nó đang nằm nắm tay nó. Lia mắt nhìn cả phòng một lượt thấy bóng dáng quen thuộc, cô lại gần và nắm hần một cú đau điếng.

Sau cái tát của nó 5 năm về trước, chưa có ai dám đánh hần cả.

Hần đang trong tình trạng ngẩn ngơ lại bị một cú đấm như vậy thì ức chế, gào to vào mặt cô:

– Mày đang làm cái trò khỉ gì vậy hả?

– Mày gặp nó ở đâu?

Cô lạnh lùng hỏi một câu không liên quan.

– Kệ tao.

Hần vẫn còn ức chế vì cú đấm vừa rồi, ngớ lơ không thèm trả lời câu hỏi của cô.

– Tao đi tìm nó 5 năm, vậy mà nó thành thói đi chơi vậy đó? Mày không biết vì nó tao đau khổ như thế nào đâu?

Đau khổ?! Hần tưởng một mình hần đau à?!

Hần đang lôi cái việc đẩy ra làm như cao lắm à? Hần dám dùng mấy cái việc đẩy để so sánh với Nhi Nhi của cô đấy à?

Năm năm qua, ai cũng thay đổi. Cô cũng chẳng phải ngoại lệ, tính tình trở nên lạnh nhạt hơn. Nhưng, chỉ cần lần nào đến tên nó, cô đều không tự chủ được.

Cô nắm chặt hai tay, đấm cho hấn phát nữa rồi gào to trong phòng:

– Mày đang bắt đầu học cái thói nhỏ mọn và tính toán của ai đấy?

– Mày dám dùng mấy việc còn con con đấy ra để cho tao thấy sự cao cả và vĩ đại của mày à? Lúc đấy, chẳng ai bảo mày đi tìm nó cả nhưng mày có chịu nghe không? Mày tự nguyện, là tự nguyện được chứ?

– Tao nhìn lắm mày rồi. Mày chẳng biết gì cả, chẳng biết một thứ gì liên quan đến Nhi Nhi cả. Mày nghĩ rằng nó đang sống yên ổn, có một tình yêu đẹp mà tự dung lại bỏ đi du lịch ư? Chỉ có kẻ ngu mới không nhận ra tình yêu của nó dành cho mày thôi.

– Nó đi là vì mày, vì hạnh phúc của nó và mày đấy. Mày biết nếu nó cố chấp ở lại thì nó sẽ phải đính hôn, sẽ vĩnh viễn không được bên mày không? Nó thà xa mày 5 năm chứ không thể xa mày cả đời được.

– Nếu mày trách nó, mày nên xem lại những thử thách, đau khổ mà nó phải trải qua một mình bên đó đi. Tiếp tục để tao thấy mày làm đau nó một lần nữa, tao sẽ tự tay đem nó ra khỏi mày. Nhớ kỹ đấy.

Cô càng nói về sau càng nhỏ rồi cuối cùng để lại lời cảnh cáo và đi mất.

Hấn đứng ngẩn người ra đấy, chẳng suy nghĩ được gì cả.

Đính hôn?! Ai là người đính hôn với nó?! Là thằng nào?!

Hấn đã làm gì vậy chứ? Hấn đã trách móc nó ư? Hấn đã lấy cái gọi là nhớ mong bé xíu để so sánh với sự đau khổ trong 5 năm qua của nó ư?

Hấn đâu thể ngờ rằng nó lại chịu uỳ khuất, đau đớn trong thời gian dài đó.

Hấn xót xa, tự hứa sẽ không làm nó đau khổ thêm lần nào nữa, sẽ làm nó vui vẻ.

Nhưng, mỗi người có một cách nghĩ riêng và khác nhau. Người ta còn thường nói “lời nói gió bay”, “nói” và “làm” là hai khái niệm khác nhau hoàn toàn.

Đâu ai biết trước tương lai, cũng đâu ai hứa trước cuộc đời. Phải vượt qua sóng gió mới đến được những tháng ngày hạnh phúc.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thật Tốt Quá Vì Anh Ở Đây!

Ba ngày sau đó, hấn liên tục ở trong bệnh viện với nó.

Công việc ở công ty đều được giao cho Vân Nhi. Chỉ có những việc quan trọng hấn mới mở cuộc họp qua máy tính xách tay.

Buổi tối hôm đó, hấn như thường lệ ngồi ở đầu giường tâm sự với nó.

– Nhi Nhi nè, có một điều anh vẫn luôn thắc mắc suốt 5 năm qua. Em sống có tốt chứ? Có đơn, buồn bã hay đang vui vẻ? Anh thật sự rất tò mò đó.

– Em có biết anh luôn mong chờ ngày được gặp lại em không? Anh nghĩ anh sẽ hận em, hận em vì đã rời xa anh, chối bỏ tình cảm của anh. Nhưng không, trong sâu thẳm, anh vẫn yêu em. Anh chỉ cần nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của em là anh đã mãn nguyện lắm rồi.

– Có đúng như Thư nói, anh chẳng biết gì về em cả? Anh thật ích kỉ, vô tâm đúng chứ? 5 năm qua anh cứ nghĩ mình là cao cả, chung tình đợi em nhưng chờ mãi đợi mãi, 5 năm qua, liệu có bằng 1 năm em xa anh?

Từ hôm tai nạn xảy ra, sức khỏe nó cũng dần hồi phục.

Nó cũng thường nhắc với hấn chuyện cũ nhưng tuyệt nhiên không bao giờ nhắc đến khoảng thời gian 5 năm trước.

Nó muốn giấu, hấn cũng không hỏi đến.

Chỉ có một điều lạ, từ 6 giờ tối trở đi, hôm nào nó cũng ngồi trầm tư trước cửa sổ. Vào thời điểm này, nó chẳng nói với ai điều gì, kể cả Thư.

Nó ngồi yên, lặng lẽ ngắm ra ngoài cửa sổ. Phòng của nó nằm trên tầng 7, thuộc phòng VIP của bệnh viện.

Từ đây có thể ngắm toàn cảnh thành phố. Những ánh đèn như sao xa, những dòng xe nối đuôi nhau vội vã chạy. Từ chỗ nó nhìn hết như một dải ngân hà phát sáng.

Hấn đã mời các bác sĩ giỏi nhất để khám cho nó. Kết quả tóm gọn lại chỉ có mấy câu:

“Cô bé này có một khoảng thời gian khổ sở, điển hình là 5 năm trở lại đây và vào 6 giờ tối trở đi. Bóng đen này như một cục đá, nó đè ép cô bé, buộc cô bé phải nhớ đến, phải đối diện với nó. Cô bé cần trút hết những tâm sự cho ai đấy, cần sẻ chia nhưng hình như là không có ai để cô bé tin tưởng cả. Nếu làm thế, tôi tin cô bé có thể bình thường lại.”

Không ai có thể để cô bé tin được?!

Anh?! Anh không đáng để em tin tưởng ư?!

Các cảm xúc chỉ gói gọn trong một chữ... ĐÁNG.

Hấn cho người đi điều tra nó đi đâu, sống như thế nào nhưng chỉ nhận lại được một số 0 tròn trĩnh.

Bị dồn vào đường cùng, hấn lại phải hỏi Thư.

Tiếng điện thoại của Thư vang lên, rất nhanh được bắt máy.

“Mày gọi gì?”

Giọng cô lạnh lẽo vang lên.

– Tao muốn gặp mày. Mày đang ở đâu?

Hấn nói, giọng dường như có chút áy náy.

“Summer South, 7 giờ tối.”

Cô nhanh chóng quyết định thời gian, địa điểm gặp rồi cúp máy.

Hấn khẽ tiến đến giường nó rồi vuốt mái tóc dài, nói:

– Xin lỗi, anh có chút việc bận. Anh sẽ về sớm, em ở nhà ngoan nhé.

Nó chẳng biểu hiện gì, ánh mắt vẫn nhìn ra phía cửa sổ.

Summer South, đúng như cái tên của nó. Nó mang một vẻ đẹp mà chỉ mùa hè phía Nam mới có.

Tiếng chuông gió của cửa hàng vang lên, theo sau đó là một vô gái vô cùng xinh đẹp.

Cô tiến đến bàn của hấn ngồi rồi gọi đồ uống.

Hai người cứ ngồi yên lặng nhìn nhau như để thử thách sự kiên nhẫn. Cuối cùng, hấn phải hỏi:

– Xin lỗi vì hôm đó đã to tiếng với mày. Mày có thể cho tao biết 5 năm vừa rồi Nhi Nhi sống thế nào không?

Ngoài trời, mưa đột nhiên đổ ầm xuống. Những hạt mưa nặng trĩu, gió rét thít gào từng đợt.

Màn mưa trắng xóa, như muốn xóa nhòa khoảng cách giữa hai ta!.

Trong quán, hai người vẫn bình thản nói chuyện. Càng về sau, sắc mặt càng biến sắc, hấn phải gào to:

– Đủ rồi, đủ rồi.

– Thế vẫn chưa là gì đâu? Mày nghĩ mày biết được bao nhiêu về cái chỗ đấy?

– Cảm ơn mày đã cho tao biết.

Hấn đứng dậy trả tiền nước rồi đi vào giữa màn mưa.

Nước mưa thấm đầm áo hần, dính chặt vào người. Lúc này, hần đâu còn tâm trí để ý những việc còn con ấy nữa, hần đã đặt toàn bộ tâm trí vào cô bé ấy, vào khoảng thời gian 5 năm trước, vào những lời nói của Thư về chốn không người, chốn đào tạo quái vật ấy.

‘Mây nghĩ mây biết được những gì về chỗ ấy? Mây tưởng chỗ ấy cỏ mát, cây xanh à? Chỗ ấy thực chất tối tăm, âm u, nằm sâu trong rừng hiểm trở.’

‘Đối với nó, 18 năm sống dưới sự bảo bọc của bố mẹ. Vậy mà giờ đây, bạn bè nó không thể tin rằng một mình nó phải tự xách ba lô lên và đi qua một đất nước hoàn toàn mới, tự chống chọi với mọi cám dỗ thử thách, tập sống một cuộc sống tự lập mà không người thân bên cạnh...’

‘Nhưng rồi cũng có những lúc cạm bẫy, sóng gió đến. Nó phải tự chống chọi một mình. Nó biết không có ai cứu nó ngoài bản thân nó cả!’

‘Đi như vậy là khi đồ bệnh, tự lết đi mua thuốc uống, tự nấu tô mì tôm ăn tạm. Nó vẫn phải đến đèn, tập luyện từ sáng đến tối mịt. Con sốt lên tới đỉnh điểm, nó lâm vào mê man. Vậy mà khi tào canh thời gian gọi nó, nó vẫn nhanh chóng tỉnh táo bắt máy để nói chuyện rồi cười: “Mây không phải lo cho tào. Tào vẫn khỏe, vẫn tốt.”’

‘Nó tập võ cùng võ sư, xương cốt tay chân muốn rã rời ra mà cũng chỉ biết tự xoa bóp cho mình. Tập luyện thực tế, nó bị cành cây, gai cọ cào rách cả tay. Vậy mà nó vẫn không nghĩ, không để ý đến. Lúc đầu thì thấy rát nhưng càng về sau, khi tinh thần đã tôi luyện, nó chẳng còn cảm giác gì hết, chuyên tâm vào tập luyện.’

‘Có một lần, vào nó gọi tào vào nửa đêm, lúc đang nói chuyện bỗng tào nghe thấy tiếng đồ vỡ, lúc sau đã thấy điện thoại cúp rồi. Mây biết tại sao không? Vì người huấn luyện đã phát hiện nó gọi về Việt Nam. Mà cái tin tức nó nghe được duy nhất của mây trong lúc đấy là: “Tóc Nam vừa nhuộm màu xanh rêu lạnh đấy mây. Đẹp cực luôn ý.” Chỉ vì cái tin đấy, nó đã phải đứng trong đèn cả ngày mà không ăn gì hết.’

‘Chủ nhật một lần được nghỉ, nếu là tào, tào sẽ ngủ trưa hết ngày luôn. Nhưng mây có biết nó bảo gì không? Nó bảo: “Việc tào không dám làm nhất là ngủ trưa, vì sợ nếu như ngủ một mạch đến 6, 7 giờ tối, khi tỉnh dậy trời đã tối mịt rồi, lúc đó sẽ luôn có cảm giác như mình bị cả thế giới bỏ rơi vậy. Sự cô đơn trong khoảnh khắc đó được phác họa một cách vô cùng rõ ràng và sắc nét.”’

‘Nó – một con người sống nội tâm, khép kín, lúc nào cũng muốn thu mình vào thế giới riêng của nó. Qua 5 năm đi như vậy, nó bắt đầu trở nên tự lập hơn. Nó quen dần với cuộc sống không có bố mẹ người thân bên cạnh, nó biết tự chăm sóc cho bản thân, phân biệt người tốt kẻ xấu. Nó tìm được ý nghĩa thật sự của cuộc sống, lạc quan hơn, quý trọng những người xung quanh hơn.’

‘Mây phải biết quý trọng nó đấy. Nó chịu khổ như vậy là vì mây, một phần là vì tào. Lúc đấy tào mà đi, không biết tào còn trở về được không nữa?!’

Nó đã chịu đau khổ như vậy mà hần lại không biết gì.

Hần khẽ đẩy cửa vào phòng bệnh. Lê bước từng bước chân chậm rãi đến bên, hần chạm vào mái tóc mềm mại ấy. Xanh rêu lạnh – anh thích màu này chỉ bởi vì chữ lạnh.

Ngắm nó một lúc, hần khẽ nói:

– Muộn rồi. Sao em không ngủ?

Vừa nói hần vừa bế nó lên giường, đắp chăn kỹ càng rồi đi tắm.

Nó thiêm thiếp vào giấc ngủ. Trong mơ, nó không ngừng nhìn thấy cảnh người huấn luyện bắt nó ở trong rừng vào trời tối để chữa bệnh sợ bóng tối. Đối với ông ta, người giỏi nhất là không sợ gì cả.

Bốn phía tối om. Xung quanh chỉ còn tiếng côn trùng kêu vo ve cùng tiếng lá cây xào xạc.

Một mình cô bé ở trong rừng. Không có gì phòng thân, không có ai bảo vệ. Cô bé cảm thấy thật tuyệt vọng!

Nó nằm trên giường bệnh màu trắng. Mồ hôi túa ra làm ướt cả một mảng đệm. Nó giãy giụa như muốn thoát ra khỏi cánh rừng tối ấy.

Bỗng, một cánh tay được chìa ra. Nó vội nắm chặt bàn tay ấy như vớ được phao cứu sinh.

Nó hét lên một tiếng rồi nặng nhọc mở hai mi mắt. Ánh sáng chiếu vào mắt, bóng người đó chập chờn trong mắt.

Nó nở nụ cười rồi chìm vào hôn mê.

Thật tốt quá vì anh ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mây, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Với Lại, Với Lại... Em Nhớ Anh

Sáng sớm hôm sau, nó tỉnh lại. Bàn tay nó nằm trong tay hắn.

Chợt thấy bàn tay nhỏ bé động đậy, hắn vội vàng mở mắt. Khẽ chạm tay vào mặt nó, hắn xốt xa hỏi:

– Hôm qua anh thấy em mệt lắm. Em không sao chứ?

Nó lắc lắc đầu rồi nói:

– Em muốn ra viện. Em muốn về nhà.

Hắn nghe nó nói thế cũng đồng ý. Đợi nó đánh răng rửa mặt xong, hắn xuống làm giấy xuất viện.

Hắn đưa nó đến gara lấy xe. Trên đường đi, hắn hỏi nó:

– Em định ở đâu?

– Nhà em.

– Bố mẹ em với bố mẹ anh đi du lịch rồi. Em đến chung cư của anh nhé?

– Ừ.

Nó trả lời qua loa rồi lại tiếp tục im lặng.

Đến nơi, hắn mở chìa khóa rồi đưa cho nó chìa dự phòng.

– Đây là chìa của em.

Nó đón lấy rồi bước vào nhà.

Căn hộ được sắp xếp theo phong cách Châu Âu hiện đại. Từng món đồ nhỏ đều tinh tế.

Nhưng, cái không khí thoáng có mùi cô đơn, lạc lõng phảng phất. Phòng bếp, phòng ăn dường như mới tinh dường như chưa đụng chạm gì hết.

Nó bất giác hỏi:

– Anh ở đây bao lâu rồi?

– Khoảng 5 năm trước.

Vào khoảng thời gian nó đi sao?!

Nó tiến đến ôm chầm lấy hắn từ phía sau, thủ thỉ nói:

– Xin lỗi.

Hắn bất ngờ rồi cũng xoay người lại ôm lấy nó. Phát hiện nó khóc, hắn dỗ dành:

– Hôm đó, em viết thư xin lỗi rồi còn gì. Ngoan nào, đừng khóc.

Hắn ôm chặt nó trong vòng tay ấm áp. Nó như giọt nước tràn ly, khóc thật to.

5 năm, lần đầu tiên nó khóc!.

Sự cô đơn đã chạm tới mức cao nhất!.

Nó buông hắn ra rồi đi tới một căn phòng có cửa màu hồng. Nó hỏi:

– Phòng này của ai vậy?

Hắn nở nụ cười bí hiểm rồi nói:

– Em thử mở ra xem.

Nó mở cửa phòng màu trắng sữa ra. Bên trong được bài trí như căn phòng hồi trước ở nhà.

Từ gấu bông, giấy dán phòng đến chiếc giường cũng y hệt.

Nó quay ra nói:

– Giống hệt phòng của em lúc ở nhà.

– Ủ. Đây vốn là phòng của em mà.

Nói rồi hấn đẩy nó vào trong rồi đi nấu cơm.

Nó tiến tới tủ quần áo. Thật đầy đủ. Từ quần áo đi làm đến quần áo ngủ cũng được hấn xếp gọn gàng.

Nhưng mà, nhìn mấy bộ đồ ngủ đi. Hình Doraemon, hình Hellokitty,.... còn cả cái váy ngủ trắng toát, xòe ở dưới đuôi nữa.

Hấn coi nó là trẻ con à?!

Nó cười rồi cầm một bộ đi tắm.

Đến giữa trưa, mùi đồ ăn phảng phất khắp nhà. Nó từ trong phòng ngó đầu ra ngoài nhìn hấn.

Hấn lúc này đang nấu ăn. Một tay cầm thìa, một tay cầm củ su hào, ngang eo còn có một chiếc tạp dề hình Batman nữa.

Thấy nó lấp ló ở cửa phòng, hấn giơ tay vẫy vẫy nó, nói:

– Lại đây.

Nó lon ton chạy lại rồi ngồi ngay ngắn ở ghế.

– Anh không đi làm à?

– Chiều nay.

– Cho em đi với.

Hấn thực không muốn nó đi tí nào. Một phần vì hấn không muốn nó mệt, một phần cũng là không cần nó phải làm. Lẽ nào một tổng giám đốc như hấn lại không nuôi nổi nó?!

– Em đến làm gì?

– Ủ thì em đến xem, đến chơi, đến ăn, đến ngủ, đến nghỉ,....

Hấn bật cười vì lý do trẻ con đấy.

– Ở nhà làm mấy việc đó không phải vui hơn à?

– Em không thích. Với lại, với lại,....

Nó càng nói đầu càng cúi thấp, tưởng chừng như sắp chạm đến bát nước canh.

– Với lại sao?

– Em nhớ anh.

Nó nói xong ba từ ấy thì mặt đỏ như cà chua chín. Nóng, nóng quá!.

Hấn bật cười rồi xoa đầu nó:

– Vậy ăn nhanh lên. Ngay từ đầu em nói ra có phải đỡ tốn thời gian không?

– Em no rồi.

Nó bỏ bát cơm xuống, chạy thẳng vào phòng.

Xem nào, ngày đến công ty đầu tiên nên mặc gì đây? Áo phông, quần jean: quá bụi; school-chic: quá trẻ con....

Giờ ngắm đi ngắm lại mới thấy, sao tủ quần áo của nó toàn đồ cho trẻ con thế này?!

Nó ăn đành mặc sơ-mi trắng với chân váy xòe đen, chân đi cao gót đen vậy. Mai nhất định phải đi mua lại quần áo.

Chiếc xe đưa có hạn nhanh chóng trở đôi trai xinh gái đẹp đến công ty.

Hắn vút chìa khóa xe cho bảo vệ rồi nắm tay nó dắt vào.

Cả công ty nhìn theo hắn rồi bắt đầu ồn ào:

“Giám đốc lâu lắm mới về, lại còn dắt thêm cô gái nào nữa vậy?”

“Chuẩn bị có sự kiện gì nên giám đốc mới về à? Cô mau kiểm tra lại lịch trình cho tôi đi.”

“Cô ta là ai vậy? Nhìn xinh xắn, đáng yêu quá.”

“Chắc lại là cô tiểu thư nào đấy thôi? Nghe nói giám đốc chỉ yêu cô gái là bạn thân của mình.”

Hắn đưa mắt quét một vòng đại sảnh. Hàng nghìn cái miệng im bật, tay chân bắt đầu làm việc trở lại.

Vào đến văn phòng, hắn chỉ giá sách rồi nói với nó:

– Em ra kia đọc sách nhé. Anh phải đi họp.

– Bao giờ anh họp xong?

– Lâu lắm rồi anh không về trụ sở chính nên chắc sẽ lâu lắm. Em mệt thì cứ vào phòng trong kia ngủ nhé. Không được nghịch ngợm lung tung đấy.

– Em không phải trẻ con mà. Anh toàn mua quần áo trẻ con cho em, lại còn sơn phòng màu hồng nữa.

– Biết rồi. Khi nào em thích anh sẽ mua quần áo mới rồi sửa lại phòng cho em được chưa? Giờ thì ngoan đi, anh đi họp.

Hắn nói rồi hôn vào má nó, tiến ra cửa.

Nó đi lại đến chỗ giá sách đó, cầm tùy tiện một quyển lên xem.

Ánh hoàng hôn bắt đầu buông dần xuống. Trong phòng, chồng sách nó đọc cũng chồng lên cao ngất. Vậy mà, cuộc họp cũng chưa xong.

Nó ngó đồng hồ, 5 giờ 30 phút. Còn nửa tiếng nữa, bệnh nó sẽ tái phát. Hôm nay, nó nhất định không để chuyện ấy xảy ra.

Cô thư kí cầm cốc sữa vào trong phòng, đưa cho nó rồi quay mặt đi thẳng.

– Cô có vẻ không thích tôi nhỉ?

Nó lên tiếng hướng về cô thư kí kia nói thẳng.

– Ủ. Thì sao?

Cô ta lên tiếng trả lời lại. Trên đời, cô ta chỉ sợ 4 người, bố mẹ, giám đốc và thư kí riêng của hắn – Vân Nhi. Hướng hồ, nó chỉ là một cô gái lạ, sao cô ta phải sợ?

– Nhưng tôi nhớ đây mới là lần đầu tôi gặp cô mà?

Ngay từ lúc bước ra khỏi thang máy, cô ta đã nhìn hắn với một ánh mắt dịu dàng nhưng kho thấy nó, mắt cô ta trở nên sắc hơn, giao hoạt.

– Vì tôi thích tổng giám đốc. Tôi làm việc ở Hạ Nam đã 5 năm, chỉ hy vọng anh ấy để ý đến tôi. Nhưng anh ý chỉ đi qua rồi dặn tôi mang sữa vào cho cô thôi. Anh ý còn không nhìn tôi một cái nữa. Còn cô, cô nghĩ cô là ai? Không danh không phận mà lại được ở cạnh anh ý, lại được anh ý chăm sóc như vậy à?

“Không danh không phận” ư?

Nó tự cười chế giễu mình. Đúng, không danh không phận như nó có quyền gì ở lại với hắn chứ?

Như chú mèo nhỏ bị người khác trêu giỡn, nó nói:

– Cô, cái đồ xấu xí kia. Ngực sắp chảy dài đến nách rồi kia, mũi thì tẹt dí như bị ai dẫm vào, môi thì dày như hai quả chuối hột, mắt lồi ra như mắt cá vàng, chân tay dài lổng khổng như xúc tua bạch tuộc ý, cãi nhau với cô thật hạ thấp cái đẹp của tôi. Cô nghĩ cô có tư cách gì để đứng ở đây với tôi? Hả? Hả?

Cô ta nghe nói xong, cả người run bần bật lên. Nhân lúc có cốc sữa ở đây, cô ta hất thẳng vào mặt nó.

Nó đương nhiên có thể xử lý tốt nhưng đôi khi, giả ngu cũng có cái lợi.

Nó giả vờ ôm mặt khóc, chạy ra khỏi cửa phòng thì đâm sầm vào người hấn.

Hấn thấy người nó ướt sũng, vội vàng lấy khăn ướt lau cho nó:

– Em làm sao vậy? Không phải lúc đi vẫn khô ráo sao?

Hấn đương nhiên biết chuyện gì xảy ra. Nhưng bảo bối muốn diễn, tại sao hấn lại không tham gia được?

– Hu hu hu... Nhân viên của anh bắt nạt em.

Nó vừa gào to vừa chảy nước mắt. Nhìn bộ dạng đáng thương như này, ai mà không động lòng cho được.

Hấn nghiêm giọng, nói với cô thư kí:

– Cô muốn cuốn gói về vườn à?

– Dạ không ạ.

Dáng vẻ lúc trước của cô ta biến mất, thay vào đó là bộ dạng run rẩy không đứng vững.

– Anh đừng đuổi cô ta.

Nó nói rồi nói nhỏ vào tai hấn gì đấy. Hấn lại quay ra bảo với thư kí:

– Lần sau cô không được như thế nữa. Tôi sẽ cho Vân Nhi về chỉ lại cho cô.

Cô ta run run ra ngoài, không quên liếc nó một cái.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đến Lượt Em Bảo Vệ Cho Anh

Thư kí mới ở cạnh hấn có 5 năm mà đòi đấu với nó à?

Còn mơ nhé!.

Trên đường về, nó vẫn nghĩ đến câu nói của cô thư kí đó.

Cô ta nói một phần cũng đúng, đã chia tay từ 5 năm trước thì làm gì còn danh phận gì ở cạnh hấn. Chỉ còn cái mác ngoài là “bạn thân” thôi mà! Lại trở về với đúng thực tại của nhiều năm trước.

Hấn lái xe thấy nó ngồi sau trầm ngâm gì, tưởng nó lại bị bệnh cũ, vội vàng hỏi nó:

– Em không khỏe à?

– Không có.

Nó buồn thiu, ngã người xuống ghế sau. Mái tóc dài xõa tự nhiên trùm lên mặt nó.

Hấn từ gương chiếu hậu nhìn xuống. Hình như nó không để ý chứ nó hết cái bệnh trầm tư gì gì đó rồi thì phải. Hấn chợt nhớ ra điều gì, nói với nó:

– Em ở đây lúc ốm ăn gì?

– Hào hảo.

– Em bị kích ứng mà?

– Ban đầu ăn thì bị kích ứng thật. Càng về sau ăn nhiều rồi quen, hết kích ứng thôi. Với lại không ăn cái đấy em cũng không biết cái gì. Ở một mình ngại nấu nướng lắm.

Nói chuyện phiếm với nhau một lúc cũng đến nhà. Nó lao vào phòng đi tắm rồi lại ăn cơm.

Mấy ngày gần đây nó không ăn thì ngủ, không ngủ thì ăn. Mãi như thế nó cũng trở thành lộn.

Nó tốn thời gian và công sức đi học không phải chỉ để sử dụng cho việc ăn và ngủ như vậy.

Vào bữa cơm tối đó, nó gấp miếng cơm lại nhìn hấn, gấp miếng thức ăn lại nhìn hấn. Hấn hết chịu nổi nói:

– Em muốn nói gì?

– Không có gì hết.

Nó mồm nói thế chứ cứ một lúc lại nhìn hấn.

– Em có nói không? Không nói thì đừng bảo là anh không hỏi nhé.

– Em muốn đi làm.

Nó hít một hơi thật sâu rồi nói.

Hấn đang ăn nghe thấy thế bèn nói:

– Được. Em muốn làm gì? Thư kí riêng, quản lí riêng, hay cái gì đó riêng cho anh?

Có phải nó đi học nhiều quá, nghe chửi nhiều nên giờ tai hơi có vấn đề không? Sao mà nó nghe ra cái gì cũng riêng hết vậy?

– Em không muốn làm mấy cái đó. Với lại em cũng không thích làm việc trong công ty.

– Vậy em muốn làm gì? Làm ở đâu?

Hấn hỏi dồn dập nó. Lời đã đến cổ họng mà sao nhìn cái bản mặt khó ưa này lại bay đi thế không biết?

– Hắc đạo. Em muốn làm việc trong đấy.

Đến nước này kiểu gì cũng chết. Vậy trước khi chết, nói ra nguyện vọng cuối cho thanh thản đã. Có chết cũng không luyến tiếc gì cả.

– Em có biết mình đang nói gì không?

– Biết. – Nó gật đầu chắc nịch.

– Anh không cho phép.

Hấn đã nghe 5 năm qua nó sống như thế nào rồi. Người không ra người, ma không ra ma. Vậy bây giờ được giải thoát, nó lại đâm đầu vào chỗ đấy lần nữa.

5 năm, quá đủ để hấn đau rồi. Có phải bắt hấn nhìn người con gái mình yêu gặp chuyện thì mới được đúng không?!

– Sao lại thế? Anh vô lí thế nhờ?

– Vô lí, anh vô lí á? Đúng, anh không cho em đi đấy. Bảo anh vô lí cũng được, anh không cho phép em đi.

– Anh chẳng có quyền gì cấm em cả. Bạn trai không, vợ chồng lại càng không. Em tôn trọng nên mới xin phép anh, quyền quyết định vẫn là em, là em. Chẳng ai có quyền quyết định thay em cả.

Hấn sững người lại trước câu nói của nó.

“Chẳng có quyền gì. Bạn trai không, vợ chồng lại càng không. Chẳng ai có quyền quyết định thay em cả.”

Nó như nhận thức được câu nói của mình là quá đáng. Nhưng, lời đã nói như bát nước đổ đi. Nó làm sao có thể thay đổi, làm sao có thể rút lại.

Nó chạy vào phòng khoá cửa lại, bỏ lại hấn vẫn đứng ngoài bếp.

Buổi tối đó, căn nhà chưa lúc nào lạnh lẽo âm u như thế này. Ngoài trời đã lạnh, trong nhà nhiệt độ cũng chưa có dấu hiệu tăng lên.

Hắn dọn dẹp bát đĩa xong vào thẳng thư phòng làm việc. Chồng văn kiện cao chồng chất mà đầu óc người làm cứ để trên mây vậy.

Nó vô tình quá rồi. Mặc dù biết là nó lớn lên, biết là vô tình hơn, lạnh lẽo hơn nhưng sao không thể thích nghi được. Hắn chỉ muốn nó mãi chỉ là đứa bé con nghịch ngợm, nhí nhảnh suốt ngày bám đuôi hắn thôi.

Suy nghĩ mãi cũng chỉ là một mớ tơ vò, hắn quăng hết mọi thứ trên bàn rồi bỏ vào phòng ngủ.

Hình như từ khi nó về, hắn ít uống rượu và hút thuốc hơn hẳn.

Hắn thích nhất là rượu Bacardi. Cái cảm giác uống vào nó nâng nâng, quên hết đi những chuyện buồn phiền thì chỉ có rượu mạnh mới làm được.

Nó nằm trong chiếc giường cạnh phòng hắn. Phòng tối om, chỉ có trần nhà được quét bằng sơn dạ quang tím và xanh như dải ngân hà vẫn tiếp tục phát sáng.

Nó nhắm mắt một lúc bỗng thấy trống trải. Sống một mình ở Pháp cũng được mà, sao tự nhiên về đây, gặp hắn, cảm giác không muốn xa rời cứ vây quanh lấy nó?! Nghĩ thế nào nó lại cầm gối ôm chạy sang phòng hắn.

Hắn đang ngồi đọc sách thì thấy một vật nhỏ kéo kéo vạt chăn rồi chui vào, vòng tay qua eo mình thì bất ngờ lắm. Hắn lên tiếng hỏi:

– Sao em lại ở đây?

– Không ngủ được.

Hắn nghe nó nói thế thì bỏ quyển sách trong tay xuống, lật người ôm lấy nó.

– Ngủ đi. Ngoan.

– Em nói rồi mà. Em không phải là trẻ con.

– Quá trẻ con chứ còn gì nữa. Em như vậy sẽ quen hơi đó. Mai sau không có anh em sẽ không ngủ được đâu.

– Anh sẽ bỏ em đi à?

– Sẽ không.

Hắn đáp chắc nịch, vòng tay ôm nó chặt hơn.

“Sẽ không.”

Chỉ hai từ đơn giản mà làm nó trong chăn cười khúc khích suốt.

– Em vẫn muốn đi làm.

– Anh thật sự không muốn cho em đi tí nào luôn ý. – Hắn thở dài.

– Em học như vậy không phải về đây để chơi đâu mà. – Nó ngồi dậy từ trong chăn bỗng bắt đầu phân tích cho hắn. – Anh xem nhé. Em đi thì anh sẽ không phải vất vả nữa này, anh sẽ không bị thương nữa, em sẽ bảo vệ cho anh.

Câu này nói trong phim Hàn nó hay xem nghe thật tình cảm mà sao nó nói ra nghe chẳng lọt tai gì hết.

– Lẽ nào anh không bảo vệ được cho em?

Hắn cười khò.

– Anh bảo vệ cho em nhiều rồi, lần này, đến lượt em bảo vệ cho anh.

Nó vòng tay qua, thom chọt cái vào má hắn.

Hắn mỉm cười rồi lại thở dài.

Nó nhìn thấy bèn hỏi:

– Anh sao vậy?

– Anh có một người bạn. Sau khi biết em đến sống cùng anh, cô ấy tỏ vẻ không đồng ý. Anh có giải thích cho cô ấy rằng anh vẫn yêu em như 5 năm

trước nhưng cô ấy lại bảo bây giờ đã không danh không phận rồi, làm gì còn cái gì để chứng minh nữa. Anh khổ quá, Nhi Nhi à.

Lời nói đó, có được xem là tỏ tình không?!

Nó nghĩ nghĩ rồi quay qua bảo hấn:

– Có nghĩa cô ấy bảo em không là gì của anh hết à?

– Ừ.

– Vậy thì, cô ấy sai rồi. Em là người yêu anh mà.

Hấn như bị kích động, ngồi thẳng dậy hỏi lại nó:

– Vậy có nghĩa là em đồng ý bắt đầu một khởi đầu mới với anh à?

– Đúng vậy.

Một khởi đầu mới, một chặng đường mới đang chờ chúng nó phía trước.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mây, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lời Hứa Hẹn Đến Trọn Đời

Sau nhiều năm dưới sự lãnh đạo của cả ba người, tổ chức đã được gộp lại và quản lý chung, đứng đầu là hấn và Phong.

Tên gọi đã được đổi thành Hắc Ngà Bang, đứng đầu trong thế giới đêm bây giờ.

Nó mặc quần áo bó màu đen, chân đi đôi guốc, tiếng bước chân gõ lạch cạch trên sàn.

Hấn đi bên cạnh nó, mặc đồ màu đen luôn, chân đi đôi giày Geobasket.

Tòa tập trung của Hắc Ngà Bang là một căn nhà rộng. Có vườn để tập luyện, phòng chia thành các phòng rõ ràng như phòng bắn súng, phòng võ,... còn có cả phòng nghỉ cho người ở lại nữa.

Nó vừa đi vừa cầu nhàu:

– Nhà gì mà to gớm. Đi mỗi hết cả chân luôn ý. Em lại đi guốc nữa, đau chân quá.

Hấn nghe nó than rồi bước nhanh về phía trước, chìa tấm lưng rộng ra, bảo:

– Em lên đi, anh cõng.

Nó hón ha hón hờ nhảy lên lưng hấn, vừa nghịch tóc hấn vừa hát.

Hấn đem nó vào căn phòng to nhất ở giữa nhà. Vừa bước chân vào cửa, đồng loạt mọi người cùng đứng lên rồi hô to:

– Chào bang chủ.

Ngay lập tức một bóng đen lao đến ôm lấy ôm để nó. Hấn mặt đen lại, quát to:

– Buông ra thằng hâm này.

Cả gian phòng sững sờ trước thái độ của hấn. Xưa kia, hấn nổi tiếng là điềm tĩnh, chưa có việc gì làm hấn tức giận cả. Bây giờ chỉ là một cái ôm với người con gái bên cạnh hấn thôi vậy mà hấn đã nổi đóa rồi. Xem ra vị trí của cô gái này trong tim hấn chẳng nhỏ chút nào.

– Ô! Em chào anh.

Tuấn buông nó ra, niềm nở chào hỏi hần.

Hần kéo nó ra sau mình rồi bảo:

– Còn chưa nói gì à?

– Em quên mất.

Nói rồi Tuấn quay ra nói với mọi người ở giữa phòng:

– Mọi người chú ý. Đây là Hạ Nhi, chị hai cũng là bang chủ mới của Hắc Ngà Bang. Về sau, chị ý sẽ chịu trách nhiệm về mọi việc ở đây.

Cả gian phòng đồng thanh lại lần nữa.

– Chào bang chủ.

Một số người là ở bang của nó hồi xưa nên rất kính nể nó. Ngay lập tức nó nhận ra ngay, cả đám lại ùa lên trước nói:

– Chào chị hai. Chị đi đâu lâu quá trời luôn.

– Chào chị. Chị càng ngày càng xinh nha.

Nó tiến lên ôm từng người một. Vốn dĩ mấy người đó toàn con gái nên hần chẳng nói gì. Nhưng đến khi gặp mấy người bang của hần, hần lập tức đứng ra không cho ai chạm vào người nó.

– Này, anh có phải hơi quá đáng rồi không? Lâu lắm rồi em mới gặp bọn họ mà.

Nó gào lên sau lưng hần.

– Không cho phép.

Nói rồi, hần ghé sát vào tai nó nói nhỏ:

– Anh cho em ôm mấy người kia là quá đủ rồi. Ôm nhiều quá anh tổn thất lắm.

– Em tổn thất liên quan gì đến anh, của em mà.

– Của em là của anh. Đây là tài sản chung.

Nó cứng miệng, không cãi lại được. Hình như khi đi học về, nó mất khả năng cãi nhau rồi thì phải, toàn cãi cùn không à?

Tuấn chờ nó và hần cãi nhau xong thì tiến đến khoác vai nó, nói:

– Chị hai, vừa gặp nhau rồi, tiếp theo là phải đi nhậu.

Nó nhìn hần như muốn dò xét ý kiến. Thấy hần chỉ nhún vai, nó cũng gật đầu đồng ý.

Mười giờ đêm tại quán nhậu Chân Cẳng, một dãy bàn toàn con trai, chỉ có duy nhất một người con gái ở đầu bàn.

– Nào, dô. Chúc mừng chị hai lên chức bang chủ.

“Một hai ba dô, hai ba dô, hai ba uống...”

Cứ vào ba phút lại có một lần tung hô nó. Khoảng nửa tiếng sau chỉ còn lại nửa bàn ngồi tiếp tục uống nhưng đã xay mềm rồi.

Nó cũng ngà ngà say, đầu dựa hần vào người hần nhưng vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra mình ở đâu. Đối với hần, mấy chai rượu nồng độ cồn còn con con ấy thì có gì đáng say. Bình thường hần toàn uống Bacardi 75,5° mà tận mấy chai mới say, uống mấy thứ này chắc sáng mai vẫn đủ tỉnh táo để lái xe về nhà mất.

Thấy nó ở trong ngực đã gục hần rồi, hần mới nâng nó dậy, vác về nhà. Cô nhân viên quầy thấy hần đi, bèn gọi lại:

– Này anh, vậy còn mấy người ở đây thì sao?

Hần quay lại chỉ trả lời một câu:

– Tôi chỉ chịu trách nhiệm về cô bé này, còn tất cả chi phí và mấy người còn lại do cái thằng mặc áo tím ngồi kia chịu trách nhiệm, anh ta tên Tuấn, vợ anh ta tên Hà.

Nói rồi ôm nó trong ngực đi thẳng.

Đến cửa căn hộ, nó bắt đầu ngo nguậy, rục rịch trong lòng hần.

Hần để nó vào phòng ngủ rồi đi tắm. Sau khi tắm xong, ra ngoài đã chẳng thấy nó đâu. Hần tìm quanh phòng, ra đến ngoài thì phát hiện nó ở trong bếp.

Hần khẽ tiến tới hỏi:

– Em làm gì vậy?

– Pha nước chanh uống.

Nó ngước lên nhìn hần.

Ánh đèn trong bếp mập mờ, không rõ ràng. Cô bé ấy lại mặc quần áo bó sát, mắt to tròn, sáng như sao, không chút gọn sóng nhìn hần. Giọng nói vốn ngọt ngào lại có thêm rượu làm tăng phần mềm mại. Không khí trong bếp thật mờ ám!

Hần cố gạt bỏ suy nghĩ ấy trong đầu, đưa nó ra phòng khách ngồi.

Được một lúc, nó thiếp đi, hần để nó ở đấy, đắp tạm cái chăn rồi trở vào bếp.

Sau khi dọn dẹp xong, hần quay trở lại với nó. Hần ngồi lặng lẽ ở trước mặt nó rồi ngắm nó.

– Anh à, em nhớ anh lắm đấy.

Bỗng nó thốt lên một câu nói làm hần giật mình. Tưởng cô bé thức giấc, hần vội vàng nhìn đi chỗ khác, tránh không để cô bé phát hiện ra mình đang ngắm nó.

– Đúng vậy, em rất là nhớ anh.

Phát hiện cô bé nói mớ, hần thở phào nhẹ nhõm.

– Em tò mò về Việt Nam thay đổi như thế nào sau 5 năm? Tò mò về anh sống như thế nào, có tốt không?

– Có nhiều lần, em từng nghĩ nếu anh có người yêu mới thì sau khi em về sẽ thế nào? Em sẽ cũng đưa một thằng về, cũng bảo là người yêu em. Nhưng anh biết không, không ai có thể thay thế được anh trong trái tim em.

– Anh biết tại sao em lại có màu tóc ấy chứ? Vì em nghe nói ai mới nhuộm tóc màu này, đẹp trai ơi là đẹp trai nên bất chấp bị phạt, em đã chạy khỏi đền và nhuộm một màu in hệt như anh luôn. Thật ngốc nhỉ?!

Hần bắt giác cười cười. Hần luôn mong chờ một ngày chính nó sẽ nói về mái tóc này cho hần nghe. Nghe Thư kể chẳng xúc động như nó kể gì cả?

– Em về đây vào sinh nhật em vì em chỉ biết hôm đấy anh sẽ về thôi. Em không biết lịch trình cụ thể của anh, nếu không em đã tìm anh và cho anh bắt ngờ rồi.

– Nhiều lần em tự nghĩ anh yêu em vẫn như ngày đầu tiên hay tình cảm đó chỉ là cảm xúc nhớ mong như hai người bạn lâu không gặp? Anh chưa từng nói với em ba từ ấy, ba từ thiêng liêng ấy. Em rất muốn nghe.

Nó nói giọng nhỏ dần rồi chìm hần vào trong giấc ngủ.

Ba từ thiêng liêng ấy ư?

Đối với hần, ba từ thiêng liêng đó không chỉ đơn giản là bày tỏ tình cảm mà còn là hứa hẹn. Hứa hẹn với tương lai.

– Nếu anh nói bây giờ, sáng mai em sẽ quên ư?

Trả lời hần chỉ là những tiếng thờ đều đều.

– Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em. Vậy anh trả đủ cho em bốn lần rồi nhé.

Hần bế nó vào giường rồi đặt nó xuống. Khẽ hôn vào trán nó, hần thì thầm bên cạnh tai nó:

– Còn năm nay lời hứa hẹn của anh là: “Anh sẽ mãi mãi yêu em”.

Một lời hứa hẹn cho năm nay, cũng là một lời hứa hẹn bên nhau mãi mãi, đến trọn đời.

(Còn tiếp)

Chương 47: Cầu Hôn

Tối hôm đó, nó nhốt mình ở trong phòng cả ngày, ở ngoài cũng chẳng có động tĩnh gì hết. Bình thường giờ này không thấy nó hẳn phải chạy đi tìm nó rồi chứ?

Bây giờ tối, cả thành phố ngập chìm trong ánh đèn, tiếng còi xe máy và ô tô liên tục kêu tạo nên âm thanh vội vã đến không ngờ. Nó nằm trên chiếc ghế ngoài ban công, trực tiếp nhìn xuống từ tầng 30 của toà nhà.

– Nhi Nhi à, anh về rồi.

Tiếng hẳn gọi nó vang vọng khắp cả căn nhà. Thì ra là về muộn, làm nó tưởng nó bị bỏ quên rồi chứ?

Hắn mở cửa phòng, tiến vào phòng.

– Hôm nay mình ăn ở ngoài, anh đặt bàn rồi, em chuẩn bị đi nhé!

– Em không muốn ra ngoài vào hôm nay.

Nó né tránh hẳn. Cứ như vậy, không sớm thì muộn nó cũng sẽ dựa dẫm vào hẳn rồi hẳn sẽ rời bỏ nó, nó phải làm sao?

– Đi đi, anh đảm bảo em sẽ vui.

Hắn một tay lấy y phục, một tay đẩy nó vào nhà tắm.

Đương nhiên là sẽ vui. Vì để có buổi tối hôm nay, hẳn đã tốn không biết bao nhiêu cây nến, bao nhiêu hoa hồng làm cho nó vui. Đêm nay, thật sự là một đêm khó quên.

Nó bước ra từ nhà tắm. Hẳn ngạc nhiên trước vẻ đẹp của nó.

Chiếc đầm màu đỏ rượu trễ vai làm toát lên nước da trắng như men sứ. Tóc nhuộm xanh rêu lạnh được nó búi lên cao, vài sợi rũ xuống vai, gây tạo nên vẻ mê hoặc hiếm có. Y hệt một thiên sứ nhưng nét mặt không cười mà mang một vẻ buồn man mác.

Hắn tiến lại gần rồi nói với nó:

– Em đẹp lắm. Nhưng vẫn còn thiếu một cái gì đấy.

Nói rồi hẳn đưa tay lên cổ, đeo cho nó chiếc vòng cổ khắc chữ “NYNRN” thay cho chiếc vòng có chữ “N” mua ở Đà Lạt vào năm năm trước. Hẳn tưởng nó đã vứt đi nên không hỏi, tự nhiên hôm nay lại thấy xuất hiện lại. Dù sao đi nữa, đó cũng chỉ là một vật thuộc về quá khứ cũng đến lúc thay cái mới thuộc về tương lai rồi. Chiếc vòng cổ toả sáng lấp lánh trên cổ cô bé.

Hắn giơ tay lên chạm vào làn da trắng đó, nói:

– Hoàn hảo rồi. Em cười cái coi.

Nó miễn cưỡng nở nụ cười.

Đến cửa nhà hàng, hẳn để lại xe và chìa khoá cho bảo vệ, nắm tay nó bước vào.

Trong nhà hàng tối om, chỉ có những ánh nến ở dưới nền nhà tạo thành một lối đi. Hẳn đột nhiên buông tay nó ra. Thấy bàn tay bị buông lỏng, nó nói:

– Nay, anh đi đâu đấy?

Thấy không có người trả lời, nó đành bước tiếp về phía trước. Đây cũng là nhà hàng của hẳn, sẽ không có gì bất trắc xảy ra giống như trong rừng đầu.

Càng tiến vào trong, ánh nến càng ít, đổi lại là những tia sáng từ màn hình điện tử phát ra. Nó bước vào một căn phòng treo chữ “Nếu chọn anh, em hãy bước vào đây.”

Sau khi bước chân vào căn phòng đó, nó sững sờ, hai tay che miệng tránh hét lên thật to.

Người đàn ông nó dành cả cuộc đời để yêu thương đang đứng trước nó, tay cầm một bó hoa hồng to.

Màn chiếu bắt đầu có tiếng nhạc phát ra:

“Every time you walk into the room got me felling crazy,

Shock my heart boom boom.

Any other boy would stare but me, I look away cause you’re making me scared.

Try not to breathe 1 2 3, try not to freak when you look at me.

Gotta make you move but I freeze, you don’t have clue what you do to me.

Girl, you make me shy, shy,shy. You make me run and hide, hide, hide...”

Trong nhạc nền, từng hình ảnh được đều đặn chiếu trên màn hình, từ những bức ảnh lúc nó chụp chừng bước đi đến những hình ảnh nó và hân chia tay rồi quay lại đều được ghi lại cận kề.

Những hình ảnh đẹp đó luôn luôn có một cô bé thích chạy nhảy, chơi đùa, luôn luôn có một cậu bé đứng đằng sau bảo vệ và lo lắng.

Hân tiến đến gần, phả hơi nóng vào mặt nó rồi quỳ một gối xuống. Ánh mắt thâm tình nhìn nó nói:

– Nguyễn Hạ Nhi, em có nguyện ý sẽ yêu anh, bên anh đến khi đầu bạc không?

Nó xúc động gật đầu rồi ôm chặt lấy hân.

Trong cái khoảnh khắc này, thế giới chỉ có riêng hai người, thế giới chỉ tồn tại một tình yêu đẹp giữa nó và hân, không ai có thể chia cắt.

“Bóp bóp bóp.”

Hai nhà phụ huynh từ trong bóng tối bước ra, vỗ tay đôm đốp.

Nó xấu hổ lấy hai tay che mặt, núp phía sau hân.

– Con trai, mẹ đã giúp con cưới vợ về nhà. Con phải cảm ơn mẹ cho xứng đáng nhé.

Mẹ nó trêu chọc. Nó như nghe được điều gì khác lạ, hỏi:

– Thế là sao hả mẹ? Vậy có nghĩa là con không phải đi lấy người kia đúng không mẹ?

– Vẫn phải lấy.

Mẹ nó gật đầu chắc nịch.

– Sao lại thế hả mẹ? Mẹ định cho con hai tay hai thuyền à?

– Vì vị hôn phu từ đầu đến giờ là Nam.

Nó bất động một lúc rồi mới kích động nói:

– Thật à mẹ? Trời ơi, vui quá à. Nhưng khoan đã, nói thế là mẹ gạt con à?

– Mẹ gạt con khi nào? Con bé này hay thật.

– Mẹ... Thôi bỏ đi.

Nó phát phát tay.

– Mà mẹ gả con cho Nam, con phải chăm sóc cho nó tốt nhé, không được bắt nạt nó đâu đấy.

Nghe sao giống mẹ nó gả con trai đi lấy chồng chứ không phải con gái đi lấy chồng nữa rồi. Mãi rồi không hiểu hân là con mẹ hay nó là con mẹ nữa?!

– Mẹ à, con không hiểu nổi ai là con mẹ nữa. Con hay hân?

Nó chỉ thẳng tay vào mặt hân.

– Không được hỗn, ăn nói cho cẩn thận. Là anh, anh. Hiểu chưa con bé này?

Mẹ nó vừa nói vừa cốc mấy phát vào đầu nó.

Sau buổi tối hôm đó, chỉ còn gần một tuần là đến đám cưới.

Nó thuộc tít người “nước đến chân mới nhảy”. Đến bây giờ mới bắt đầu lo mọi việc.

Sáng đi thử áo cưới, đặt bàn chuẩn bị tiệc, chiều tối thì làm bù để nghỉ kết hôn. Thật là, biết thế ở nhà cho rồi. Nhưng nhờ nó làm cùng, lượng công việc của hắn cũng giảm đi đáng kể.

Tối hôm trước đám cưới một ngày, nó đi từ trụ sở chính ra đã gần nửa đêm rồi.

Hai mắt điu vào nhau, nó lơ đãng đi trên con đường vắng về về nhà.

Sao lại cứ có cảm giác có người đi theo sau chứ nhỉ? Nó bắt giắc đi nhanh hơn, đáng lẽ lúc đó nên nhờ người đưa về.

Một cánh tay to, rắn chắc vòng qua người nó rồi đưa cái khăn lên mũi nó.

Mùi này, thật thơm nha! Thôi xong, mùi này là thuốc mê HTT do gia tộc Minh Hoàng chế ra mà. Nó chỉ mới có cách đây mấy ngày thôi, Hắc Ngà Bang cũng đang tìm hiểu loại thuốc này.

Nhớ không nhầm thì vào nhiều năm trước, nó cũng bị bắt cóc nhưng chưa được miễn dịch. Bây giờ, được miễn dịch rồi thì lại va vào thuốc mới.

Chết tiệt, thật trớ trêu!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Xuân Dục

Thuốc mê ngấm trong người đã hết, nó từ từ mở mắt ra. Phát hiện mình đang ở trong căn phòng lạ, nó hốt hoảng ngó quanh.

– Em dậy rồi sao?

Một giọng nói lạ từ góc phòng vang lên. Giọng nói này thật quen nhưng sao lại chẳng có ấn tượng gì hết?!

Một người đàn ông bước từ trong bóng tối bước ra. Nó nhìn kỹ người đó thì phát hiện ra là Minh Hoàng. Nhưng sao anh ta lại có thuốc đặc chế HTT?.

– Sao anh lại có thuốc đặc chế HTT do gia tộc..... Anh là chủ thượng của gia tộc Minh Hoàng?.

– Đúng, đúng.

Anh ta vừa chỉ chỉ vào mặt mình, vừa tươi cười nói.

– Sao anh lại bắt tôi đến đây? Anh thừa cơm nuôi tôi à?

– Anh nuôi em cả đời cũng chẳng sao.

Nói rồi, anh ta sau người mang một đĩa bánh ngọt đến.

– Em đói không? Ăn đi.

Nó nhìn thấy đĩa bánh ngọt sô cô la trên đĩa, sớm đã nhỏ nước dãi. Nó chẳng ăn gì cả ngày hôm nay rồi, cũng rất mệt do tác dụng của thuốc mê nữa. Nhưng lý trí nghĩ đến việc bị bỏ thuốc lại đẩy đĩa bánh đi.

– Em sợ tôi bỏ thuốc ư?

Anh ta hỏi rồi xè một miếng, cho vào miệng nhai.

– Thấy chưa? Rất ngon. Ăn đi.

Rồi anh ta lại sai thuộc hạ mang một đĩa bánh khác tới.

Nó nhìn thấy anh ta ăn cũng yên tâm, bèn thử một miếng.

Chưa ăn đến miếng thứ hai, nó đã thấy sa sầm mặt mày, nhanh chóng đưa tay ôm đầu.

– Anh hạ được tôi? Là xuân được. Đồ hèn.

Anh ta chỉ cười rồi ra lệnh khóa trái cửa lại từ phía ngoài.

– Tôi đã sớm gửi thư cho Nam, anh ta sẽ đến đây ngay thôi. Chỉ là tôi muốn ở cạnh em đến giây phút em lấy chồng thôi.

– Em nghĩ xem, cô nam quả nữ ở một phòng, một trong hai lại bị bỏ xuân được. Sẽ có chuyện gì xảy ra?

Anh ta nói rồi lại im lặng. Nó ngồi trên giường sớm đã toát mồ hôi ướt đầm cả giường.

– Anh... Anh điên... à? Tôi... tôi... có thù... gì với... anh chứ?

– Ha ha ha, đúng tôi bị điên đấy, em có sợ không? Tôi bị điên mới giành cả quãng thời gian đi học yêu em. Bị điên nên mới tìm em suốt những năm vừa qua. Cuối cùng, tôi nhận lại được gì, được gì? Em sắp đám cưới với anh ta, còn tôi vẫn mãi lẻ bóng.

Anh ta bị điên thật rồi, mình tự nói rồi tự nghe, tự cười cho chính mình. Khi lún quá sâu vào tình yêu, có phải tất cả mọi người đều thế không?!

Hắn đợi nó ở nhà đến đêm, trong lòng dậy lên cảm giác lo lắng. Chẳng mấy chốc, tiếng chuông nhà vang lên.

Hắn tưởng nó về, hớn hờ chạy ra mở cửa. Nào ngờ chỉ nhận được phong thư màu đen, bên ngoài ghi chữ “Hạ Nam”.

“Ta đang giữ cô gái ngày mai được bước vào lễ đường với người. Hãy đến trụ sở chính của Minh Hoàng trước 11 giờ, nếu không cô bé xinh đẹp ấy sẽ thuộc về ta mãi mãi.”

Hắn móc điện thoại gọi ngay cho Tuấn, huy động mọi người đến đó. Đêm đó, Hắc Ngà Bang mang đủ số vũ khí để san bằng gia tộc Minh Hoàng.

Nóng, nóng quá. Chiếc áo khoác sớm được cởi ra, mồ hôi ướt đầm cả chiếc áo sơ mi trắng.

“Râm”

Cánh cửa phòng bị hắn đá bật ra. Thấy cô bé trên giường đang khỏ sở, hắn tiến lại bế nó lên.

Hắn đến trước mặt Minh Hoàng, anh ta vẫn thản nhiên uống rượu như lờ lững trước được mọi việc xảy ra.

Hắn đưa nó cho Tuấn rồi chỉ thẳng tay vào mặt Minh Hoàng nói:

– Anh bị điên à? Tự nhiên bắt cóc vợ tôi đến đây là như thế nào. Anh tin tôi san bằng cả Minh Hoàng trụ sở không?

– Hai người thật giống nhau. Cô bé ấy cũng vừa chửi tôi, anh cũng lại chửi tôi y hệt như vậy. Với lại, cô ấy mai mới là vợ anh, bây giờ còn là người độc thân đấy.

– Anh còn dám mở miệng ra nói thế à?

– Tôi đã lường trước hậu quả sẽ xảy ra khi làm chuyện này nên đã chuyển Minh Hoàng trụ sở sang khu khác rồi. Với lại, anh thử nhìn cô bé xinh đẹp kia đi.

Anh ta hất hất mặt vào nó rồi nói tiếp:

– Khuôn mặt duyên dáng, nước da trắng ngần, cổ cao cao, trượt dần xuống dưới là...

Anh ta chưa nói hết câu đã lãnh trọn quả đấm của hắn.

– Đồ điên này, im ngay. Anh đã làm gì cô ấy?

Hắn tức tối gầm rú. Hắn thề anh ta dám làm gì Nhi Nhi hắn nhất định sẽ ném anh ta cho bọn thổ phi cho chết luôn.

– Tôi chưa làm gì hết. Nhưng quả thật, nếu anh đến muộn một tí thôi, không phải là tôi mà là chính cô bé ấy sẽ bỏ nhào vào người tôi thôi.

– Anh nói thế là có ý gì?

Tuấn đang bế nó thấy có sự khác lạ bèn gọi hấn. Hai mắt nó khép lại, miệng không ngừng kêu nóng, tay đưa lên bắt đầu cời cúc áo sơ mi.

– Aaa.. Anh hai!

Hấn nghe Tuấn gọi đành quay lại rồi tiến lại gần bế nó đi. Xuân được ư?! Chết tiệt!.

– Xử lý nốt đi Tuấn. Tồi có việc đi trước.

Nói rồi, hấn bế nó ra khỏi Minh Hoàng.

Đi một quãng xa, hấn còn nghe tiếng thấp thoáng:

– Nhớ đấy Hoàng Nam. Tồi buông tay không có nghĩa anh thắng đâu. Một khi anh đánh mất Nhi, tòi sẽ quay trở lại và đưa cô ấy đi. Khi cô ấy nhìn lại phía sau, ở đó luôn có tòi đứng chờ cô ấy.

– Sẽ không có ngày đấy đâu. Anh cứ chờ đợi đi. Dù cho là kiếp này hay kiếp sau nữa, cô bé vẫn chỉ thuộc về một mình tòi thôi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Đêm Kích Tình Trước Đám Cưới

Trong đêm tối, một chiếc xe Trevita phóng vù vù trên đường cao tốc.

Lên đến cửa nhà, hấn diu nó vào rồi trở ra pha nước. Lúc vào hấn không thấy bèn gọi tìm nó khắp nhà:

– Nhi Nhi, em ở đâu? Nhi Nhi?

– Em ở đây. Đang tắm.

Giọng nó yếu ớt trả lời.

Hấn nhanh chóng bước đến cửa nhà tắm, vừa gõ vừa bảo:

– Tối rồi, em tắm nhanh lên rồi ra nghỉ nhé.

Hấn ở ngoài cứ đi đi lại lại. Nửa tiếng trôi qua, không có động tĩnh gì từ phòng tắm, hấn lại gõ cửa, giọng có chút lo lắng.

– Nhi Nhi, em xong chưa?

Không thấy có tiếng trả lời từ phía trong, hấn liên tục gõ. Đến cuối cùng, hấn lại nói:

– Em không nói anh sẽ mở cửa đi vào đấy, Nhi Nhi.

“Rầm”

Cánh cửa phòng tắm rất nhanh bật vào trong. Hấn lại gần bồn tắm thì thấy nó.

Mái tóc thả xõa xuống lưng, một vài sợi chạm nhẹ xuống mặt nước. Làn da trắng ngần, giờ lại không mặc gì. Hai cánh tay nhỏ bé ôm lấy đầu, gục vào đầu gối. Cô bé ngồi thu gọn vào một góc riêng của bồn. Tuy giờ không phải là lúc nói cái này nhưng cô bé thật là gọi cảm.

Nào, Nam, giờ không phải là lúc mày nghĩ đến cái này đâu. Tỉnh lại đi!

Hấn tự lấy tay vỗ vào mặt mình rồi tiến lại gần chạm vào mặt nước. Lạnh quá! Đúng thật trời sắp vào hè nhưng tắm với độ nước như thế này thật là đóng băng mất!

Hấn định với tay ra chạm vào nó thì đột nhiên nó gạt tay ra.

– Đừng, đừng chạm vào em.

Nó tiếp tục lùi về phía sau.

– Lại đây. Nước lạnh lắm, em sẽ bị cảm đấy.

Hắn tiếp tục chìa tay ra phía nó. Chạm được vào da nó, hắn nhanh chóng rút tay lại.

– Sao người em lại nóng thế?

– Tác dụng của xuân dược.

– Tác dụng gì em cũng không được ngồi lâu như vậy. Mau qua đây.

Nó tiến ra rồi quần khăn tắm, để mặc cho hắn bế ra ngoài.

Hắn đặt nó ngồi trên đùi mình, tay cầm máy sấy sấy tóc cho nó.

Ngồi ở khoảng cách gần như thế này, chợt tự nhiên muốn sờ hắn, hôn hắn. Nó biết đây là tác dụng của thuốc, hung hăng nhéo mình một cái vào đùi, trong lòng không ngừng chửi bới Minh Hoàng.

– Khó chịu sao?

Hắn ôm nó từ đằng sau, dịu dàng hỏi. Nó gật đầu.

Ngón trỏ của hắn ở trên môi nó, nhẹ nhàng ma sát. Theo bản năng, nó hít một hơi, hắn dừng lại động tác.

Một giây sau, hắn rút tay về, cúi đầu, êm ái bao trùm mà hôn lên. Mơ hồ tất cả tiếng nghẹn ngào bị hắn nuốt vào trong miệng, một tay hắn ôm hông nó, một tay còn lại giữ chặt đầu nó, thật chặt tới đầu của mình.

Tay nó tự nhiên đặt ở trên vai hắn, muốn cự tuyệt lại không được. Trong lòng nảy sinh khát vọng hôn môi, từ một chút, một chút xíu nữa. Nụ hôn của hắn dịu dàng, triền miên, mang theo phong cách thanh nhã y như mùi thơm ngát thuốc về người đàn ông này, nó không nhận được nghỉ muốn nhiều hơn nữa. Vậy mà, hắn lại không vội, vờn vờn lưu luyến ở trên môi của nó, hết sức kiên nhẫn.

Tóc trên trán theo động tác nghiêng đầu mà khẽ rũ xuống, lơ đãng quét trên mặt nó. Nó nhúu mày một cái, đầu lui về sau.

Hắn giữ chặt người nó kéo về phía mình, miệng nhỏ xinh đụng vào ngực hắn. Lần này, hắn rút cuộc không hề thỏa mãn môi với môi cùng dây dưa nữa, lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng nó ra, gấp rút xông vào. Miệng lướt qua, chiếm đoạt, như người đi trong sa mạc tìm thấy nước, không tha cho nó dù chỉ một tấc.

Ngọn lửa trong lòng nó cháy điên cuồng, đến nỗi miệng không khống chế được. Tay nó tựa sợi lông vũ, trượt từ vai hắn xuống bụng, lơ lửng qua lại. Ngay sau đó, nó cảm giác hạ thân của ai đó có vật rắn như đá, trong nháy mắt nổ oanh một phát, cách một lớp vải truyền tới nó một ý nghĩ không hay cho lắm.

Nó lập tức tỉnh táo một chút, đợi ý thức mình đã làm gì, quả thật xấu hổ nghĩ muốn đào một cái hang để chui vào, trên mặt lạnh lẽo hiện lên vài vệt màu đỏ.

Lúc này, tay của hắn ở trên eo nó cũng nhẹ nhàng luồn tay vào khăn tắm mỏng. Tay của hắn dễ dàng che kín nơi đầy đặn của nó. Nụ hôn lửa nóng rời môi nó, hướng về phía cổ của nó, mập mờ gieo dấu vết chỉ thuộc về mình hắn.

Đầu óc nó có chút chập mạch, lý trí cùng tình cảm ở trong đầu điên cuồng lôi kéo, vừa khát vọng động tác tiến thêm một bước, vừa cảm thấy không nên tiếp tục như vậy.

Tay của hắn linh hoạt ở thân trên của nó, cảm giác khó chịu trong người nhất thời chậm rãi một chút.

Hai người hôn đến khó thở, lần đầu tiên nó miệng đáp lại hắn. Không có thái độ thẹn thùng như bình thường, giữa lông mày và mắt đều quyến rũ mê người. Chẳng mấy chốc, chiếc khăn tắm bị hắn kéo ra, vứt sang một bên. Hắn vung tay cởi quần áo mình ra, ôm nó nằm trên giường.

Thân thể trông không muốn tìm kiếm nhiều an ủi hơn, nó nằm sấp trên người hắn, nơi đầy đặn dán lên nhục gầy gò của hắn, hai thân thể chặt chẽ không rời. Khi ngón tay của hắn đi xuống thăm dò vào giữa hai chân thì nó cũng không nhận được nữa, lông mày giãn ra, miệng rên ra tiếng.

– Ừ..... Nam.....

– Nhi Nhi, buồng lòng được chứ?

Âm thanh người đàn ông khàn khàn tràn ngập kiên nhẫn trấn an nó, lần nữa nâng mặt nó lên, cùng đầu lưỡi nó dây dưa một chỗ.

Rất nhanh, cảm giác khó chịu sâu hơn một chút, theo ngón tay thứ hai tiến vào. Miệng khó nhịn âm thanh thứ hai tràn ra, ngay say đó bị hắn nuốt vào hết khi miệng nóng hơn sâu hơn. Hắn cố nén dục vọng bị nó mê hoặc, tận lực đợi nó thích ứng trước.

– Nam... Anh...

Nó từng lần một gọi hắn, mang theo chút khát vọng cùng một chút lo lắng.

– Không phải sợ.

Giọng điệu dừng đọng, lộ ra nhẹ nhõm an ủi nội tâm của nó thấp thỏm lo âu. Cho dù bị hạ được, nỗ lực ý thức sau đó có chuyện gì xảy ra.

Thân thể có chút không ngừng run rẩy, lại rất muốn hắn. Nó không biết làm sao để diễn đạt, chỉ có thể hơi rướn người lên, nhẹ nhàng hôn vào khoé môi hắn. Hắn thấy nó chủ động hôn mình, khoé môi chạm rai nâng lên, mặt hiện lên gọn sóng mừng rỡ.

Hắn không do dự nữa, rút tay ra, thân thể dừng mảnh nhưng trầm xuống, tiến vào nó.

– A!

Đau quá.

Thân thể giống như bị xé ra, trên khuôn mặt đỏ ửng nhất thời bị tái nhợt thay thế, mười ngón tay cong lên, móng tay không ngừng cào xuống lưng hắn.

– Nhi Nhi, không cần cắn môi.

Hắn hôn nó một cái, tràn đầy yêu thương mà nói. Hắn không dám dùng lực quá mạnh, từng phát từng phát, chỉ rất chậm ở trong cơ thể nó luật động, cũng không quên chú ý nét mặt của nó.

Cho đến khi cảm giác đau đớn dần dần tàn đi, chờ đón cảm giác vui vẻ xa lạ, động tác dong ruỗi càng ngày càng nhanh.

Khi nó rốt cuộc có thể hoàn toàn thích ứng hắn đang trong người mình thì khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần không tự chủ được giãn liền ra. Tiếng câu hồn yêu kiều từ giữa cánh môi ửng đỏ tràn ra, nhuộm tiếng vui vẻ, một tiếng cao hơn tiếng trước.

Động tác của hắn phát ra không có chút đồ kị, dừng mảnh làm cho người ta có chút không chịu nổi, ngay tiếp theo tiếng rên người phụ nữ yêu kiều cũng phát ra dồn dập, gió lay động rèm cửa, ánh trăng vì căn phòng mờ tối che lên một tầng sắc mỏng lung...

Một gian phòng kiều diễm

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đám Cưới Từ Truyện Cổ Tích

Nó tỉnh dậy sau một đêm mệt mỏi. Thấy hắn đứng trước gương mặc y phục, nó vội xem đồng hồ, 7 giờ 45 phút, 9 giờ bắt đầu buổi lễ vậy mà nó vẫn thoải mái nằm trên giường ngủ như vậy.

Nó cuống cuống lật chăn, bước xuống đất. Chân chưa chạm tới đất mẹ thân yêu thì cảm giác đau nhói từ eo truyền tới.

Hắn thấy nó tỉnh bèn tiến tới, ôm nó vào lòng.

– Buông ra, đồ bỏ đi này.

Nó đẩy hắn ra chỗ khác.

– Trời đất, cô bé này, có người nào làm ơn mắc oán như anh không chứ?

Hắn vẫn ôm nó bước vào phòng tắm, vừa đi vừa nói.

– Anh làm ơn chỗ nào? Có mà thừa nước đục thả câu ý.

– Em xem nhớ. Hôm qua, anh giải được cho em này, anh còn giúp em không bị cảm nữa chứ.

Hắn vừa xả nước nóng, vừa đặt nó vào trong bồn.

Mấy việc đó hắn làm thật “tốt”, “tốt” đến mức người ta cảm động rơi nước mắt.

Khói từ làn nước nóng bốc lên. Nó như nhận ra hoàn cảnh bây giờ, nó không một mảnh vải che thân, hắn lại nhìn chăm chăm vào vòng một của nó.

– Anh nhìn qua chỗ khác đi với cả ra ngoài mau.

Nó nhảy vọt vào làn nước, chìm ngấm trong đó.

– Không sao không sao. Chỗ cao thấp, lồi lõm của em anh biết hết rồi.

Hắn nhìn hành động của nó bật cười.

– Đồ dê xồm này, biến.

Nó đỏ mặt, vẩy nước tung toé vào hắn.

Hắn vừa bước ra ngoài vừa nở nụ cười phúc hắc. Trời ạ, có phải hắn không vậy?! Chỉ qua một đêm thôi mà con người ta đã thay đổi chóng mặt. Nhiều lúc tự cảm điện thoại rồi tự nhảm rằng có phải mình quá già để chạy đua với thời gian?!

Nhà thờ Cửa Bắc xây theo lối kiến trúc quen thuộc của Pháp, khách khứa từ khắp thế giới đứng chờ để chúc phúc cho cô dâu, chú rể. Thư và Phong đứng ở cửa đón khách. Hai gia đình đứng ở trong sắp xếp chỗ ngồi cho mọi người. Thật là đông vui.

Sân trong của nhà thờ được rải hoa hồng và thả bồ câu. Những bức ảnh của hắn và nó được treo trên một tấm bảng, ở dưới là những lời chúc phúc từ bạn bè, người thân.

Cuối cùng cũng đến giờ cử hành lễ. Hắn mặc bộ vest trắng đứng cạnh cha xứ. Mái tóc không vuốt mà vẫn được đánh rối, cúc áo vest không đóng, hai cúc đầu áo sơ mi cũng để mở. Một tay để trong túi quần, một tay đưa lên xem đồng hồ, trên môi lúc nào cũng có nụ cười rục rờ. Nhìn hắn thật ngông cuồng, hoang dã nhưng chưa bao giờ mất đi vẻ uy nghiêm, cao ngạo.

Cánh cửa nhà thờ được đóng lại. 8 giờ đúng. Không như những cưới truyền thống khác, họ hát thánh ca, hắn lại cho bật nhạc. Tiếng nhạc vừa được truyền đến, cánh cửa lại được mở ra lần nữa.

“Em là ai giữa cuộc đời này, em từ đâu bước đến nơi đây,

Làm tôi say, làm tôi khát khao,

Trao nhau tin yêu ngọt ngào.

Sao đôi ta cứ hoài ngập ngừng, khi đôi tim giục tiếng yêu thương,

Đừng ngại chi vì từ bấy lâu, lòng thầm mơ được sánh đôi.

Dẫu có nắng hay mưa mai sau dòng đời cuốn xoay,

Lắm lúc đôi ta giận hờn mang bao lỗi lầm,

Dù mai sau, mình già nua, thì tình anh vẫn mãi mãi không đổi rồi.

...”

Nó khoác tay bố nó – ông Quang Bình đến vào lễ đường. Nó mặc chiếc váy cưới dài màu trắng hồng về phía dưới. Ở trên đường viền áo được may tinh tế, kín đáo, đậm nét Châu Á. Từ ngực đến eo đều được hắn cho người đính kim cương trắng, tỏa sáng lấp lánh.

Một nhan sắc đẹp là chuyện trời ban lúc sinh thành. Nhưng nhan sắc đó có trong tồn hay không theo thời gian lại do chính bản thân.

Những vẻ đẹp giả tạo và cần quá nhiều gương ép luôn nhạt nhòa nhanh chóng. Chỉ có sự trân trọng bản thân thật sự mới khiến phụ nữ đẹp mãi mãi, đẹp đầy đủ trọn vẹn.

Đứng trước một phụ nữ như vậy, chẳng ai có thể xem thường, chẳng ai có thể hoài nghi về bản lĩnh của cô ấy nữa.

Ông Bình dắt tay nó đến trước mặt cha xứ rồi đặt tay nó vào tay hắn, nói:

– Bố trao Nhi Nhi cho con. Các con phải yêu thương, hạnh phúc, sống cùng nhau đến đầu bạc răng long nhé.

Rồi hắn gật đầu, bàn tay siết tay nó, bao bọc trong tay mình. Hai bàn tay cứ đan xen lẫn nhau, như hai trái tim được lồng ghép để chung nhịp đập đến cuối đời.

– Trần Hoàng Nam, con có nguyện cùng cô gái này đi đến suốt cuộc đời, dù mai sau có nghèo khó, dù có già nua, dù có hoạn nạn thì con cũng chỉ yêu và bên cạnh cô ấy không?

– Con nguyện ý.

Hắn nở nụ cười, gật đầu.

– Nguyễn Hạ Nhi, con có nguyện cùng chàng trai này đi đến suốt cuộc đời, dù mai sau có nghèo khó, dù có già nua, dù có hoạn nạn thì con vẫn sẽ bên cạnh cậu ấy, yêu thương và chăm sóc cho nhau hay không?

– Con nguyện ý.

Nó miễn nguyện gật đầu.

– Giờ ta tuyên bố hai con là vợ chồng. Con có thể hôn cô dâu.

Tiếng chuông nhà thờ ngân vang cùng tiếng vỗ tay của mọi người vang lên ầm ĩ.

Hắn vén chiếc mạng che mặt của nó lên, từ từ đặt một nụ hôn vào má nó. Hắn còn kịp thầm thì một câu:

– Về nhà anh sẽ đòi lại.

Hắn dắt tay nó ra cổng nhà thờ, chuẩn bị đi tuần trăng mật.

– Tung hoa đi.

Thư đứng dưới nói to.

– 1...2...3...

Bó hoa được tung lên cao. Nhiều cô gái nhảy bật dậy đón hoa. Riêng cô vẫn đứng yên.

Sau vài cú lộn nhào trên không, bó hoa lại rơi đúng vào tay cô. Nó bước xuống, tiến đến gần rồi nói.

– Chị em tốt, đến lúc này mời tao ăn cưới rồi.

Cô đưa bó hoa lên mũi ngửi rồi nhẹ nhàng nói:

– Để xem tên kia có đồng ý không đã?

Cô hướng về phía anh nhìn.

Chiếc xe chờ đôi tình nhân mới cưới đi về phía trước.

Nơi đó có vực sâu, núi cao nhưng nơi đâu có em, nơi đó nhất định sẽ có anh.

Yêu em, Nhi Nhi.

.....

Chính văn hoàn.

Ngày 18/5.

Tao yêu mày, bạn thân.

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mày, Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Lời Cảm Ơn

Trong quá trình viết truyện, ta thường gặp những lỗi chính tả, logic, v.v.... Những lỗi đó dờ hơi không chịu được luôn ý

Bạn đang đọc truyện *Tao Yêu Mây*, *Bạn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.